

5-III-M06

ALBUM
PICTOESQUE DU
DANUBE.

PICTURESQUE
DANUBE
ALBUM.

ILLUSTRIRTES

DONA-U-ALBUM.

PICTOESQUE
DUNAN

ИЛЛЮСТРОВАННІЙ
ДУНАЙСКИЙ
АЛЬБУМЪ.

A. WARTLEBEN'S VERLAG.

6-M-1106

DEPARTMENT OF
RECORDS

DONAU-ALBUM.

ALBUM DU DANUBE.

DANUBE ALBUM.

A DUNA.

GEMLADEN JOHANN
NEUSATZ

DONAU-ALBUM.

MALERISCHE REISE VON REGENSBURG BIS SULINA.

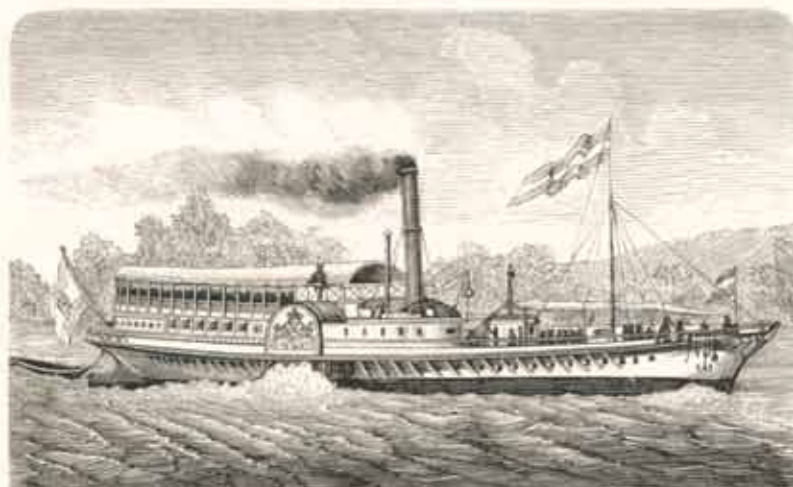
WIEN. PEST. LEIPZIG. A. HARTLEBEN'S VERLAG.

ALBUM DU DANUBE.

VOYAGE PITTORESQUE
DE
RATISBONNE À SOULINE.

VIENNE. BUDAPEST. LEIPSIC.

A. HARTLEBEN
ÉDITEUR.

DANUBE ALBUM.

A PICTURESQUE TRAVEL
FROM
RATISBON TO SULINE.

VIENNA. BUDAPEST. LEIPSIC.

A. HARTLEBEN
EDITOR.

A DUNA.

FESTŐI UTAZÁS REGENSBURG-TÓL A SULINA TORKOLATIG.

BUDAPEST. BÉCS. LIPCSE. HARTLEBEN A., KIADVÁNYA.

Бр. инвентара: 195636

Einleitung.

Die Federn der Touristen und die Stifte der landschaftlichen Kunst gehen unermüdet auf Entdeckungsreisen aus, um die schönsten Punkte Europas und auch der fremden Welttheile auszubeuten, trotzdem ist Europas grösster Strom, die Donau,*) touristisch und landschaftlich noch lange nicht ausgebeutet und war gerade in dieser Hinsicht am meisten vernachlässigt.

Ein so majestätischer Strom wie die Donau, welcher, vom Herzen Mitteleuropas ausgehend, weite Länderstrecken durchfliesst, dessen Stromgebiet 14.630 Quadratmeilen und sein Schiffahrtsgebiet 625 Längenmeilen, einschliesslich der Nebentflüsse, beträgt, musste sich denn doch geltend machen. Es wandte sich auch in erfreulicher Weise neuerer Zeit die allgemeine Aufmerksamkeit nicht nur in handels- und verkehrspolitischer, sondern auch in touristischer und künstlerischer Beziehung der Donau zu, in letzterer Hinsicht ist die Aufgabe eine höchst lohnende, und glauben wir, dass unser Zeichner dieselbe in würdiger Weise gelöst habe.

Jeder Epoche der Völkergeschichte hat der majestätische Strom denkwürdige Zeugnisse abgewonnen, deren Spuren wir längs seines Laufes überall begegnen. Die Donau sah an ihren Ufern die Ostmark und aus dieser in geschichtlicher Entwicklung die österreichisch-ungarische Monarchie entstehen, welcher der Strom im grössten Theile seines Laufes auch angehört.

An dem »Sonnentrotzer« der Alten, der »schönen blauen Donau« der Oesterreicher und der »blonden Donau« der Magyaren wickelte sich ein grosses Stück Völker- und Culturgeschichte ab. Von der Donau sind die Flaggen der Kriegsfahrzeuge neuerer Zeit verschwunden und nur mehr die Wimpel der Personen- und Kauffahrtei-Dampfer und Schiffe flattern lustig, auf friedlichem Pfade den Verkehr zwischen West und Ost vermittelnd.

Aber ebenso wie das einsige Leben der Gegenwart den Strom umwaltet, hat sich auch an seinen Ufern die Vergangenheit manchen ihrer Lieblingsplätze bewahrt; aus zahlreichen malerisch-romantischen Ruinen blicken uns Bilder vergangener Tage an, ehrwürdige Denksteine, welche den landschaftlichen Reiz der umgebenden Naturschönheit noch erhöhen.

Unser Album soll dem Bedürfnisse der malerischen und beschreibenden Schilderung alles Schönen und Merkwürdigen, das diese herrlichen Ufer schmückt, auf eine dem Kunstgeschmacke unserer Zeit genügende Weise zu entsprechen suchen.

Die Auswahl, welche wir trafen, ist derart, dass wir aus jedem Lande, welches die Donau durchströmt, das Sehenswertheste bringen; einen besonderen Reiz aber möge dieser Sammlung das ethnographische Moment verleihen, denn aus dem vielgestaltigen Völkergemenge der Donaulande bringen wir charakteristische Gruppen, welche den Beschauer mit all' den Nationen bekannt machen.

*) Die Wolga ist wohl grösser, kommt aber durch die Richtung ihres Laufes bei europäischen Verhältnissen nicht in Betracht.

Introduction.

Les écrivains et les paysagistes sont sans trêve en voyage pour faire de nouvelles découvertes, et exploiter ainsi à profit de leur plume et de leur crayon les plus beaux points de l'Europe et des autres parties du monde. Malgré cela le plus grand fleuve européen, le Danube,*) est bien loin d'avoir été exploité complètement au point de vue littéraire et artistique, sous ce rapport, il a même été plus négligé.

Un fleuve aussi majestueux que le Danube, qui prend sa source au coeur de l'Europe centrale, traverse de vastes plaines, et dont le bassin comprend 14.630 lieues carrées, tandis que sa partie navigable rejoint la longueur de 625 lieues, y compris ses affluents, un tel fleuve, aurait bien dû se faire valoir. Heureusement l'attention générale s'est portée, dans ces derniers temps, aussi vers le Danube, non seulement pour ce qui concerne les communications commerciales et les relations politiques, mais aussi sous le rapport du touriste et de l'artiste. Il en valait bien la peine et nous croyons que notre dessinateur a parfaitement réussi.

Ce fleuve si important a emprunté à chaque époque des marques spéciales de l'histoire des peuples, dont nous rencontrons les traces partout le long de son cours. Le Danube a vu l'accroissement et la décadence de l'empire romain, les irruptions des Huns et des Avars. Les guerriers de Charlemagne et plus tard les croisés, emportés sur ses eaux, se dirigèrent vers l'Orient. Ses bords virent naître »l'Ostmark«, de laquelle se développa la monarchie Austro-Hongroise; aussi le Danube appartient-il dans la plus grande partie de son cours à cette monarchie.

Sur les bords du »beau Danube bleu« selon les Autrichiens et du »blond Danube« d'après les Magyars se développa une partie très importante de l'histoire des peuples et de la culture humaine. Depuis bien longtemps les pavillons des navires de guerre ont disparu de la partie supérieure et moyenne du fleuve. Dernièrement ils disparurent aussi de sa partie inférieure, et on ne voit plus flotter sur ses eaux que les drapeaux paisibles des bateaux à vapeur ou des autres navires, qui entretiennent les communications commerciales et politiques, réunissant ainsi sur un chemin de paix, l'occident et l'orient.

Mais de même que la vie industrielle des temps modernes anime les bords du fleuve, le passé y conserve maintes places favorites. De nombreuses ruines pittoresques et romantiques nous rappellent partout les temps passés.

Nous tâcherons de correspondre par notre album aux exigences artistiques et au goût de nos jours, reproduisant et illustrant tout ce qu'il y a de beau et de remarquable sur ces bords magnifiques. Notre choix est fait de telle manière que de chaque pays traversé par le Danube nous présentons tout ce qui mérite être vu. Ce devrait être un charme spécial pour notre recueil d'offrir des groupes caractéristiques empruntés à la multiforme population qui borde le Danube.

*) Sans doute le Wolga est plus grand, mais par la direction de son cours il n'a pas autant d'importance pour les relations européennes.

Bevezetés.

Az utazók és festők fáradhatlanul indulnak Európa, sőt a többi világrész legszebb pontjainak kifürkészésére, hogy azokat a nagy közönséggel ismertessék rajzokban és leírásban, mindennek dacára Európa leghatalmasb folyama — mert a nagyobb Volga folyásának irányánál fogva e világrész viszonyainál tekintetbe nem jöhet — a Duna irodalmilag és festőileg koránt sines kiaknázva, de ellenkezőleg e tekintetben elhanyagoltnak látjuk azt.

Egy oly hatalmas folyam mint a Duna, mely Európa szívéből ömölve nagy államok területeit mossa; melynek folyamvidéke 14.630 négyszög mérföld, hajózási területe a mellékfolyamokat beleértve 625 hossz mérföld, érvényre kellett hogy jusson. S valóban örvendetes módon irányult újabb időben a közügyelem e folyam felé nem csak kereskedelmi és forgalmi, de tanulmányozás és művészet tekintetében is, ez utóbbi irányban a Duna igen halás feladatot nyújt és azt merjük hinni, miszerint rajzolóknak ezt kellően meg is oldá.

A népek történetében e felsőleges folyam lényeges szerepet játszott és a történelem mozzanatai nyomokat hagytak, melyekkel a Duna mentében mindenütt találkozunk.

A Duna látta a hatalmas római állam növekedését, majd hanyatlását és végpusztulását, a hunok és avarok hódító járatait; hajdan mentek kelet felé Nagy Károly seregei és a keresztes hadak; partjain keletkezett az »Ostmark« és ebből történeti fejlődésben az »osztrák-magyar monarchia«, melynek határain belül folyik a Duna leghosszabb része. A »nappal daczoló«, mint a régiek nevezték, a »szép kék Duna« mint osztrák szomszédjaink, a »szőke Duna« mint mi nevezzük, partjai mentében látta a népek és a művelődés történetének korszakot alkotó fejleményeit; a felső és középső Duna hullámai már rég letűntek a hadigályák lobogói, újabb időben a Duna alsó részén sem látjuk többé azokat, hanem csupán a személy- és áruszállítási gőzösök és hajók vigan a légben repdeső zászlait, a mint békés úton haladva nyugatról keletre és viszont közvetítik a népek barátságos összeköttetéseit.

De a mint a jelenkor munkás élete mutatkozik a folyamon és partjain, a multak ideje is sok kedvencz helyet tartott fenn magának; sok festői regényies szépségű romokból néz reánk rég letűnt idők emléke, hajdani napok képletei tűnnek elénk, melyek mint emlékkövek a környező táj szépségét még emelik.

Jelen albumunk a festői és elbeszélői igényeknek megfelelni iparkodik, mert minden szépet, nevezetesen, látni valót a mit a Duna partjain találunk, a néző elé tár, jelen korunk nyomdászai és rajzolóinak tökélyében.

A választék melyet követtünk oda irányul, miszerint minden országból, melyet a Duna át szel, a legérdekesebbet és látni érdemeset hozzuk; e gyűjtemény érdekes részét képezik az ethnografiai rajzok: miután a sok dunamenti népek mindegyikéből mutatunk be híven a természet után rajzolt csoportokat, így az olvasónak alkalmat nyújtva azokkal megismerkedhetni.

Introduction.

Neither the traveller nor the artist wearies in trying to discover and represent such sceneries and landscapes as are worthy of notice, not only in Europe, but also in far distant parts of our globe; and yet the largest river *) of Europe, the Danube, has been grossly neglected both by the traveller and the artist.

A river so majestic as the Danube, rising in the centre of Europe, with 14,630 square-miles of bordering land, and with a navigable length of 625 geographical miles — including its tributary streams — must at length attract its due share of notice; and, indeed, general attention has, of late, been directed not only to its mercantile and political significance, but likewise to the great attractions it offers to tourists and artists by numerous historic places, and highly interesting sceneries, which stand unsurpassed by any other; — we think our designer has well acquitted himself of the thankful task of depicting them.

Each succeeding epoch has left some memorable marks all along the Danube, which are closely interwoven with the history and civilization of all Europe, and by which the mind is led through all the stages and struggles of European nations, beginning with the earliest barbarian ages, down to the latest phases of the present day; there the Ostmark gave rise to the Austrian-Hungarian monarchy, to which the greater part of the Danube belongs. — On the ancient »Sonnentrotzer«, the »Blue Danube« of the Austrian, the »Fair Danube« of the Hungarian, there passed a vast and important deal of national and cultural history.

The flags of men-of-war have disappeared from the Danube, giving place to the streamers of passenger-steamboats and merchant vessels connecting the East and the West in peaceful intercourse.

But, notwithstanding the bustling stir of our age, the Danube has preserved on its banks many a favourite spot of ancient times; numerous picturesque and romantic ruins tell of days of yore — venerable tokens enhancing, if possible, the natural charms and striking beauties of the adjoining country.

Our »Album« is designed to supply, in a style answering the aristical taste of our time, the want of pictorial and descriptive representation of everything remarkable adorning the banks of that peerless river.

From every country bordering the Danube, we have selected the most noteworthy sights; but a peculiar attraction, and an ethnographical interest, is added to this collection by exhibiting characteristic groups of the strange and highly interesting nationalities that dwell along the Danube.

*) The Wolga, on account of its course, cannot be considered as belonging to Europe.

I N H A L T.

- I. Donau-Eschingen.
- II. Ulm.
- III. Regensburg. — Ratisbonne. — Regensburg városa. — Ratisbon.
- IV. Walhalla. — Walhalla près de Ratisbonne. — Walhalla. — Walhalla near Ratisbon.
- V. Zusammenfluss von Inn, Ilz und Donau bei Passau. — Jonction du Danube avec l'Inn et l'Ilz en face de la ville de Passau. — Az Inn, Ilz, és Duna egyesülése Passau alatt. — Junction of the River Danube with the Inn and Ilz below Passau.
- VI. Passau mit Feste Oberhaus und Ilzstadt. — Passau avec le fort d'Oberhaus et le Faubourg de l'Ilz. — Passau az Oberhausi vár és Ilz külvárossal. — Passau with Oberhaus-castle and Ilztown.
- VII. Linz.
- VIII. Melk. — L'abbaye des Bénédictines de Melk. — A Melki benedécs apát-ság. — The Benedictins abbey of Melk.
- IX. St. Johann und Teufelsmauer. — Saint Jean dans la Wachau. — St. Johann és az ördögfala. — St. John and the devils-wall.
- X. Wien vor der Stadterweiterung. — Vienne avant la destruction des bastions. — Bécs a régi erődítményekkel. — Vienna with the ancient fortifications.
- XI. Wien vom Gloriette in Schönbrunn. — Vienne à vol d'oiseau de la Gloriette à Schönbrunn. — Bécs, madártávlatból a Schönbrunni Gloriette-ről. — View of Vienna from the Gloriette at Schönbrunn.
- XII. Wien. Der neue Rathhausplatz. — Vienne. Nouvelle place de l'hôtel de ville. — Bécs. Az új városház tere. — Vienna. View of the new townhall, Parliament and University.
- XIII. March-Mündung mit den Ruinen von Theben. — Embouchure de la Morava avec les ruines de Theben. — A Morava torkolata és Dévény romjai. — Mouth of the Morava, with the ruins of Theben-castle.
- XIV. Pressburg. — Presbourg. — Pozsony. — Pressburg.
- XV. Gran. — Strigone. — Esztergom. — Gran with the Basilika.
- XVI. Visegrád.
- XVII. Budapest.
- XVIII. Belgrad. — Belgrade. — Nándorfehérvár. — Belgrad.
- XIX. Babakai-Felsen und die Ruinen von Golubac. — Le rocher de Babakaj et les ruines de Golubace. — Galambóc és a Babakaj-szikla. — The Babakaj-rock and the ruins of Golubac.
- XX. Einfahrt in den Kazan-Pass. — Entrée dans le col de Kazan. — A Kazán-szoros bejárata. — Entrance to the Kazan-Pass.
- XXI. Orsova.
- XXII. Mehadia. — Méhadie. — Miháld. — Mehadia.
- XXIII. Braila. — Braile. — Ibrahil. — Brailow.
- XXIV. Galatz. — Galace. — Galacz. — Galatz.
- XXV. Sulina-Mündung. — Embouchure de Souline. — Szulina-torkolat. — Sulina mouth.

DONAU-ESCHINGEN.

Donau-Eschingen, Tuttlingen, Neuburg.

ie Donau finden wir schon bei Herodot genannt, und alle Völker, welche das Schwarze Meer befuhren, den Pontus Euxinus, kannten sie, dagegen waren selbst spätere Geographen über deren Ursprung im Unklaren. Heute wissen wir, dass die Vereinigung der beiden Quellflüsse Brege und Brigach mit dem Schlossbrunnen von Donau-Eschingen die Donau bilden. Alle drei Quellen liegen im Grossherzogthum Baden; kurz nach Möringen tritt die Donau in's Gebiet des Königreichs

Württemberg, gelangt an die Stadt **Tuttlingen** am rechten Ufer und bespült bald das Gestade des Fürstenthums Sigmaringen, welches seit 1850 mit Preussen verbunden ist. In der Stadt Sigmaringen ist das Schloss mit seinem grossen Rittersaal, in welchem die Bildnisse der Grafen und Fürsten von Hohenzollern angebracht sind, sehenswerth.

Nach Sigmaringen berührt die Donau das Städtchen Riedlingen, hier bekommt die Donau neue Zuflüsse durch die Schwarzach und Biber. Den Lauf der Donau und deren landschaftlichen Reiz verschönern von da an die Ruinen von Rechtenstein, Reichenstein, sowie die ehemalige Abtei Marienthal, nun kommt der Strom nach Echingen, einem sehr alten Ort.

Nabe dieser Stadt findet man die Spuren einer Römerstrasse.

In fast gerader Richtung gegen Osten fliessend, erreicht die Donau zwischen schönen waldigen Höhen **Neuburg**, die ehemalige Residenz der Fürsten von Pfalz-Neuburg. Diese Stadt hat eine herrliche Lage und präsentirt sich dem Beschauer höchst malerisch; das stattliche Schloss, welches auch unsere Illustration, von der Donau aus gesehen, präsentirt, war die Residenz des 1742 ausgestorbenen Fürstengeschlechtes von Pfalz-Neuburg. Der Rittersaal in dem Schlosse gehört zu den schönsten Deutschlands und enthält viele Sehenswürdigkeiten.

Tuttlingen.

Donau-Eschingen, Tuttlingen, Neubourg.

Nous trouvons le Danube déjà mentionné dans les ouvrages d'Hérodote, et il était connu de tous les peuples, qui naviguèrent sur la Mer noire (le Pont Euxin); mais plus tard les géographes mêmes ne connaissaient pas au juste son origine. Aujourd'hui nous savons, que la réunion des deux fleuves Brege et Brigach au sortir de leur source, ainsi que le puits du château de Donau-Eschingen forment le Danube. Ces trois sources sont situées dans le grandduché de Baden. Peu après Möringen, le Danube entre dans le territoire du royaume de Württemberg, arrive à **Tuttlingen**, qui se trouve dans un bas-fond

sur la rive droite et baigne bientôt la côte de la principauté de Hohenzollern qui est alliée à la Prusse depuis 1850. La ville de Sigmaringen ancienne résidence des princes de Hohenzollern-Sigmaringen, est digne d'être visitée à cause de son château, situé sur un rocher escarpé, avec sa grande salle de chevaliers, ornée des portraits des comtes et des princes de Hohenzollern.

Après Sigmaringen, le Danube touche la petite ville Riedlingen; ici il reçoit de nouveaux affluents, la Schwarzach et la Biber. D'ici les ruines de Rechtenstein, Reichenstein, de même que l'ancienne abbaye Marienthal embellissent le cours de ce fleuve, et ses charmants paysages; puis le Danube arrive à Echingen, ville très ancienne.

Près de cette ville on trouve les vestiges d'une rue romaine.

Coulant en ligne presque droite vers l'est, le Danube arrive entre de belles hauteurs, garnies de bois, à **Neubourg**, ville de 7200 habitants et ancienne résidence des princes de Pfalz-Neubourg. Cette ville a une magnifique situation, sur une colline, et présente aux yeux du spectateur une vue très-pittoresque. Le château splendide, que présente notre seconde gravure (vu du Danube) était la résidence de la maison princière de Pfalz-Neubourg, qui s'est éteinte en 1742. La salle des chevaliers est une des plus belles de l'Allemagne et contient beaucoup de curiosités. Aussi la belle église est digne d'être visitée.

Donau-Eschingen, Tuttlingen, Neuburg.

oltakép már Herodot műveiben találjuk a Dunát megnevezve, s az ókor valamennyi népe, mely a fekete tengert járta be, a Pontus euxinus-t ősmerte a Duna torkolatait és alsó részét, ellenben még sokkal későbbi földírók sem voltak tisztában annak eredetét illetőleg. Ma tudjuk, miszerint

a Brege és Brigach nevű kis hegyi folyamok egyesülése a Donaueschingeni várkert forrásával képezik a Dunát, mely az egyesülés pontjától

fogva e nevet viseli. A badeni nagyhercezség területén ered és röviden Möringen után a württembergi királyság határait lépi át a Duna és a jobb parton fekvő **Tuttlingen** városa elé ér. Innen a hajdani sigmaringeni hercezség partjait mossa. Sigmaringen mint a porosz kormány terület fővárosa különféle hatóságok és hivatalok székhelye. Érdekes a régi kastély nagy lovagtermével, melyben a hajdani hohenzollerni grófok és hercegek életnagyságu arczképei vannak.

Sigmaringen után ismét Riedlingen nevű kis városhoz érünk. Itt a Duna gyarapodik a Schwarzach és Biber vizeivel és igen regényes festői szép vidéken folyik végig, e part tájkép szépségét még fokozzák Rechtenstein és Reichenstein romjai és a marienthali hajdani apátság; most Echingen nevű igen régi eredetű helységhez ér a folyam.

Közel a városhoz egy római műút nyomai találhatók.

Majdnem egyenes vonalban kelet felé folyva, szép erdős magaslatok között **Neuburg** alá ér a Duna, ez hajdan a Pfalz-Neuburgi fejedelmek székvárosa volt. Gyönyörű fekvésénél fogva valóban festőileg mutatkozik az utazónak: a terjedelmes kastély, melyet képünk dunai oldaláról mutat be 1742-ig az akkor véglegesen kihalt Pfalz-Neuburgi fejedelmek rezidenciája volt. A fegyvertár ritka vörtek- és felfegyverkezésekben gazdag, melyek történelmi becsesüléssel bírnak.

Donau-Eschingen, Tuttlingen, Neuburg.

The Danube, mentioned already by Herodotus, was known to every nation navigating the »Pontus Euxinus« (Black Sea), but nothing certain was known of its origin, even to geographers of later periods; it has now been traced to the riverheads »Brege« and »Brigach« which unite with the waters of the castle—well of »Donau-Eschingen« — three sources in the Grand-Duchy of Baden. Passing »Möring«, the Danube

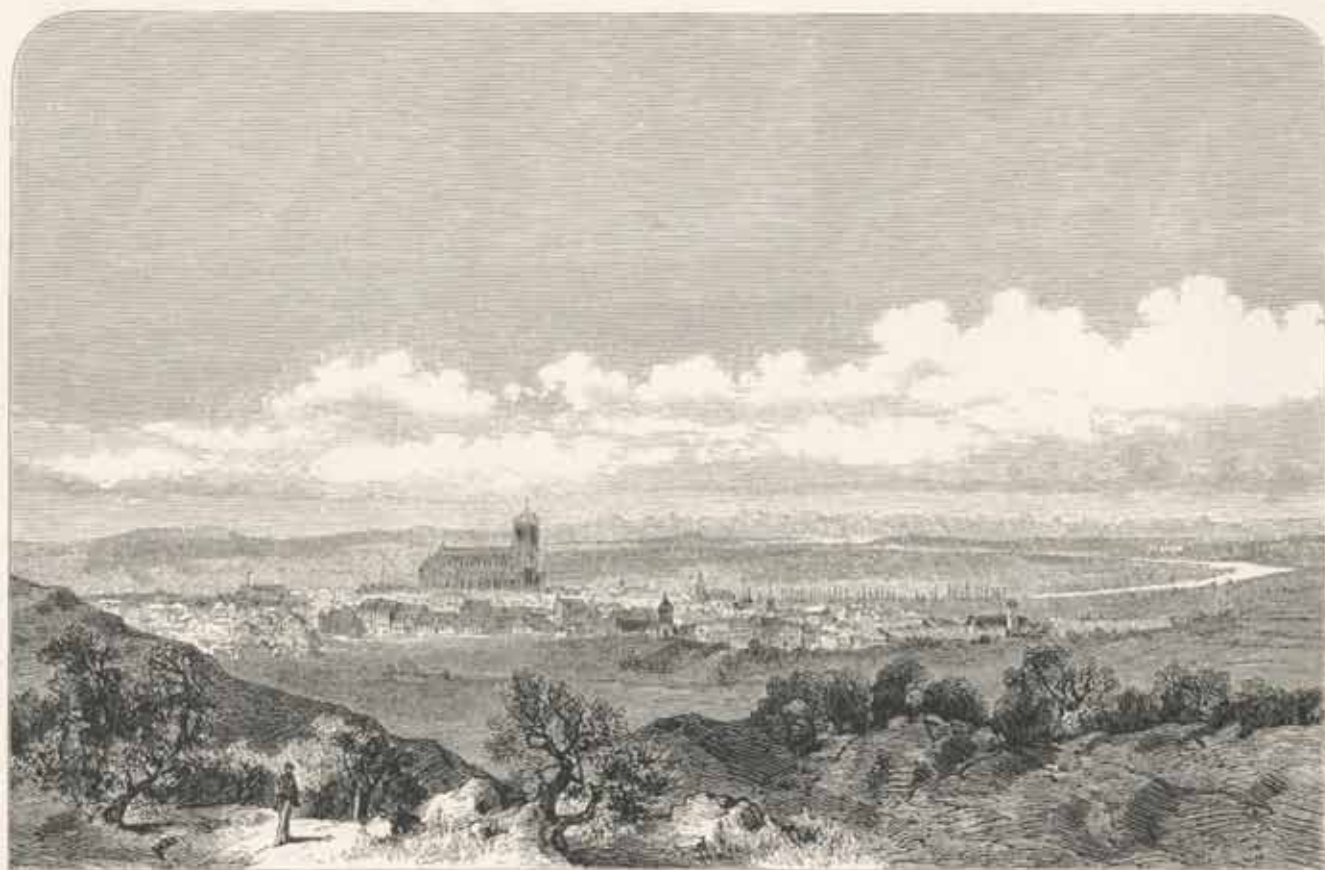
enters the kingdom of Württemberg and, leaving the town of **Tuttlingen** on its right bank, it reaches the principality »Sigmaringen«, which was added to Prussia 1850. A noteworthy sight of the town of Sigmaringen is the »Manor-house« with its large »Hall« and a collection of the portraits of the counts and princes of Hohenzollern; in other directions, two, this place, in spite of its smallness (it contains but 3700 inhabitants), is rich in remarkable objects and possesses a number of fine buildings; its castle was the cradle of the »Prussian dynasty«, at present, placed on the throne of Germany.

Near Riedlingen, the »Schwarzach« and the »Biber« flow into the Danube which now passes the ruins of »Rechtenstein«, of »Reichenstein« and the former abbey »Marienthal«, whence it reaches »Echingen«, a very ancient town, with the remains of a Roman high-road.

Coursing to the East, and bordered by finely wooded heights, the Danube now arrives at **Neuburg**, the former residence of the princes of Pfalz-Neuburg; — the last member of that race died 1742. — Neuburg is beautifully situated, and the stately castle — represented by our engraving as seen from the Danube — with its hall numbering among the finest in Germany, contains much which richly deserves the attention of the traveller; among its curiosities, there is an »Arsenal« displaying a collection of most rare arms and accoutrements, that are of high historic value. The town itself is one of the most ancient dwelling-places of Bavaria, and there were found, in and near it, a number of pre-historic structures and Roman inscriptions.

Neuburg.

ULM.

Ulm, Ingolstadt, Weltenburg.

Das alte **Ulm** ist die erste grössere Donaustadt, welche wir vom Westen her erreichen, sie zählt 26.300 Einwohner und gehört zum Königreich Württemberg. Ueber der Donaubrücke am anderen Ufer in Neu-Ulm betreten wir schon bayerisches Gebiet. Was diese Stadt in erster Reihe berühmt macht, ist ihr Münster, die grösste und höchste Kirche

Deutschlands und dabei eines der sehenswerthesten Denkmale mittelalterlicher

Baukunst. Der Grundstein zu diesem herrlichen Werke wurde am 30. Juni 1377 gelegt. Die Thurmhöhe beträgt 337 Fuss. Ausser dem Münster sind noch die Michaelis-Kirche, das Rathhaus, der Marktbrunnen und die von den beiden Nachbarstaaten aufgeführte Festung und Donaubrücke sehenswerth.

Den Krümmungen des Stromes folgend, gelangen wir nach **Ingolstadt**, welche Stadt schon 806 im Testament Karl's des Grossen, welcher da einen Meierhof besass, genannt wird. In der Liebfrauenkirche zu Ingolstadt sind die Grabdenkmale Tylli's, des Herzogs Stefan und des Marschalls Mercy. Nach Ingolstadt gelangen wir zur Benediktiner-Abtei **Weltenburg**, welche der Sage nach vom heiligen Ruprecht gegründet wurde. An dieser Stelle soll auch die Stadt Artobriga der Römer gestanden haben. Die einst mächtigen Kirchenfürsten Weltenburgs sind dahin geschwunden, wie so manches Mächtige der Vergänglichkeit geweiht ist, denn nichts ist ewig als die herrliche Gottesnatur; dies sehen wir auch an dem erhabenen Eindruck, den die mächtigen Felspartien auf uns machen, welche an beiden Ufern von Weltenburg an den Strom einrahmen.

Ulm, Ingolstadt, Weltenbourg.

En venant de l'ouest, **Ulm** est la première ville importante, que nous trouvons sur le Danube. Elle a 26.300 habitants et appartient depuis 1810 au royaume de Württemberg. Au delà du pont, jeté sur ce fleuve, nous arrivons à Neu-Ulm, qui est déjà bavarois. Ce qui principalement rend cette ville célèbre, c'est la Cathédrale (Münster), église gothique la plus grande et la plus élevée de l'Allemagne, et en même temps un des monuments les plus remarquables de l'architecture du moyen âge. On a jeté le fondement de ce magnifique ouvrage le 30 juin 1377. La hauteur de la tour devait atteindre de 151 m., mais elle n'en mesure que 77, ou 102 avec le toit difforme qui la termine. On restaure depuis 1843 ce monument grandiose, et l'on se propose d'achever la tour.

Outre la Cathédrale il y a encore de remarquable: l'église St.-Michel, l'hôtel de ville, la belle fontaine du marché, nommée le «Fischkasten» (banneton), la forteresse, et le pont sur le Danube, qui furent bâties par les deux états voisins.

En suivant les coudes du fleuve nous arrivons à **Ingolstadt**, ville de 14.500 habitants qui était déjà mentionnée en 806 dans le testament du Charlemagne, où il possédait une métairie. Dans l'église gothique Notre-Dame (Liebfrauenkirche) à Ingolstadt sont les tombeaux de Tilly, de l'archiduc Etienne, du maréchal Mercy et du docteur Eck (m. 1543), l'adversaire de Luther. Après Ingolstadt nous arrivons à l'abbaye des Bénédictins **Wel-**

Ingolstadt.

tenbourg, qui d'après la tradition fut fondée par Saint Roupert. A ce lieu doit aussi avoir existé la ville romaine Artobriga. Les princes de l'église de Weltenbourg, autrefois si puissants, sont disparus, comme autant de puissants sont sujets à la fragilité; car il n'y a d'éternelle que la nature magnifique de Dieu; nous le voyons à la grande impression, que nous font ces grandes masses de rochers, qui de Weltenbourg, bordent le fleuve des deux côtés si rapprochés et si escarpés, qu'ils ne laissent pas même assez de place pour un sentier.

Ulm, Ingolstadt, Weltenburg.

z után kelet felé folytatva útunkat, **Ulm** az első nagyobb dunaparti város, melyhez érünk; jelenleg 26.300 lakóval bír és a Württembergi királysághoz tartozik. A dunahídon túl a másik parton fekvő Uj-Ulm már bajor területen fekszik. A mi e várost első sorban nevezetessé teszi az: székesegyháza, Némethon legnagyobb és legmagasb imaháza, és a mellett a középkori építészeti látványos remekműve. Az egyház által elfoglalt hely területe 11.000 négyszöglábbal több mint a bécsi Szt.

ván templomé. Az itt vázolt »Münster«-en kívül még megtekintésre érdemes a Mihálytemplom, a városháza, a vásártéri kút és a két szomszéd állam által épített dunai híd és a vár.

A folyam kanyarulatát követve a Schutter torkolatához érünk és ennek tövében fekszik **Ingolstadt** régi város, mely már 806-ban okmányilag van nevezve. Az 1472. évtől 1800-ig itt egyetem is állott fenn, mely az utóbb nevezett évben Landshutba tételt át. Az ingolstadti boldogasszony templomban több nevezetes síremlék létezik, így: Tilly tábornoké, István herceg, és Mercy tábornagyé, a ki 1645-ben esett el Allersheimnél. Ingolstadt alatt a Duna rövid kanyarulatot tesz dél felé.

Weltenburg és Stansacker falvak után következik a **weltenburgi** benczés apátság, melyet a monda szerint szent Ruprecht alapított. A rómaiak Artobriga vagy Valentia nevű városáról azt tartják, miszerint e helyen állott.

A hajdan oly hatalmas weltenburgi apátok letűntek mint oly sok más földi nagyság hajdan és most is; mert örökké való csak az Isten felséges szép természete, ezt látjuk itt is a nagyszerű benyomást gyakorló szikla csoportokon, melyek a folyam mindkét partja mentében vonulnak végig szorost képezve.

Ulm, Ingolstadt, Weltenburg.

The first large town we reach by the Danube from the West is **Ulm** (26.300 inh.) in the kingdom of Württemberg; »New-Ulm«, on the Bavarian shore, is connected with it by a bridge across the Danube. The »Münster« at Ulm is the largest and highest church in Germany, and one of the finest architectural structures of the middle-ages; the foundation to this magnificent pile was laid 30. June 1377; the height of its tower is 377 foot. — Besides the Munster there is at Ulm the »Church of St. Michael«, the Town-Hall, the Fountain in the Market-square, the fort on the bridge over the Danube constructed by both the interested states, that are worthy of attention.

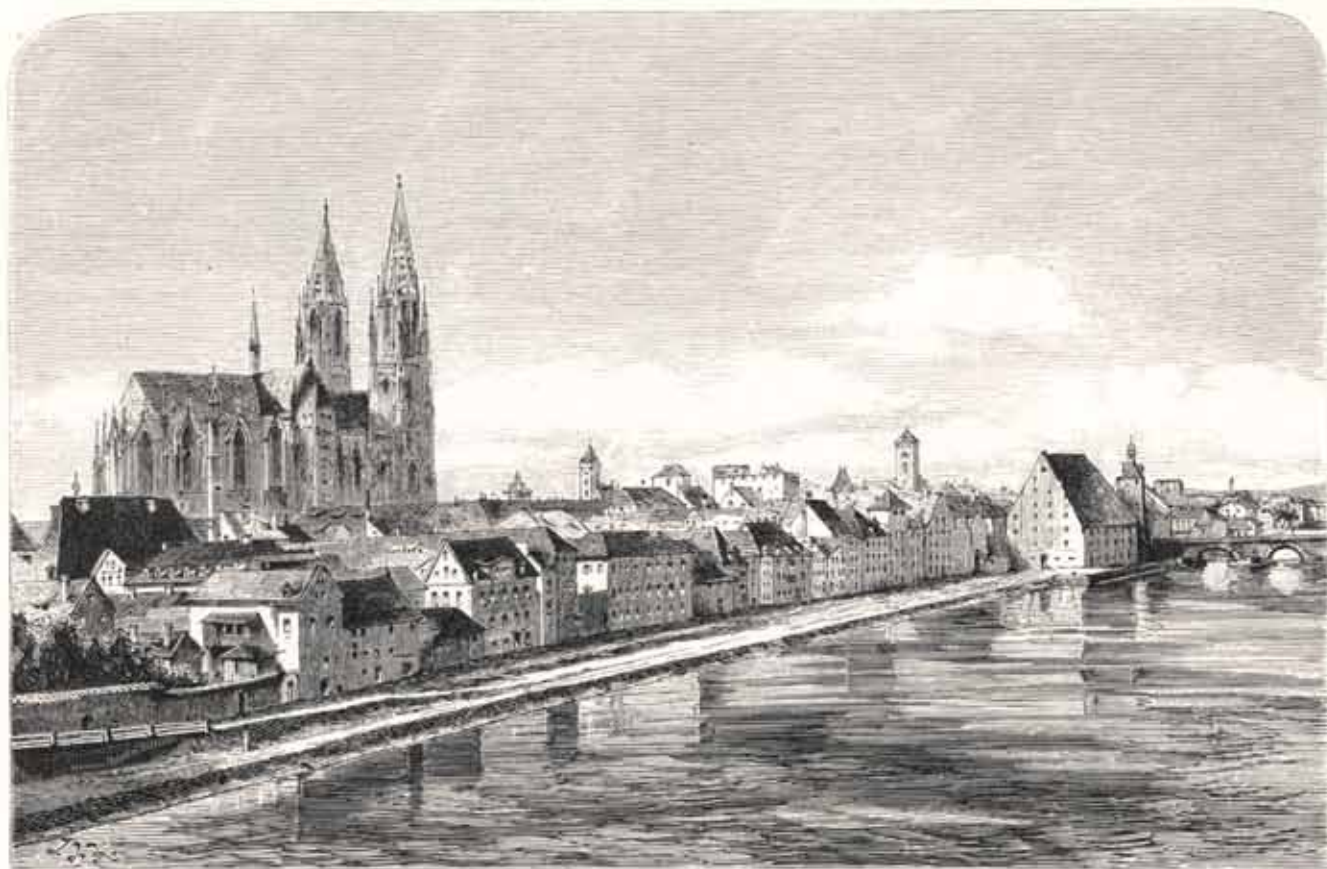
Following the bent of the river, we reach **Ingolstadt**, a town mentioned as early as 806 in the will of Charles the Great, who owned a farm at that place; the »Liebfrauenkirche« (church of the Blessed Virgin) boasts of the tomb of »Tilly«, of Duke Stephan, of Marshal Mercy, and of the well-known »Dr. Eck« (died 1543), the antagonist of »Luther«. — Leaving Ingolstadt we come to the abbey of **Weltenburg**, said to be founded by Holy Ruprecht; the ecclesiastical princes of Weltenburg, once so mighty, exist no more; no trace is left of the imposing power they wielded. But nothing could impair the imposing beauty of those mighty rocks, which now bound the Danube on both sides.

Weltenburgi-szoros.

Passage near Weltenburg.

The stream has here forced its way through rocky embankments which abruptly rise to the height of 500 foot; the bluffs underwashed by the river, riven by atmospheric action, and gnawed by the tooth of time, display a curious and peculiar appearance, which, in many places, is still heightened by being topped with the ruins of ancient castles. — A dead silence is reigning there, and nothing is to be heard, but the sound of the paddle, or the word of command, calling forth a repeated echoing and re-echoing.

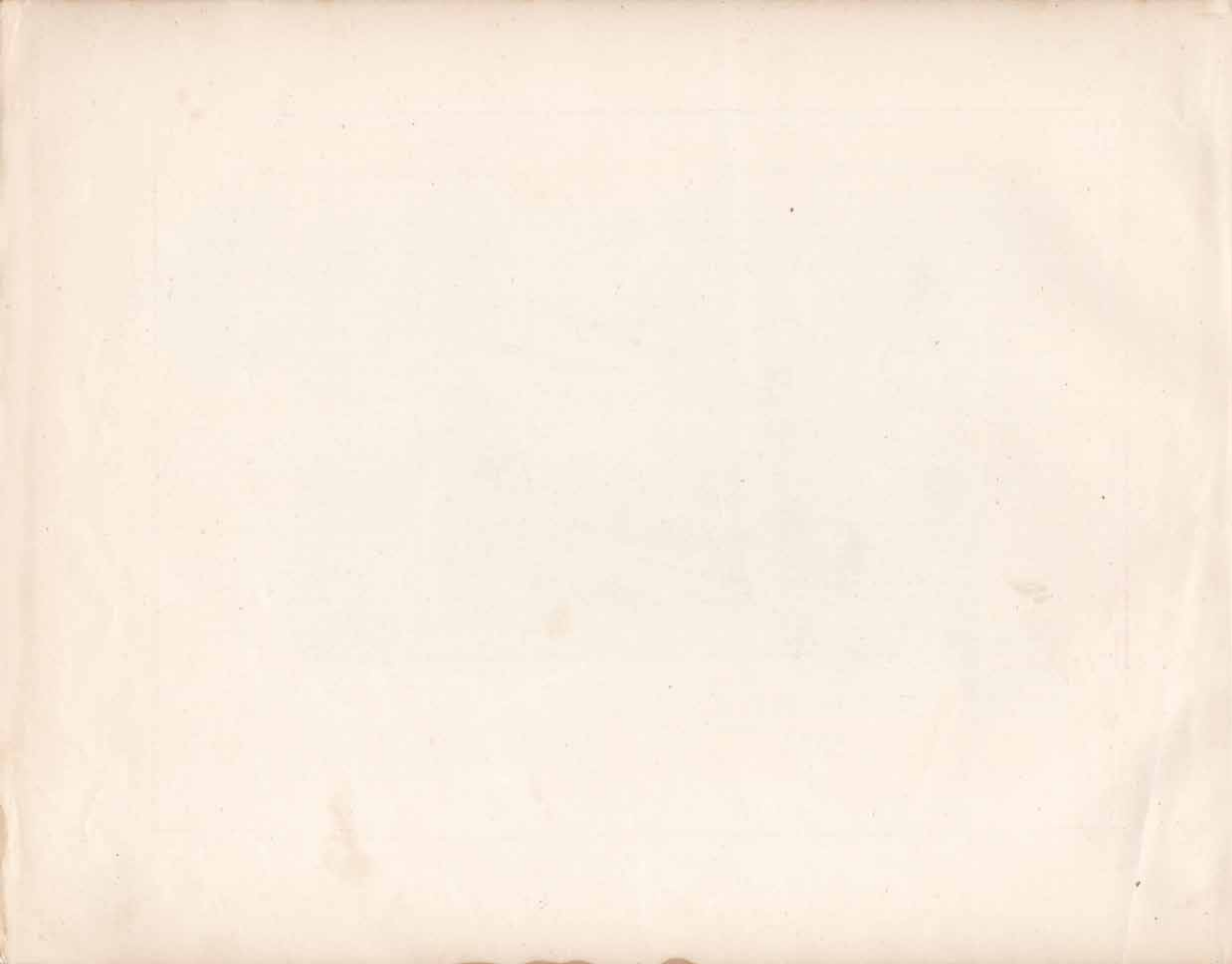

REGENSBURG.

RATISBONNE.

REGENSBURG VÁROSA.

BATISBON.

Regensburg und das Altmühlthal.

Wenn wir aus der Stromenge von Weltenburg herauskommen, so nimmt der düstere Charakter des Engpasses ab und man gelangt nach Kelheim. Hier mündet der Ludwigs-Canal und die Altmühl in die Donau, es ist also der Punkt, an dem die letztere mit dem Rhein verbunden erscheint. Der Ludwigs-Canal ist die Realisirung eines schon vor Tausend Jahren gefassten Gedankens, den in's Werk zu setzen der Neuzeit vorbehalten blieb; erst König Ludwig I. von Bayern war es, der das Werk glücklich zu Ende führte, so dass der Canal im Jahre 1846 dem Schiffsverkehr übergeben werden konnte.

Das **Altmühlthal**, welches auf dieser Canalfahrt passiert wird, ist reich an Naturschönheiten und bringen wir hier in der Zeichnung einen der schönsten Punkte desselben: **Brunn** mit der auf vorspringendem Felsen höchst malerisch gelegenen alten Burg. Setzen wir die Donau-Tour von Kelheim abwärts fort, so kommen wir in östlicher Richtung an dem Orte Postsaal vorbei. Die Strasse war hier ehemals sehr gefährlich.

Der damalige General-Baudirector Adrian von Riedl sprengte 1797 die Gefahr drohende Felswand, benützte die Sprengstücke und Trümmer zur Erhöhung und Erweiterung der Strasse, welche nun gefahrlos und sicher parallel mit der Donau läuft, bis zum Markte Abach. Der glücklich gelungenen Beseitigung der lebensgefährlichen Stellen und der Ausführung dieses Strassenzuges zum Andenken wurde das Löwen-Monument errichtet, dessen Abbildung wir bieten.

Die Donau fliesst nun zwischen immer mehr sich erweiternden Ufern, bis sie in eine offene Ebene tritt und hier **Regensburg** mit dem gegenüber liegenden Stadt am Hof, erreicht. »Regensburg liegt gar schön; die Gegend musste eine Stadt herbeilocken«, schrieb Goethe, als er 1786 die altherwürdige Donaustadt auf seiner Reise nach Italien besuchte.

In den nachfolgenden Abschnitten und Illustrationen machen wir den Leser mit dieser Stadt näher bekannt.

Ratisbonne et la vallée de l'Altmühl.

En sortant de Weltenbourg, où le lit du Danube est fort reserré, l'aspect sombre, que présente la nature dans le détroit, diminue, et on arrive à Kelheim, ville industrielle, avec des restes de fortifications. Ici le canal Louis et l'Altmühl se jettent dans le Danube; c'est en ce point, que ce fleuve paraît être lié avec le Rhin. Le canal Louis est le résultat d'une idée, conçue il y a déjà un millier d'années, dont la réalisation était réservée au présent. Ce fut seulement le roi Louis I. de Bavière, qui termina cet ouvrage avec succès, de sorte que le canal put déjà en 1846 être livré à la navigation.

La **vallée de l'Altmühl**, que l'on traverse en naviguant sur le canal, est riche des beautés de la nature; nous présentons dans notre gravure un des plus beaux points, c'est à dire: **Brunn** avec son vieux château, situé sur le rocher à pic d'une manière pittoresque. De Kelheim, en descendant le Danube, nous inclinons vers l'est et nous trouvons le lieu Postsaal. Ici la route était autrefois très-perilleuse.

Ce fut Adrien de Riedl, alors directeur général d'architecture, qui fit sauter en 1797 la pente de rocher, qui menaçait de s'écrouler; il utilisa les blocs de ces rochers pour élever et élargir la route, qui est maintenant sans danger et parallèle au Danube jusqu'au bourg Abach. En souvenir de l'heureux résultat et de

la construction de cette route, fut érigé le monument du lion (Löwen-Monument), dont nous reproduisons la gravure.

Le Danube coule maintenant dans un lit, qui s'élargit de plus en plus, jusqu'à ce qu'il entre dans une plaine ouverte, et arrive à **Ratisbonne** et à »Stadt am Hof«, qui se trouve en face. »Regensburg liegt gar schön; die Gegend musste eine Stadt herbeilocken«, écrivait Goethe, lorsqu'en 1786 il visita dans son voyage en Italie cette vieille et vénérable ville du Danube.

Brunn im Altmühlthal.

Brunn dans la vallée de l'Altmühl.

Regensburg és az Altmühl-völgye.

Ha a weltenburgi szorosból kikerünk, a partvidék elveszti zordságát, a sziklák hátrább állanak és a folyó Kehlheim alá ér. Itt ömlenek a Lajos-csatorna és az Altmühl nevű folyó a Dunába, ez tehát azon pont, hol az utóbbi a Rajnával áll összeköttetésben. A Lajos-csatorna oly eszme létesítése, mely már ezer év előtt fogant meg, de melyet valóban életbe léptetni az újkornak volt fenntartva. I. Lajos bajor király, huzájának jötevője volt az, a ki tényleg 1846-ban adá át a csatornát a hajóforgalomnak.

A csatorna hossza, a szervezetébe bevont folyamokkal együtt véve 24 mérföld.

Az Altmühl-völgye, melyen a csatorna átvezet, igen gazdag festői tájképekben melyek legszebbikének egyikét rajzunk hoz: **Brunn** a kiálló szirten emelkedő régi várral.

Kehlheimtől lefelé folytatva útunkat, a Duna kelet felé megy egyenes irányban. A jobb parton Postsaal helyiség fekszik, itt az országút hajdan igen veszélyes volt.

Riedl Adrian, akkori építészeti vezérigazgató, 1797-ben a fenyegető sziklafalat ügyesen repeszté, a kődarabokat és sziklaomladékokat pedig az országút szélesítésére használta fel, mely most párhuzamosan a Dunával megy minden veszélyes pont nélkül Abach mezővárosig. Az életveszélyeztető pontok és számos akadály szerencsés eltávolítása emlékeztet az ugynevezett orosz-lány-emlék lett felállítva, melynek rajzát olvasónk itt találja.

Abachról nagy valószínűséggel állítják, miszerint a rómaiak Abundiacum-já. E helytől fogva a Duna mindkét partja tágul, míg nyílt síkságba lép ki és itt **Regensburg** — és a szemben fekvő Stadt am Hof — alá ér.

»Regensburg gyönyörűen fekszik, e vidék kellett hogy várost szüljön« írja Goethe, midőn 1786-ban olaszthoni útjában Regensburgot látogatá.

A következő lapokon és rajzokban az olvasót megismertetjük e szép és történelmileg híres várossal, annak építményi nevezetességeivel, ezek között vannak olyak melyek maguk teszik már érdekessé az ide utazást.

Regensburg; the valley of Altmühl.

On leaving the narrows, the sombre character of the scenery gradually decreases, and »Kehlheim« appears in sight; — at this place, the »Altmühl« empties her waters into the Danube, and the latter is linked to the Rhine by the »Ludwigs-Canal«. The idea of connecting by a canal the two mightiest rivers of Germany — nay of Europe — had been schemed for more than ten centuries, but the realization of it was left to the enterprise of the 19th century, for it was not before 1846, that it was successfully accomplished, and king Ludwig I. of Bavaria could open it to navigation.

In a Western direction from »Kehlheim« a fine structure has been erected on the summit of the »Michelsberg« (mount Michael) — the Hall of Liberty, dedicated by Ludwig I. king of Bavaria, in memory of the rising of Germany at the commencement of this century; — from its gallery a very beautiful view is to be had along the Danube and the Altmühl-valley.

The Altmühl-valley is rich in natural beauties, and our Album brings a picture of one of its finest views, i. e. **Brunn**, and the »old castle« so picturesquely towering on the prominence of jutting rocks. — Continuing the Danube-tour downwards from Kehlheim, we pass »Postsaal« in an Easterly direction: formerly that road had been very dangerous to pass, — under the direction of Adrian v. Riedl, the lifeimpering rocks were blown up, and the fragments used to heighten and widen the road, which now leads safely along the Danube to the market-town »Abach«; in commemoration of the successful carrying out of the undertaking, the Lion-monuments were erected, a representation of which we place before our readers.

The bed of the Danube now enlarges steadily till she enters an open plain, and we reach **Regensburg** with »Stadt am Hof« on the opposite bank.

»Regensburg,« said Goethe, »is beautifully situated, this spot could not but call forth a city.« — By the following description and illustrations, we shall acquaint our reader with that ancient and historic place.

Az Abachi orosz-lány-emlék.

Lion-monument near Abach.

WALHALLA.

WALHALLA PRÈS DE RATISBONNE.

WALHALLA.

WALHALLA NEAR RATISBON.

Regensburg-Walhalla.

Wenige Städte Mitteleuropas sind so reich an baulichen, geschichtlichen und archäologischen Merkwürdigkeiten wie **Regensburg**. Das erste Denkmal einstiger Grösse und Herrlichkeit, welches durch viele Jahrhunderte dem Zahn der Zeit und der dahinbrausenden Kriegesfurie trotzte, ist die be-

rhümte
steinerne
Brücke.
Regens-
burg
besitzt
nahezu
fünfzig
Kirchen,
darunter
viele von
hohem
Kunst-

werth, von
denen die
Kathe-
drale zu
St. Peter,
bekannt
unter dem
Namen des
Regens-
burger
Doms, zu
den welt-
berühmten
Bauten ge-
hört. Auch
die welt-
lichen Ge-
bäude der
Stadt sind
nicht min-

Dom zu Regensburg und dessen Porticus.

wärts an den Breuberg, den der grossartige Tempel krönt, welchen König Ludwig I. von Bayern zu Ehren deutschen Ruhmes errichtete; es ist die **Walhalla**, ausgeführt von dem trefflichen Baukünstler Leo von Klenze. Die Walhalla ragt auf einer mässig steilen Anhöhe, 304 Fuss über dem Stromsiegel empor. Der Tempel ist dorischer Ordnung mit doppelter Säulenstellung.

der merk-
würdig,
und da
steht gleich
in erster
Reihe das
Rathhaus,
welches
aus zwei
Theilen
besteht,
dem alten
und neuen.
Einen herr-
lichen
Theil dieses
Baus bil-
det die alte
Rath-
haus-
treppe
mit ihrem
reich scul-
pirten
Steingelän-
der. Indem
wir unsere
Reise wei-
ter verfol-
gen, ge-
langen wir
nach Do-
naustauf,
donauab-

Ratisbonne-Walhalla.

Peu de villes de l'Europe moyenne sont aussi riches que **Ratisbonne** en curiosités d'architecture, d'histoire et d'archéologie. Le premier monument de la grandeur et de la magnificence d'autrefois, est le célèbre pont en pierre, qui a été commencé en 1135 et fini en 1146. Ratisbonne possède 50 églises, parmi lesquelles ils s'en trouvent beaucoup d'une haute valeur artistique; la Cathédrale de St.-Pierre par exemple, compte de fameux ouvrages d'architecture. Parmi les magnificences

de cette église
nous produi-
sons ici le por-
tique, un ves-
tibule à trois
coins, orné de
riches sculp-
tures. Les
deux tours de
la Cathédrale
de vrais chefs-
d'oeuvre, ne
furent ache-
vées que de
1860 à 1869
par l'architec-
te Denzinger.

Les bâti-
ments séculiers
ne sont pas
moins remar-
quables; l'on
voit de suite
l'hôtel de
ville, qui est
composé de
deux parties,
de l'ancienne
et de la nou-
vande; c'est la:

La Cathédrale de Ratisbonne et sa porte.

velle. Une des
magnifiques
parties de ce
bâtiment est
le vieux es-
calier de
l'hôtel de
ville avec ses
rampes en
pierre riche-
ment sculp-
tées.

En continu-
ant notre vo-
yage, nous
arrivons à
Donauauf
et après au
Breuberg, qui
est couronné
de ce temple
grandiose,
que le roi
Louis I. de
Bavière a
érigé en l'hon-
neur de la
gloire et de la
grandeur alle-

Walhalla, bâtie par le célèbre architecte Léon de Klenze. La première pierre fut posée solennellement le 18 Oct. 1830, anniversaire de la bataille de Leipzig. La Walhalla s'élève sur une colline de 98 m. de haut. Tout l'édifice a 63 m. de hauteur. Le temple est du style dorique, à deux rangées de colonnes; il semble que l'architecte a pris pour modèle le Parthénon d'Athènes. Les tympans des larges frontons sont ornés de magnifiques tableaux de Schwanthaler.

Regensburg-Walhalla.

Közép Európa kevés városáról lehet mondani, hogy oly gazdag építészeti, történelmi és régészeti nevezetességben mint **Regensburg**. Hajdani hatalom és dicsőség emlékeül, áll a híres köhíd, melynek építéséhez 1135-ben fogtak és 1146-ban fejezték be; e híd nagyon hasonlít a prágai károlyhidhoz, még a részletekben is. Regensburgnak van közel ötven temploma, melynek legnagyobb része nagy műbecsesel bír; ezek közül a szent Péter székesegyház, ősmertebb a regensburgi dom neve alatt a világhírű építmények sorába tartozik.

Ezen fenséges imaház remek részleteiből rajzunkban hozzuk a homlokkapút; háromszögű előcsarnok, mely sok szobrászi művel van díszítve. A székesegyház gyönyörű építményű két tornya csak 1860–1869-ik években készült el végleg. Denzinger doméptész vezetése alatt.

A város polgári célokra szolgáló épületei is, nem kevésbé nevezetesei mint az egyháziak — az előbbieket sorában ott díszleg elöl a városháza, mely két részből áll, a régi és az újból. A régi városház dísztermében tartatott 1663-tól 1806-ig a német birodalmi gyűlés; ezen épület látni érdemes részét képezi az ódon fölépcső gyönyörű faragványú kőpárkányzatával.

A város világhírré jutott nevezetességei közé tartozik a hajdani szent Emmerami fejedelmi apátság, mely már a 652-ik évben állott fenn.

Utunkat a Dunán lefelé folytatva, Donau-stauf-hoz érünk, hajdan a regensburgi püspökök erős vára, e régi vár sok ostromot állott ki míg végre 1634. február 11-én a svédek által robbantott fel és azóta romba dőlve fekszik. Mindig a folyami irányát követve, a Breuberg alá jövünk, melynek tetején áll azon nagyszerű templom, melyet I. Lajos bajor király emeltetett a német nemzet dicsőségére és kitűnő férfiai emlékére. Ez a **Walhalla**, melyet Klenze Leo híres építész állított elő hatalmas nagyszerűségében. A döntő lipcei csata évnapján, 1830. október 18-án tette le Lajos király személyesen és nagy ünnepélyesen az alapkövet.

A Walhalla a Duna vízszíne felett 304 láb magasságban áll; az épület dóri rendszerű kettős oszlopsorral, a széles homlokzatok Tympanonjai Schwanthaler szobrász fenséges faragványával díszítve.

Regensburg (Ratisbon); Walhalla.

There are few places in Central-Europe that possess so rich a store of architectural, historical, and archeological curiosities as **Regensburg** can boast of. In the first place we mention its stone bridge, which was commenced 1135, and finished 1146, and which, these hundreds of years has bravely withstood both the ravage of time and the fury of war. — Regensburg numbers nearly 50 churches, many of them rare specimens

of work of art: our picture represents the famous church of «St. Peter» — known by the name of the «Dome at Regensburg» — with its portico, the latter forming a triangular hall, richly decorated by sculptural work; its two towers, carried out in an exquisite and artistical style, were completed 1860–1869 by architect Denzinger.

Besides the churches, there are many other buildings claiming as high an interest; first of them ranks the «town-hall», formed by the old and new part; in the former, the sessions of the «German Diet» were held from 1663–1806; well deserving of notice, is the old staircase with its richly sculptured balustrade; we furthermore point out the abbey of «St. Emmeram» as standing foremost among the numerous curiosities of Regensburg.

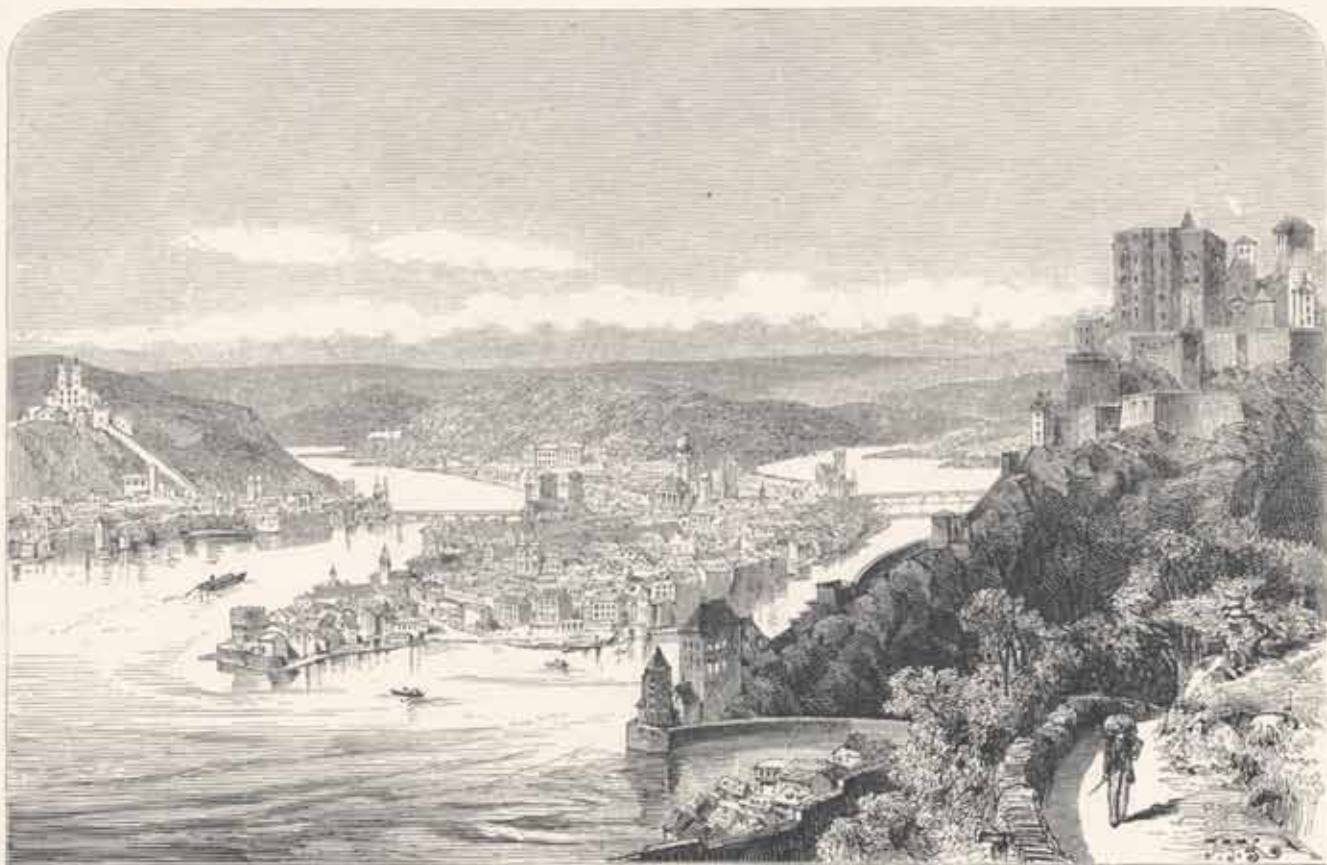
Proceeding on our journey, we reach «Donau-stauf», near the Breuberg crowned by the glorious temple erected by King Ludwig I. of Bavaria, in honor of German fame and glory; it is the:

Walhalla as planned by the skilful architect Leo v. Klenze; the laying of the foundation was solemnly inaugurated on 18. Oct. 1830, the anniversary of the battle at Leipzig. The «Walhalla» standing on a sloping eminence, towers 304' above the level of the river; the building itself is 197' high; it is executed in Doric style, with a double row of columns, apparently formed after the Pantheon at Athens: — the tympana of the large fronts are ornamented by Schwanthaler's magnificent paintings.

Truly gorgeous, indeed, is the interior of the Walhalla; it is entered by gigantic gates, richly mounted on the outside, and panelled with maple on the inside; There can be no doubt, but the Walhalla is one of the finest structures of modern ages.

A Regensburgi városház lépcsője.
Staircase in the townhall at Ratisbon.

ZUSAMMENFLUSS VON INN, ILZ UND DONAU
BEI PASSAU.

JONCTION DU DANUBE AVEC L'INN ET L'ILZ EN
FACE DE LA VILLE DE PASSAU.

AZ INN, ILZ ÉS DUNA EGYESÜLÉSE PASSAU ALATT.

JUNCTION OF THE RIVER DANUBE WITH THE INN
AND ILZ BELOW PASSAU.

Straubing. Zusammenfluss von Inn, Ilz und Donau.

Auf unserer Fahrt gelangen wir nun nach **Straubing**, diese Stadt fesselt wieder unsere Aufmerksamkeit für längere Dauer. Als Römerstadt hiess sie *Sarvio-durum*, gegenwärtig zählt sie 11.150 Einwohner und ist Sitz aller Behörden des Kreises. Die alte Donau selbst bildet hier eine Insel, auf welcher der Vorort *Gstütt* liegt, der durch eine steinerne Brücke mit Straubing verbunden ist. Diese Brücke spielte eine bedeutende Rolle in der Geschichte Straubings, denn hier war es, wo Agnes Bernauer am 12. October 1435 dem Wellentode in der Donau preisgegeben wurde. Die arme Agnes Bernauer stammte aus plebejischem Hause. Das Mädchen war aber so wunderschön, dass man es in der reichen Patricierstadt nicht anders nannte als »der Engel von Augsburg«. Ihre Schönheit brachte ihr Unheil. Albrecht, der Sohn des Bayernherzogs Ernst, verliebte sich in die schöne Bädertochter und verband sich mit ihr in heimlicher Ehe. Der alte Herzog liess Agnes aus ihrem Straubinger Schloss mit Gewalt entführen, als sein Sohn entfernt weilte, und stellte sie vor ein Gericht unter der Anklage, »sie habe den Erben der bayerischen Herzogswürde gehehrt und ihn zu einem ehelosen Schritte verleitet«. Die Richter fällten ein Todesurtheil, welches am oben erwähnten Octobertage in grausamer Weise vollzogen wurde. Die Agnes-Kapelle am Straubinger Friedhof bewahrt das Andenken der unglücklichen Frau. Unsere zweite Zeichnung macht den Leser mit der Volkstracht des bayerischen Donaukreises bekannt.

In der Thalfahrt gelangen wir nun nach Passau und damit an die Stelle, wo sich die drei Flüsse vereinen und welche unser Vollbild in malerischer Wiedergabe darstellt. Wenige Städte Deutschlands, ja, ganz Mitteleuropas, können sich hinsichtlich des landschaftlich überraschenden Eindruckes mit Passau messen und wird die Halbinselstadt das »bayerische Koblenz« genannt.

Unmittelbar nach der Abfahrt prächtiger Rückblick auf Stadt und Umgebung. Die Gewässer der gelblich gefärbten Donau, des prächtig grünen Inn und der tief schwarz scheinenden Ilz, »das umgeschüttete Tintenfassel«, wie sie die Dampfschiff-Matrosen nennen, fliessen noch unterhalb Passau eine längere Strecke unvermischt nebeneinander.

Straubing. Confluent de l'Inn, Ilz et Danube.

Dans notre voyage nous arrivons maintenant à **Straubing**; cette ville attire de nouveau plus longue ment notre attention. Au temps où elle était romaine elle s'appelait *Sarvio-durum*, à présent elle a 11.150 habitants et est la résidence de tous les juges du département. Le vieux Danube lui-même, forme ici une île dans laquelle se trouve le lieu *Gstütt*, qui est relié à Straubing par un pont de pierre. Le pont jouait un rôle important dans l'histoire de Straubing, car c'était ici qu'Agnes Bernauer fut noyée dans le fleuve le 12 Octobre 1435.

La pauvre Agnes Bernauer était d'une famille plébeienne. Mais cette fille était si belle, qu'on ne l'appelait dans la riche ville patricienne pas autrement que »l'ange d'Augsbourg«. Ce fut sa beauté qui fit son malheur. Albert, fils du grand-duc bavarois Ernest, devint amoureux de la jolie fille du baigneur et se maria secrètement avec elle. Le vieux duc fit enlever de force Agnès de son château de Straubingen, pendant une longue absence de son fils, et la traduisit devant un juge, l'accusant »d'avoir ensorcelé l'héritier du duché bavarois et de l'avoir entraîné à une action infame«. Les juges prononcèrent une sentence de mort, qui fut exécutée avec cruauté à la date mentionnée. »La chapelle d'Agnès« dans le cimetière de Straubing conserve encore le souvenir de cette femme malheureuse.

Notre seconde gravure fait connaître au lecteur le costume de la Bavière danubienne.

En descendant nous arrivons alors à Passau ainsi qu'à ce point où les trois fleuves se réunissent (représenté par notre grande gravure). Peu de villes d'Allemagne, même dans toute l'Europe moyenne peuvent se mesurer avec Passau, pour quant à l'impression, que produit son paysage surprenant. C'est donc pourquoi on nomme cette ville »la Coblenz bavaroise«.

Dès la sortie de Passau on a une très-belle vue sur la ville et ses environs. Les eaux du Danube jaunâtre, de l'Inn d'un beau vert et de l'Ilz paraissant noir foncé (»das umgeschüttete Tintenfassel« [l'encrier renversé] comme disent les matelots du bateau à vapeur) coulent encore en dessous de Passau quelque temps l'un à côté de l'autre sans se mêler.

Straubing.

Straubing. Az Inn, Ilz és Duna folyamok egyesülése.

Utunkat folytatva, Straubing városához érünk és hosszabb időig tartózkodunk itt, mert figyelmünket idézi elő sok tekintetben e hely. A rómaiaknál Sarvio-durum volt neve; jelenleg 11.150 lakossal bír és a kerület hatóságainak székhelye. A régi Duna itt szigetet képez, melyen a Gstütt nevű külváros fekszik, Straubinggal egy régi köhid által összekötve.

E híd kiváló szerepet játszott a város történetében, mert itt találta Bernauer Ágnes 1435. október 12-én erőszakos halálát a Duna hullámaiban. A szegény leány a köznép gyermeke volt; de oly esodaszép vala, hogy a gazdag patricius városban másképp sem nevezték mint az »augsburgi angyal«-nak. Szépsége vészthozó vala reá nézve. Albrecht, Ernő bajor herceg fia, bele szeretett és titkos házasságra lépett vele. Az öreg herceg erőszakkal hűszoltatá el Agnest a straubingi kastélyból férje távollétében és bíróság elébe állítá azon vád alatt, miszerint: »e boszorkány a bajor hercegi méltóság örökösét megbövebb magyarázatára a következő legyen felemlítve:

A Duna balpartja és az Ilz között, azon hegyen, melyen alagút vezet át és annak alján fekszenek:

Oberhaus, 1868-ig vár, jelenleg katonai fegyház; Niederhaus, 1219-ben építve, régebben lebolyda, most katonai fogház.

Némethon, sőt egész Közép-Európa kevés városa versenyezhet festői szépségű fekvésre nézve Passaival.

Mindjárt az elindulás után meglepően gyönyörű visszapillantás a félsziget-városra és környékére. A sárgás színezetű Duna, a sötétzöld Inn és a koromfeketének látszó Ilz vizei vegyítetlenül folynak még soká egymás mellett, egyesülési pontjukon alul.

Weltenburgi népviselet.
Leány Regensburg környékéről.

Straubing; the confluence of the Inn, the Ilz and the Danube.

»Straubing« is the next place to which we turn the attention of the reader; under the Roman dominion its name was Sarvio durum; at present, it is the seat of the county-authorities and numbers 11.150 inhabitants. »Gstütt«, a village situated on an island formed by the Danube, is connected with it by a bridge, which bridge plays no insignificant part in the history of Straubing, for it was from there, that Agnes Bernauer was doomed to her watery grave. Poor Agnes was a girl of low parentage, yet of such exquisite beauty, that she was generally known by the appellation of »Angel of Augsburg«; but though her beauty elevated her to rank and station, it should prove the source of her misfortune. Albrecht, son and heir to Ernest, Duke of Bavaria, fell in love with the hand-

some barber's daughter, and was secretly married to her; but whilst the young husband was abroad, the old duke caused Agnes to be carried away by force from her castle at Straubing, and had her tried on the charge of having bewitched the young prince, and of having allu-

»Passau« and the place where the three rivers unite; we bring a complete picture of the charming scene; there are but few spots, that could rival with Passau in regard to its landscapes of striking interest and unsurpassed beauty. — Directly on leaving the town, the eye meets with delightful views on every point; on turning our eyes in a backward direction, we see Passau and its beautiful environs, which caused it to be named the »Bavarian Coblenz«; — as we float along on our ever changing road, the yellowish waters of the Danube, the beautiful green of the Inn, and the dark blue of the Ilz, are clearly discernible, their waters, without intermixing, flowing alongside each other for some distance below Passau.

National-dress of Weltenburg.
Country-girl at Ratisbon.

red him to disgraceful actions; the judges pronounced her guilty, and she was sentenced to death by drowning; — the cruel judgment was executed from the bridge on 12. October 1435. On the cemetery of Straubing the »St. Agnes-chapel« was erected in memory of the ill-fated woman. — Our next pictures represent Bavarian peasants in their national costumes.

Proceeding downwards the river, we now reach

PASSAU MIT FESTE OBERHAUS UND ILZSTADT.

PASSAU AVEC LE FORT D'OBERHAUS ET LE
FAUBOURG DE L'ILZ.

PASSAU AZ OBERHAUSI VÁR ÉS ILZ KÖLVÁROSSAL.

PASSAU WITH OBERHAUS-CASTLE AND ILZTOWN.

Passau.

Im vorhergehenden Abschnitte haben wir die herrliche Lage der Stadt am Zusammenflusse der Ströme geschildert. Die jetzige eigentliche Stadt, eine Halbinsel, zwischen Inn und Donau gelegen, bot schon den Römern einen mächtigen Punkt gegen die Einfälle der am linken Donau-Ufer wohnenden Germanen, und sie erbauten daselbst eine Veste, von ihnen *Castra batava* genannt, nach der neunten batavischen Legion, die hierher in Garnison kam. In Folge des Pressburger Friedens, 20. December 1805, kam das Bisthum Passau an Bayern. Da **Passau** an drei Flüssen liegt, so werden wir es begreiflich finden, dass dasselbe reich an Brücken ist, und zählt es deren fünf, darunter einige von constructiver Sehenwürdigkeit.

An kirchlichen Gebäuden ist die Stadt ebenfalls reich, und nimmt darunter der Dom die erste Stelle ein, derselbe stammt aus der zweiten Hälfte des V. Jahrhunderts; nach einem grossen Brande wurde derselbe 1662 im Renaissance-styl mit reichen

Bauern aus dem bayerischen Donaukreise.

Der hier gebotene Raum erlaubt uns nicht, in der Detailbeschreibung der Stadt fortzufahren, doch können wir jedem reisenden Kunstfreunde und Geschichtsforscher einen längeren Aufenthalt in Passau empfehlen.

Nun setzen wir unsere Thalfahrt fort. Das rechte Ufer der Donau ist von Heubach unterhalb Passau an, österreichisch, das linke bis gegenüber Engelhartzell noch bayerisch. — Interessant sind auch die Volkstrachten des bayerischen und oberösterreichischen Volkes, von denen unsere Illustration mehrere dem Leser vorführt. — Von Heubach an sieht man am rechten Ufer bald darnach auf einem steilen, in die Donau hineinragenden Felsen, die Burg Krempenstein vom Volke das »Schneider-Schlössel« genannt, nach einer Sage, welche August Platen dichterisch behandelte.

Verzierungen und kunstvollen Fresken wieder hergestellt. Der Vorhof des Doms ist von sehenswerthen Kapellen umgeben. In einem Seitenschiff der Kirche des englischen Fräulein-Instituts Niedernburg, 738 erbaut, im XI. Jahrhundert restaurirt, befindet sich das merkwürdige Grabmal der sel. Gisela, Königin von Ungarn, gestorben 1095 als Aebtissin des Frauenstiftes Niedernburg.

Passau.

Dans le chapitre précédent nous avons dessiné la magnifique situation de la ville au confluent des fleuves. La cité actuelle, presque île, située entre l'Inn et le Danube offrait déjà aux Romains un fort rempart contre les invasions des Germains, qui habitaient la rive gauche du Danube; ils y bâtirent une forteresse, qu'ils nommèrent »*Castra batava*« d'après la neuvième légion batave, qui y vint en garnison. Par la paix de Pressbourg (20 dec. 1805) l'évêché de **Passau** échu à la Bavière. Puisque cette ville est située sur trois fleuves on comprendra, qu'elle est riche en ponts: elle en a 5, parmi lesquels ils s'en trouvent quelques-uns, qui sont remarquables par leur construction.

La ville est aussi riche en bâtiments religieux parmi lesquels le dôme tient le premier rang. Celui-ci date dans la seconde moitié du 5ème siècle; après un grand incendie il fut réédifié en 1662, dans le style de la renaissance avec de nombreux or-

Paysans de la Bavière danubienne.

Nous n'avons pas de place pour continuer la description détaillée de cette ville; cependant nous pouvons recommander un plus long séjour à Passau à tous les amis des arts, et aux historiens.

Maintenant nous continuons notre descente. La rive droite est de Heubach en dessous de Passau, autrichienne, la gauche, jusque vis-à-vis d'Engelhartzell est encore bavaroise. Nos gravures présentent au lecteur plusieurs costumes, qui sont assez intéressants, du peuple bavarois et autrichien. — Peu après Heubach, l'on voit, à la rive droite, sur un rocher escarpé, surplombant dans le Danube, le petit château Krempenstein, nommé par le peuple »*Schneider-Schlössel*« (petit château des tailleurs), d'après un conte, qu'Auguste Platen a traité poétiquement.

Passau.

lőbbi szakaszunkban leírtuk e város festői szépségű fekvését és környékét; s a három folyam egyesülését a város tövében.

Midőn Kr. sz. előtti 26. évben a római légiók Némethon felé nyomultak elő, a már akkor száz éves *Bojodurum* várost találták elő, a mai Innváros helyén; a mostani belváros a Duna és Inn közötti félsziget a rómaiaknak hatalmas véd-pontot nyújtott a Duna balpartjáról berontó Germanok ellen és e helyen erődöt emeltek, melynek *Castra batava* nevet adtak, az ott helyőrségben állott kilenczedik bataviai légió után. A pozsonyi békekötés értelmében, 1805. deczember 20-án a passani püspökség területe Bajorországhoz csatoltatott.

Passau három folyó partja mentében fekszik és így könnyen érthető, hogy számos hidakkal bír, és pedig öttel — néhány közöttük igen mesterséges szerkezetű. Egyházakban is gazdag a város, ezek között első helyen a Dom-ot soroljuk fel, gazdag faragvány és művészi falfestményekkel díszítve. A Dom előudvarát látni érdemes kápolnák környezik. A Niedernburg nevű angol apáca intézet templomának egyik oldal szárnyában találjuk Gísela magyar királyné síremlékét — meghaltmint szent István özvegye s a niedernburgi zárda apátnője — 1095-ben.

E vázlatos útirajz tere nem engedi a várost részletesen leírni, de minden műbarát és történésznek csak tanácsolhatjuk, hosszabb időig Passauban tartózkodni, mert tanulmányozása hálás leend.

Utunkat víznek lefelé folytatjuk: a jobb part mindjárt Passau alatt Ausztriához tartozik, a balpart még szemben Engelhartszellel bajor.

Érdekes a bajor és felső ausztriai nép viselete, rajzainkban közlünk is ezekből néhány csoportot.

Jobb oldalt az Esternberg nevű kis helységet esinos templommal, és ezt követve a Dunába kiszökő szírtfokon Krempenstein várát, látjuk a nép nyelvén »a szabó vár«.

Krempenstein romjai.

Ruins of Krempenstein.

Passau.

In the preceding passages, we have endeavoured to point out the really delightful environs of Passau; the town itself is situated on a peninsula formed by the Danube and the Inn, and its position was considered so strong a point of defence against the invasions of the German tribes dwelling on the left side of the Danube, that they erected a fort, which was named »*Castra Batava*« after the 9th Batavian Legion who was stationed there.

By the ratification of Pressburg (20. December 1805) Passau with its bishopric came into the possession of Bavaria. — The three rivers commanded by Passau are bridged over in 5 different places; the construction of some of the bridges makes them worthy of notice.

There are a number of churches in the town, of which the »Cathedral« holds the first place; it was originally built in the latter half of the V. century; being consumed by a large conflagration, it was rebuilt in 1662 and richly ornamented in the style of that age; in and about the church, there are many interesting monuments. — The church belonging to the convent »Niedernburg« was built 738, and renovated in the XI. century; in one of its aisles, there is the tomb of Gísela, queen of Hungaria; who died at the convent 1095 as abbess of the nunnery; — our space does not allow to enter into closer details of the city; however, to every historian and amateur, we would

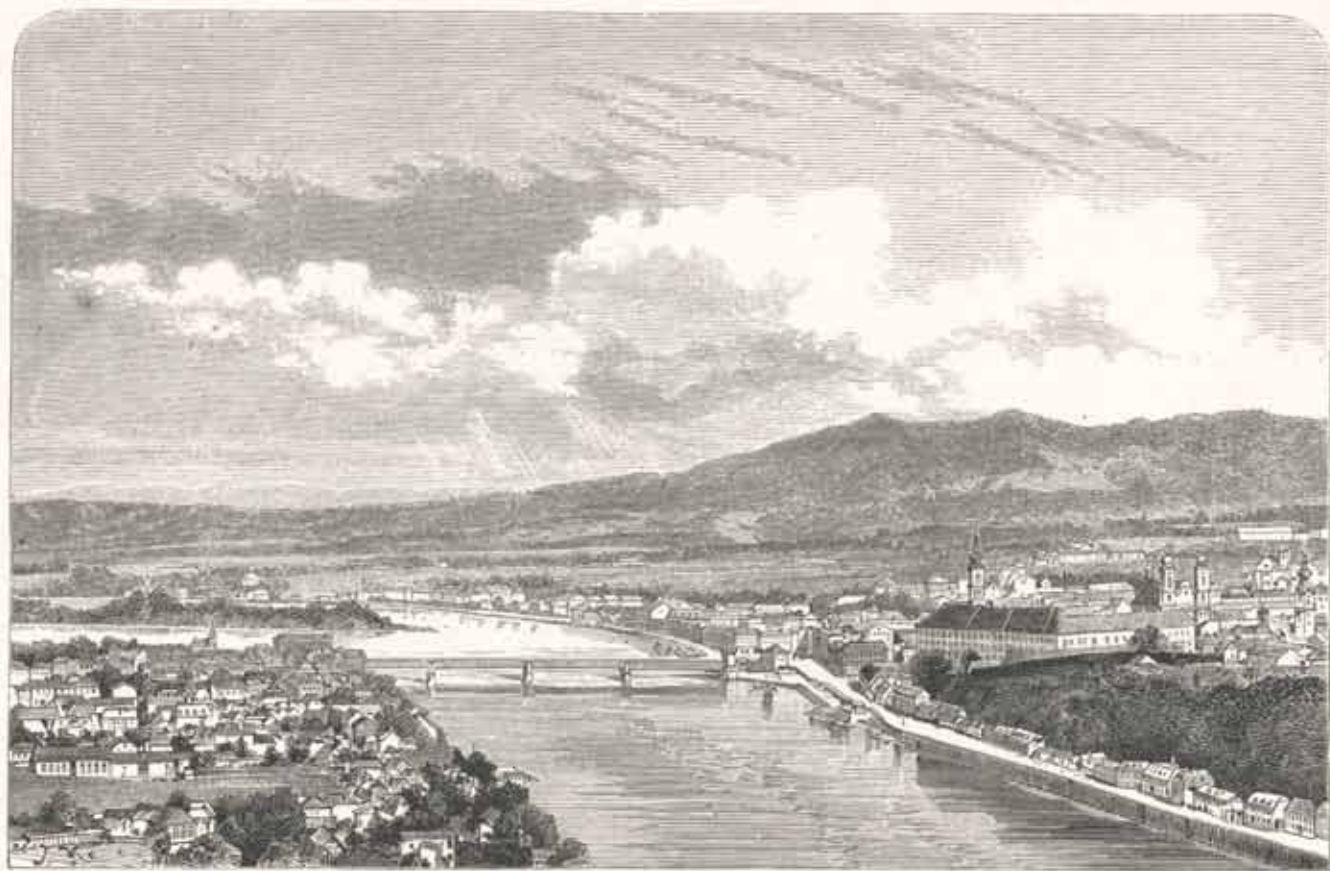
recommend Passau for a longer stay.

Leaving Passau behind us, we reach the Austrian dominion near Heubach on the right bank of the Danube, whilst the left bank remains Bavarian as far as Engelhartzell.

The national costumes of the country people, of Bavaria and Upper Austria having remained unchanged for many ages, may prove of interest, and we bring Some of them to our reader.

Passing Heubach, we soon perceive to our right a steep rock projecting far into the river, and topped by the frowning ruins of an old castle; they are the ruins of »Krempenstein«, called by vulgar tongue »Schneiderschlössel« (tailor's-castle) after a legend treated by the poet August Platen.

At Engelhartzell we take leave of Bavaria, and enter Austria, for which we refer to our next pages.

LINZ.

Linz. Strudel und Wirbel.

Von Engelhartzell an sind nun beide Ufer österreichisch, und geht der Strom mit reissender Schnelligkeit bis Aschach, wo sich die Donau dann wieder verbreitert und sich am rechten Ufer eine Ebene öffnet. Sodann kommen wir nochmals in ein romantisches Stromthal mit zahlreichen Schlössern und Burgruinen, an dessen Ausgang St. Margarethen, ein Vorort von Linz, folgt. Nun fahren wir mit dem Dampfer, der hier seinen Flaggenmast senkt, unter der prächtigen, 1872 vollendeten eisernen Brücke durch, welche die Städte **Linz** und **Urfahr** mit einander verbindet, und legen Abends gegen sieben Uhr am Stehponton zu Linz an.

Die Landeshauptstadt des Erzherzogthums Oesterreich ob der Enns macht einen überaus freundlichen Eindruck, dazu kommt noch die herrliche Umgebung, welche zahlreiche Ausflüge bietet.

Unser Bild zeigt die Schwesterstädte Linz und Urfahr, die zweite Illustration die Volkstracht aus der Umgebung.

Wir setzen nun die Thalfahrt fort und es zeigt sich hinter einer hervortretenden Felspitze des linken Ufers das Städtchen **Grein**. Dasselbe liegt in wildromantischer Gegend, zunächst desselben sehen wir das stattliche Schloss Greinburg auf felsiger Höhe sich erheben. Bald hat man Schloss und Städtchen im Rücken und gelangt an den sogenannten **Greinerschwall**; die Berge zu beiden Seiten werden höher und schroffer. Der felsereichste Theil, der sogenannte **Strudel**, wird wegen des höheren Wasserstandes als das gewöhnliche Fahrwasser benützt, was ehemals nicht ohne Gefahr geschah. Nun bricht sich der Strom abermals und bildet den einst so gefährlichen trichterförmigen **Wirbel**, der jedoch durch die erwähnten Sprengungen jetzt nur eine starke Stromschnelle erzeugt, links vom ehemaligen Wirbel, an der Strasse oben, bekundet eine in den Granit gehauene Inschrift in grossen Goldbuchstaben:

„Kaiser Franz Josef I. befreite die Schifffahrt von den Gefahren im Donau-Wirbel durch Sprengung der Haussteinfels-Insel 1853-1863.“

Wie ein Sieger nach gelungenem Kampfe gleitet ruhig und eben der Strom wieder dahin.

Oberösterreichische Volksstrachten.

Linz, le „Strudel“ et le „Wirbel“.

Dès Engelhartzell les deux rives sont autrichiennes. Dès Marchbachzell le Danube serpente dans un défilé sauvage et il va avec une grande vélocité jusqu'à Aschach, où il s'élargit de nouveau et où s'ouvre une plaine sur la rive droite. Alors nous entrons encore une fois dans une vallée romantique où se trouvent beaucoup de châteaux et de ruines, à l'issue de laquelle est située St. Margarethen, avant Linz. Et maintenant nous passons avec le bateau à vapeur, qui abaisse ici son pavillon sous le pont magnifique, fini en 1872, qui relie les villes de **Linz** et de **Urfahr**, puis nous abordons au ponton de Linz.

Le chef-lieu de la Haute-Autriche est agréablement situé sur la rive droite du fleuve, qui y est déjà large et a avec Lutenau et Waldegg près de 34.000 hab. La ville fait une très-agréable impression, ajoutez à cela que les environs, qui sont charmants, invitent à un grand nombre d'excursions. C'est par le pont mentionné que Linz communique avec le bourg d'Urfahr, place trèsanimée de 6000 hab.

Dès Urfahr on monte le Poestlingberg qui a 538 m. de hauteur et sur la cime duquel se trouve une église, où l'on va en pèlerinage.

Nous continuons la descente, et la petite ville de Grein apparaît derrière une pointe de roche saillante de la rive gauche. Elle est située dans une contrée très-romantique; près d'elle nous voyons le château magnifique de Greinbourg s'élever sur des rochers. Bientôt on passe le

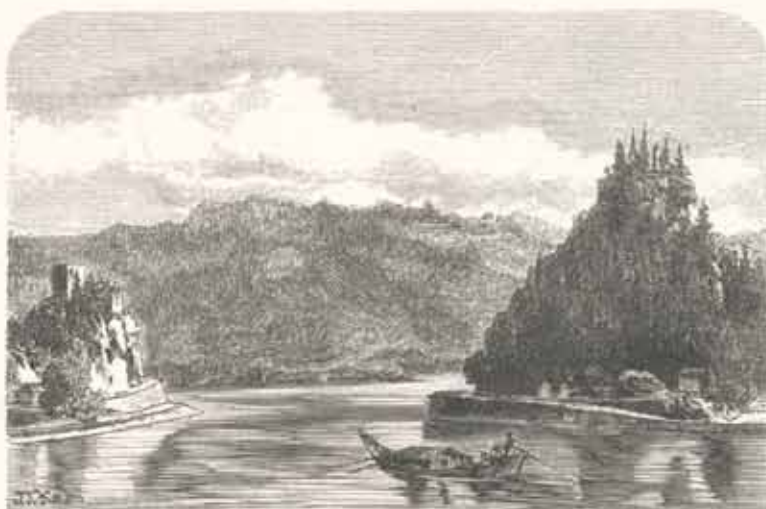
château et la petite ville, et on arrive à un torrent, dit «Greinerschwall»; des deux côtés les montagnes deviennent plus hautes et plus escarpées. La partie la plus rocheuse, dit **Strudel** ou tournant est usée par l'eau à cause du niveau, qui est plus haut ce qui ne se passait, pas autrefois sans danger.

Mais depuis le règne de Marie-Thérèse, et jusqu'à nos jours, on a fait sauter les rochers les plus dangereux, et élargi le lit du fleuve, ce qui a enlevé tout le danger. Maintenant le fleuve se tourne de nouveau et forme en entonnoir le **Wirbel** ou tourbillon, qui était autrefois si dangereux; mais à présent, par les arrosements mentionnés, il ne produit qu'une grande rapidité. — Comme un vainqueur après la lutte, le fleuve coule de nouveau tranquillement.

Linz és a felső ausztriai dunazuhatok.

Engelhartszell-től fogva mind a két part Ausztriához tartozik. Marbachzell-en alól sajátos kanyarulatokat tesz a folyam egy sziklaszorosban, azután egy igen regényes völgybe érünk, mely folyamszoros végén fekszik St. Margarethen Linzi külváros. Most a gőzhajó lehajtott árbocczal halad az 1872-ben elkészült vashíd alatt el, mely **Linz** és **Urfahr** városokat köti össze, és estve hét óra felé köt ki a Linzi állomáson. Felső-Ausztria tartományi fővárosa az itt már tetemes folyam jobb partján terül el gyönyörű fekvésben.

Urfahr mögött emelkedik az 1703 láb magasságú Poestlinghegy

A „Strudel” — A „Wirbel”
zuhatag örvény.

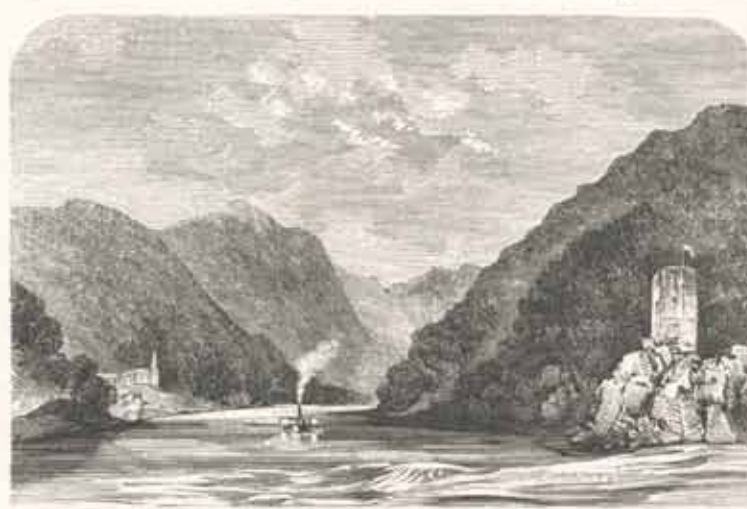
és ennek tetején bucsujáró templom látható messzire. Nagy képünk e két testvérvárost tünteti föl, második rajzunk: a Linz környéki népviseletet.

Utunkat vízmentén folytatva, egy kiszökő sziklafok mögött látjuk **Grein** városát vadregényes vidékben; a város tövében sziklameredeken emelkedik a Greinburg nevű szép kastély.

Nem sokára város és kastélyt elhagytuk és az úgynevezett Greiner-«schwall» zuhataghoz érünk. A zuhatagok legtorlaszash része a **Strudel**, melyebb vízfolyása kedvéért használtatik hajóútnak, ámbar ez hajdan nem volt veszély nélkül. Még egyszer tornyosulnak a hullámok s a hajdan oly rettegett tölcésalakú **Wirbel**-t képezik, mely most a vízmeder kirepesztése óta csak erős vízáramlat. Balra a hajdan oly veszélyes helytől, az országút felett, egy nagy aranybetűkkel gránitha véselt felirat azt mondja: »I. Ferencz József császár felszabadítja a hajózást a »Wirbel« okozta veszélyeitől a Haussteinfelssziget robbantása által 1853 — 1866».

Linz; Strudel and Wirbel (whirlpools).

The Danube quitting the Bavarian kingdom and reaching Marchbachzell, is narrowed in by steep and lowering banks, and coursing with great rapidity and in many serpentine windings as far as Aschach, when her bed widens again, and a plain appears on the right side of the river; but soon the banks begin to approach each other again and we pass a romantic valley with numerous castles and old ruins; — gliding by St. Margarethen, a small place near Linz, the steamer, soon after, lowers its mast to pass a splendid iron bridge (built 1872) connecting **Urfahr** with **Linz**, and reaches the latter place at 7 p. m.

The „Strudel” — The „Wirbel”
Danubian cataracts.

»Linz« (34.000 inh.), is the capital city and county seat of Upper Austria, and is delightfully situated: its fine appearance is still heightened by the manifold beauties of the country surrounding it, which allure to exquisite little excursions; — crossing the iron bridge before-mentioned, we come to Urfahr, a lively little town of 6000 inh., whence we ascend the Poestlingberg (1703'), on the summit of which a pilgrim's church looks far into the surrounding country. — Continuing our passage down the river we behold Grein and the stately castle Greinburg on rocky heights of wildly romantic appearance; the mountains on both banks now become higher and steeper and we reach the **Wirbel** a vortex which once was very dangerous to navigation; by blowing up the rocks (1853-1866), it has been reduced to rapids admitting of a safe passage; a gilded inscription in the granit rocks commemorates the undertaking.

MELK.

L'ABBAYE DES BÉNÉDICTINS DE MELK.

A MELKI BENCZÉS APÁTSÁG.

THE BENEDICTINS ABBEY OF MELK.

Melk. Weitenneck. Aggstein.

Unterhalb Pöchlarn, dem Bechelarn der Nibelungen, dem *Seceta Colonia* der Römer, am linken Ufer beim Ausflusse des Weitenbaches, liegt der Markt **Weitenneck**; daneben auf einem grossen, schroffen Felsblocke befinden sich die Ruinen des gleichnamigen Schlosses, welches ebenso wie das weiters geschilderte Aggstein einst dem mächtigen Geschlechte der Kuenringe gehörte. Von hier aus schon wird das Auge gefesselt durch die auf 181 Fuss hohem Granitfelsen erbaute Abtei **Melk**; im IV. Jahrhundert n. Ch. Geb. war dies unter dem Namen *Namare* ein römisches Castell als Mittelstation für die Donauflottille; 861 wird es unter König Ludwig dem Deutschen als *Medelike* genannt. Als die Ostmark in die Gewalt der Ungarn gefallen war, blieb Melk nach der Schlacht am Lechfelde, 10. August 955, noch längere Zeit die Strom- und Grenzfestung derselben und hielt der Ungar-Herzog Geysa hier Hof. Nach der Rückeroberung stiftete Markgraf Leopold um 985 eine Collegiatkirche zu Ehren der Apostel Petrus und Paulus. Bis zum Jahre 1096 wurden die Herzöge hier begraben. Im Jahre 1702 begann Berthold Dietmayer, Abt zu Melk, das prachtvolle Stiftsgebäude durch den Baumeister Prandauer, welches dieser 1736 vollendete, zu errichten. Nächste der Walhalla ist die Abtei Melk das herrlichste Gebäude, welches sich in den Fluthen der Donau widerspiegelt. Hier stand auch die erste Burg der deutschen Markgrafen aus dem unvergesslichen Geschlechte der Babenberger. Herrlich ist die Aussicht vom Stifsbalkon auf das Donauthal und das schräg gegenüber liegende Weitenneck.

Gleich unterhalb Melk beginnt das wunderbare Stromthal der Wachau, eine Schlossruine reiht sich da an die andere, theils wieder aufgebaute Burgen, wie jene von Schönbüchel, bald nach dieser erblicken wir zuerst am linken Ufer Aggsbach, gegenüber davon Klein-Aggsbach und darüber, trotzig emporragend, die Ruinen der einst gewaltigen Burg **Aggstein**. Die Vorwerke und Aussengebäude sind noch wohl zu unterscheiden. An diese Burg knüpft sich die Sage vom »Schreckenwald« der hier gehaust habe, und von seinem »Rosengärtlein«, einem schmalen Felsvorsprung, kaum gross genug, dass sich ein Mensch da niederlegen konnte. Auf diesem Fels führte der Schreckenwald seine Opfer, ihnen die Wahl lassend: entweder Hungers zu sterben oder sich aus Verzweiflung in den Abgrund zu stürzen.

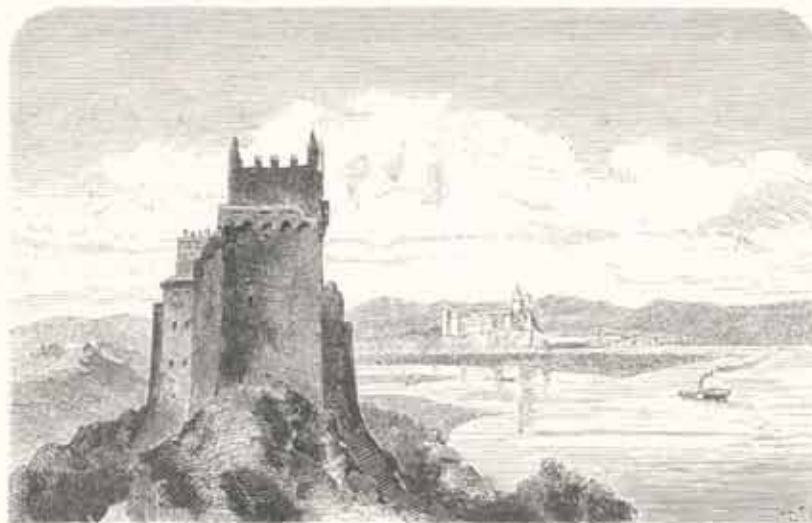
Melk. Weitenneck. Aggstein.

En dessous de Pöchlarn, le Bechelarn des Nibelungen, la *Seceta Colonia* des Romains sur la rive g., à l'embouchure du »Weitenbach«, est situé le bourg **Weitenneck**; tout près, sur un grand bloc de rocher à pic, se trouvent les ruines du château du même nom, qui comme le décrit en, bas, Aggstein, appartenait autrefois à la maison puissante de »Kuenring«. Déjà de là, l'œil est captivé par l'abbaye **Melk**, bâtie sur des rochers de granit de 57 m. de hauteur. C'était dans le 4ème siècle après J. C. un castel romain (sous le nom *Namare*) et station pour la flottille du Danube; en 861 il est nommé sous le roi Louis le Ger-

manique *Medelike*. Après qu' Ostmark fut échue à la Hongrie, Melk resta encore quelque temps après la bataille de »Lechfeld« (10 août 955) la forteresse du fleuve et la place frontière des Hongrois, leur duc Geysa y avait sa résidence. Après la reprise, le margrave Léopold y fonda environ 985 une église collégiale en l'honneur des apôtres Pierre et Paul. Jusqu'en 1096 on y a enterré les ducs. En 1702, Berthold Dietmayer, abbé d Melk, commença à faire ériger le splendide édifice du couvent par l'architecte Prandauer, qui le termina en 1736. Après la Walhalla, l'abbaye Melk est l'édifice le plus magnifique, qui se reflète dans les ondes du Danube. Là s'élevait aussi le premier château des margraves allemands de la famille des »Babenberger«, qu'on n'oubliera jamais. Du balcon du couvent

on a une vue charmante sur la vallée du Danube et sur Weitenneck, qui se trouve vis-à-vis et obliquement.

En dessous de Melk commence aussitôt la surprennante vallée de la »Wachau«, qui nous offre un des paysages comme en donne à peine le Rhin, ici se rangent des ruines de châteaux les uns après les autres, parmi lesquelles se trouvent des châteaux réédifiés comme celui de »Schönbüchel«; bientôt après ce château-ci, nous apercevons d'abord, sur la rive gauche, Aggsbach, puis, en face, Klein-Aggsbach, au sortir d'un défilé, et sur un haut rocher escarpé, s'élevant fièrement, les ruines du château **Aggstein**, qui autrefois était si puissant. On peut encore bien distinguer les ouvrages avancés et les bâtiments détachés. A ce château se rattache la légende du »Schreckenwald«, qui doit y avoir exercé ses cruautés, ainsi que de son »Rosengärtlein«, saillie étroite, à peine assez grande pour qu'un homme puisse s'y coucher.

Weitenneck.

L'ancien château de Weitenneck.

Melk. Weitenneck. Aggstein.

A Duna bal partján, Pöchlarn a Nibelungének Bechelarn-ja és a rómaiak *Sexta Colonia*ja alatt a Weitenbach patak torkolatánál fekszik **Weitenneck** mezővárosa, és annak töviben nagy meredek sziklán a hasonló nevű kastély, mely vár és a lejjebb fekvő Aggstein hajdan a hatalmas Kuenring család birtokában volt. A hajó fedélzetéről már innen, érdekekkel nézzük a 181 láb magasságú gránitszirten fekvő **Melk**-i apátságot. Krisztus urunk sz. utáni negyedik században *Namare* név alatt római erőd állt e helyen; 861-ben Lajos német őrülék alatt mint Medelike találjuk okmányilag nevezve.

Midőn a keleti örgrótság a magyarok hatalmába került, még a Lechmezei csata — 955. augusztus 10-e — után is ezek folyamvéd és határvára maradt Melk. bevehetlensége következtében **Vasvár** (*Castrum ferreum*) nevet viselve. Gejza herceg, István király atyja, itt udvart tartott. A visszafoglalás után 985-ben, Lipót örgróf szent Péter és Pál apostolok tiszteletére alapított itt túsas templomot.

Dietmayer Bertalan, melki apát, 1702-ben Prandauer híres építész vezetésével kezdte a mostani remek épületet, mely 1736-ban lőn befejezve. A Walhalla után a Melki apátság a legszebb és leghatalmasabb épület, mely a Duna vizéből tükröződik vissza. Itt állott a felejthetetlen Babenbergi házból származó hercegek első vára is. Leirhatlan gyönyörű a kilátás az apátság erkélyéről, le a Duna völgyébe és a szemben fekvő Weiteneckre.

Melket elhagyva azonnal a »Wachau« nevű völgybe érünk, ez oly tájkép sorozat, a melyet a Rajna is alig nyújt. Érdekes várromok követik egymást vegyesen ismét felépített vákastélyokkal mint Schönbühel, ezután nem távol a bal parton Aggsbach, és ezzel szemben Kis-Aggsbach helységeket pillantjuk meg, a helység felett meg maradványaiban is büszkén áll **Aggstein** vára magas meredek sziklán. A külerődítvény és a vár épületei még most is felismerhetők.

Egy itteni hírhedt lovag »rózsákertjében« zárta el foglyait; ez az úgynevezett kertecske pedig egy oly keskeny sziklafok volt a várfal tövében, melyen alig egy ember talált helyet; itt hagyta azután áldozatait az éhhalálnak kitéve.

Melk. Weitenneck. Aggstein.

Below Pöchlarn, which is mentioned as Bechelarn in the »Nibelungen« (the oldest and finest of German legends), and as the *Sexta Colonia* of the Romans, on the left bank near the mouth of the little river Weitenbach, is the market-place Weitenneck; near it, on steep and rugged heights are the ruins of the castle from which the place derived its name; however, our eye will soon be attracted to **Melk**, an abbey perched on granit rocks 181' high. In the IV. century

a. C. that place was the Roman fortress *Namare* which served as a station and protection for the Danubian fleet: — under the reign of king Ludwig (801) it is mentioned as Medelike. — After the battle on the Lechfeld, the Ostmark fell into the hands of the Hungarians, and the Hungarian duke Geysa held his court at Melk. On being retaken, Markgrave Leopold had a church erected (985), in which the dukes were buried till 1096 a. b. — Under the direction of Berthold Dietmayer, an abbot of Melk, the present fine building was begun and finished (1702—1736) by architect Prandauer. Excepting the Walhalla, the abbey of Melk is the most beautiful structure reflected by the waters of the Danube, and the balcony of Melk commands a view at which the beholder will gaze in charmed surprise.

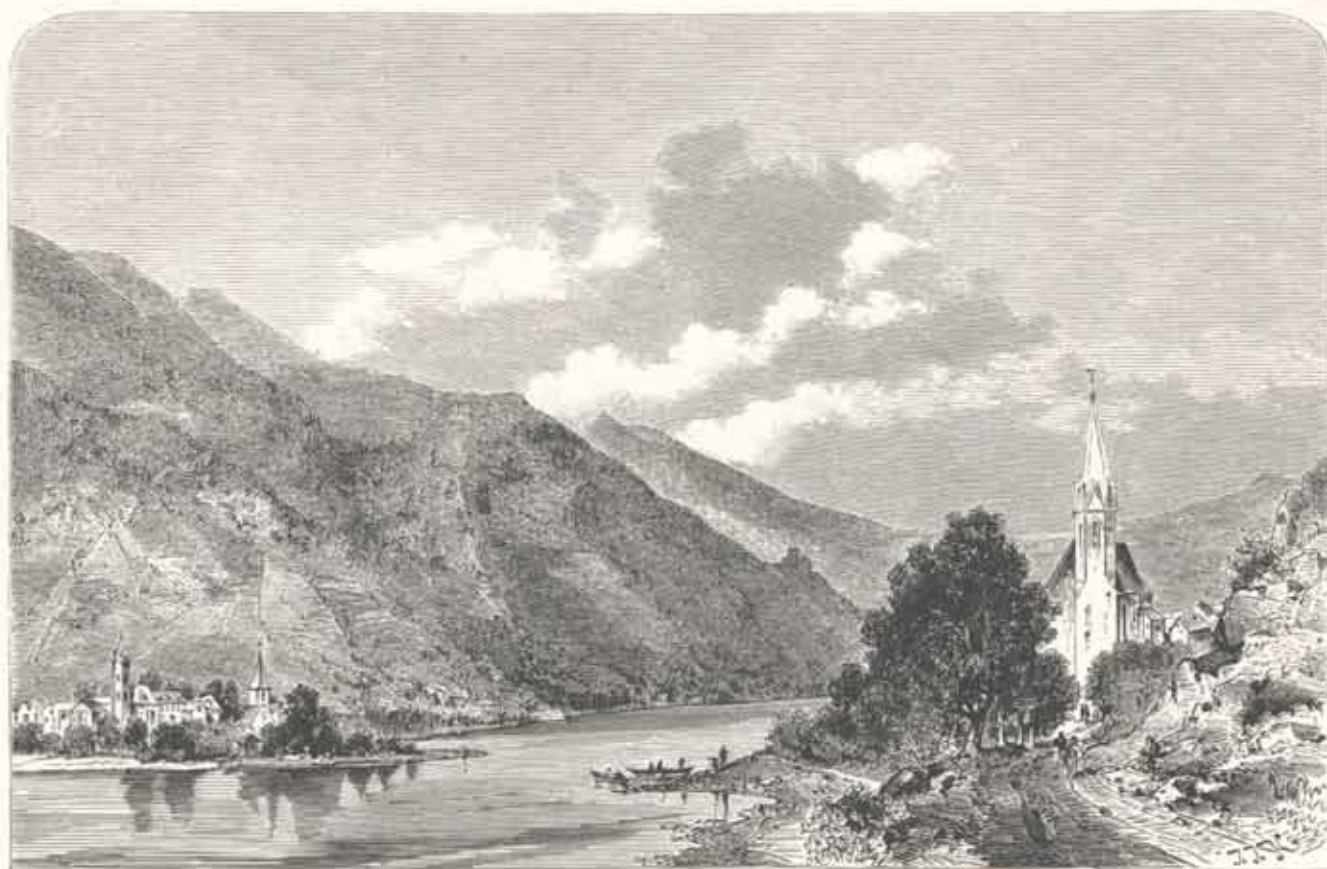
Immediately below Melk, there begins the wonderful valley of Wachau affording sceneries scarcely to be met with on the Rhine; old castles are thickly

scattered and follow in rapid succession, most of them in ruins, some of them renovated like that of Schönbühel; soon after Schönbühel we see on our left Aggsbach, — opposite to that Klein-Aggsbach in the opening of a ravine, — and above it, on steep bluffs, roost on high the frowning ruins of the stronghold **Aggstein**, the battlements and outbuildings of which can still be clearly distinguished; connected with this place is the legend of »Schreckenwald«, who is said to have lorded it here. — and of his »Rosengärtlein« (little rose-garden), a small prominence with not room enough for a man to lay himself down. To that rock Schreckenwald carried his victims, leaving them to the alternative of either starving to death, or leaping into the abyss.

Aggstein-romjai.

Ancient castle of Aggstein.

ST. JOHANN UND TEUFELSMAUER.

SAINT JEAN DANS LA WACHAU.

ST. JOHANN ÉS AZ ÖRDÖGFALA.

ST. JOHN AND THE DEWILS-WALL.

Sanct Johann. Dürrenstein. Greifenstein.

Auch der nächste Theil der Strompartie gehört noch zur Wachau. Am linken Ufer sehen wir bald unterhalb Aggsbach das Oertchen Willendorf und dann am rechten Ufer **Sanct Johann**. Hier beginnt die Teufelsmauer, eine Reihe von Felsenkämmen, die sich gleich zerklüfteten Mauern zum Strome herabsenken. Der nächste grössere Ort, an den wir gelangen, ist das am linken Ufer liegende Spitz, dessen Häuser sich um einen mit Reben beplanten Hügel reihen, welcher als der Mittelpunkt der Wachau gilt; da er von Häusern umgeben ist, so sagt der Volkswitz »Zu Spitz wächst der Wein auf dem Markt.« Wir nähern uns sodann Rossatz am rechten Ufer der Donau und bald sieht man die berühmten Ruinen von **Dürrenstein**. Seinen sozusagen weltgeschichtlichen Ruf bekam Dürrenstein als angeblicher Kerker des Königs Richard Löwenherz von England; ganz festgestellt ist dieses Vorkommniss geschichtlich noch immer nicht. Im Jahre 1191 — so lautet die Tradition bezüglich Dürrensteins — unternahm Herzog Leopold VI. einen Kreuzzug nach dem gelobten Lande unter Kaiser Friedrich I., dem sich die tapfersten Ritter Frankreichs und Englands, von ihren Königen Philipp und Richard geführt, anschlossen. Bei dem Angriffe auf Ptolemais (Saint Jean d'Acre) erstürmte Leopold von Oesterreich mit seinen Rittersn zuerst die Wälle und pflanzte dort sein Banner auf. Richard von England, welcher gleich nachher die Mauern erstieg, hielt es für eine Schmach, nicht der Erste gewesen zu sein, riss das Siegeszeichen Oesterreichs herab und trat es mit Füßen. Leopold verliess tief gekränkt das Kreuzheer; doch bald fand sich Gelegenheit zur Wiedervergeltung. Richard erlitt auf dem Rückwege von Palästina Schiffbruch vor Aquileja und sah sich gezwungen, den Landweg durch Oesterreich anzutreten, wo er erkannt wurde und auf Dürrenstein gefangen sass, bis ihn sein Troubadour Blondel entdeckte und aus England Lösegeld schuf.

Auch die zweite in unserer Illustration gebrachte Burgruine von **Greifenstein** steht mit der Richards-Sage in Verbindung, auch da soll König Richard Löwenherz gefangen gehalten worden sein, ehe man ihn nach Dürrenstein brachte.

Von der Plattform des Thurmes von Greifenstein bietet sich die entzückendste Aussicht auf Waldgebirg, Strom und Inseln, auf die Tullner Ebene und die steierischen Alpen.

St.-Jean. Dürrenstein. Greifenstein.

Bientôt après Aggsbach, sur la rive gauche, nous voyons le petit endroit Willendorf, puis, sur la rive droite, **St.-Jean**. Ici commence la »Teufelsmauer«, une rangée de crêtes de rochers, qui s'abaissent, comme des murs délabrés, dans le fleuve.

Le prochain endroit le plus grand, que nous trouvons, est Spitz, sur la rive g., dont les maisons se rangent autour d'une colline, plantée de vignes, qui est prise comme le milieu de la »Wachau«.

Puisque cette colline est entourée de maisons, le peuple a fait le bon mot »A Spitz le vin croît au marché.« Puis nous nous approchons de Rossatz, sur la rive dr., et bientôt on voit les ruines renommées de **Dürrenstein**. Dans l'histoire du monde, Dürrenstein s'acquit sa renommée comme prétendue prison de Richard Cœur-de-Lion, roi d'Angleterre. Cet événement n'est pas encore tout-à-fait incontestable. En 1191, ainsi que la légende le dit, le duc Léopold IV entreprit une croisade en Terre Sainte sous l'empereur Frédéric I., à qui s'attachèrent les plus braves chevaliers de la France et de l'Angleterre, conduits par leurs rois Philippe et Richard. A l'attaque de Ptolemaïs (Saint Jean d'Acre), Léopold d'Autriche avec ses chevaliers prit d'assaut le premier les remparts et y arbora sa bannière.

Richard d'Angleterre, qui monta immédiatement après sur les murailles, considérant comme une honte, de ne pas avoir été le premier, arracha les trophées de l'Autriche et les foula aux pieds. Léopold, gravement offensé, quitta l'armée des croisés. Mais bientôt se présenta l'occasion de la récompense. En retournant de Palästine, Richard fit naufrage avant d'arriver à Aquileja, et se vit forcé, de se mettre en voyage par terre; en traversant l'Autriche il fut alors reconnu et emprisonné à Dürrenstein, où il y resta jusqu'à ce que son troubadour Blondel l'eut découvert, et fit payer la rançon à l'Angleterre.

La ruine de **Greifenstein**, que représente notre seconde gravure, se rapporte aussi avec la légende de Richard. Il doit aussi avoir été emprisonné ici, avant d'avoir été conduit à Dürrenstein.

De la plate-forme de la tour de Greifenstein, on a un ravissant coup d'œil sur des montagnes boisées, sur le fleuve et les îles, sur la plaine de Tulln et les Alpes styriennes.

Dürrenstein.

Sanct Johann. Dürrenstein. Greifenstein.

A folyamvidék most következő része szinte a »Wachau«-hoz tartozik, a Duna mentének e felső völgyéhez. Aggsbachon alól, valamivel lejjebb a másik parton, **Sanct Johann** következik. E gyönyörű fekvésű hely arról nevezetes, hogy ott kezdődik az úgynevezett »ördög-fala« sziklagerincek hosszú sora, mely sziklák ódon falakhoz hasonlítanak és a vízszintig érnek le meredek lejtőben. A legközelebbi nagyobb helység, mely alá jutunk, a Duna bal partján fekvő Spitz. Ezen mezőváros házai egy szőlővel beültetett halom körül csoportosulnak, mely szőlőhegy a Wachau középpontjául tekintetik; a város illetően fekvéséből ered azon szójárás, miszerint: »Spitzen a piacon terem a bor«.

Most a Duna jobb partján Rossatz mezővárosához közeledünk, és nem sokára előttünk fekszenek **Dürrenstein** várának híres romjai. E hely majdnem világtörténelmi híret annak köszönheti, miszerint állítólag oroszányszívű Rikárd angol király börtöne vala, ámbar ez történelmileg maiglan sincs eldöntve. Itt a történetet úgy akarjuk előadni, a mint az Dürrensteinhez fűződik: Az 1191-ik évben VI. Lipót herceg keresztes hadal ment Palästínába I. Fridrik német császár vezetése alatt, kihez Francia- és Angolország legelőkelőbb vitézei csatlakoztak Fülöp és Rikárd királyok zászlai alatt.

Ptolomais (Saint Jean d'Acre) ostrománál osztrák Lipót volt az első, vitézeivel a falak ormain, és ott kítűzte lobogóját — Rikárd angol király mindjárt utána ért fel a vár falára, gyalogznak tartá nem az elsőnek lenni, letépte Lipót zászlaját és azt lábbal taposta. Lipót megsértve hagyta oda a keresztes hadat: de nem sokára talált alkalmat a visszatérésre. Rikárd Palästínából való visszautaztában Aquileja alatt hajótörést szenvedett és így kényszerülve lön Ausztrián át szárazföldön folytatni útját.

Itt felismerték és Dürrensteinben fogva tartották, míg hű lantosa Blondel őt fölfedezé és Angolhomból a váltáspénzt keríté elő.

Bajzban hozott második képünk **Greifenstein** várát mutatja be, mely szinte a Rikárd mondával áll összköttetésben; állítólag itt tartották fogva, mielőtt Dürrensteinbe szállították volna át.

A torony felső parkányáról fenséges kilátás örvendeztet a nézőt, a ki maga előtt látja az erdős hegységet, a folyamot szigeteivel, tovább a tulli síkságot és háttérben a Stájer Alpesekeket.

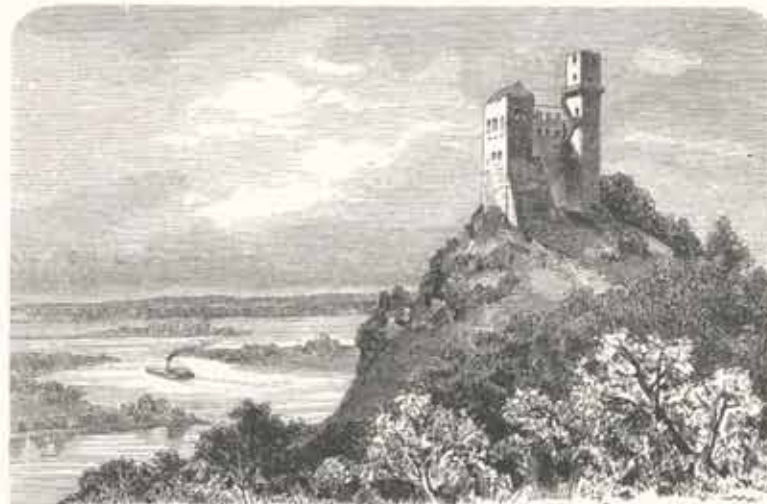
Sanct Johann. Durrenstein. Greifenstein.

The country we are gliding, by still belongs to Wachau. Soon after Aggsbach, there appears, on our left, the little village Willendorf, which, in its turn, is followed by **St. Johann** on the opposite shore; near that place we get sight of the Teufelsmauer (devil's wall); a succession of craggy bluffs overhanging the Danube like crazy walls. The next place following is Spitz on the left bank; its houses are gathered around a hill covered with vine-yards; the place is considered the centre of Wachau. After passing it, we are nearing Rossatz on the right bank, after which we get in sight of the famous ruins of **Durrenstein**; that spot derived

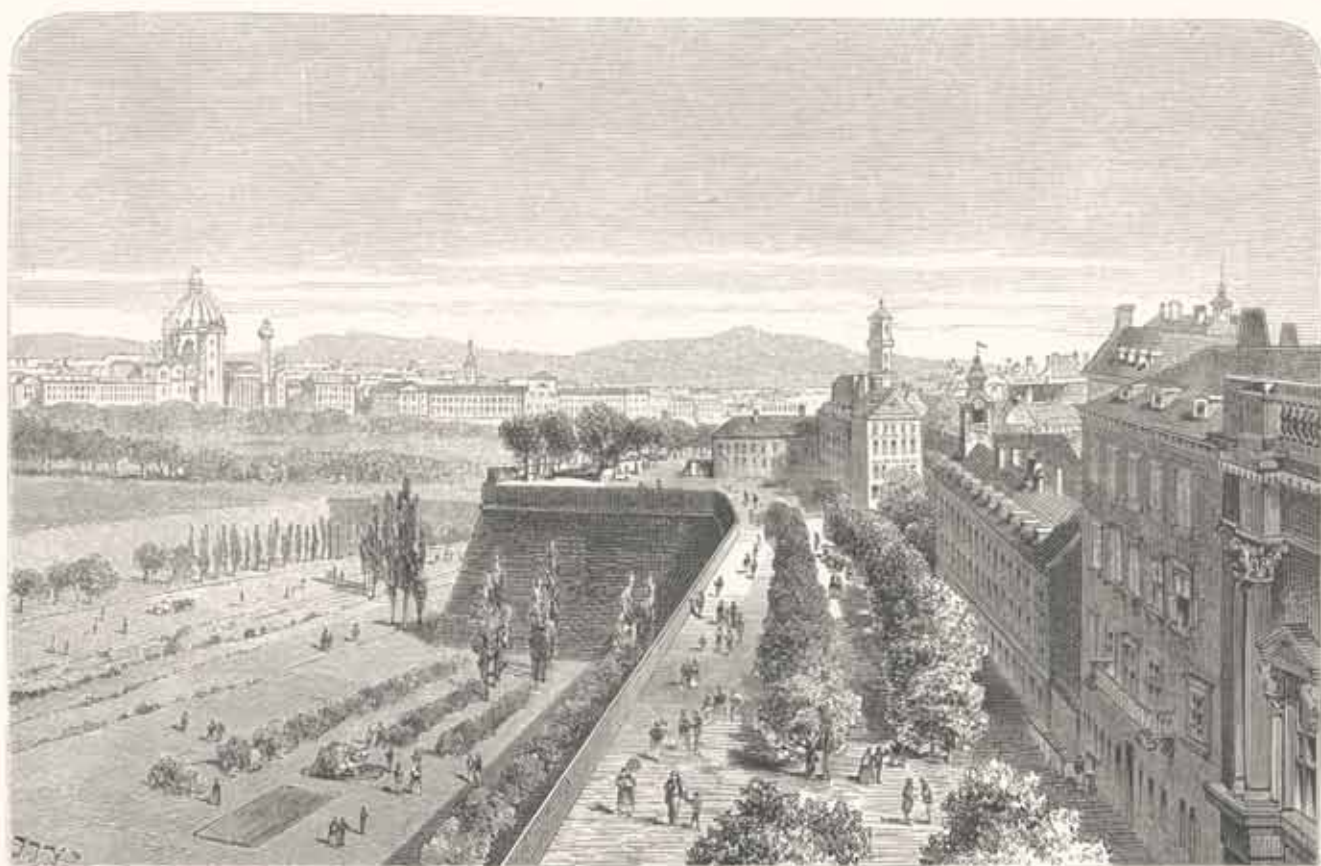
its renown from having been the supposed prison of »Richard Lionheart, king of England«; though the event, as told by legend, has by no means been corroborated by historian researches. — In the year 1191 — says tradition in reference to Dürrenstein — Leopold VI., duke of Austria followed the German emperor Frederik I. in his crusade against the Turks; the crusaders were joined by the bravest knights of England and France, led by their kings Richard and Philip. When »Ptolomais« (St. Jean d'Acre) was attacked, duke Leopold of Austria with his knights, was the first to storm the walls, and plant up his colours. Richard of England, who arrived there soon after, considered it a disgrace not to have been the first, tore down the Austrian emblem of victory, and trampled it

under foot. Hurt to the quick, Leopold left the army of the crusaders, but before long was offered the opportunity of avenging the insult. Richard, on his return from Palestine, was shipwrecked near »Aquileja« and, in order to reach home, was obliged to pass the Austrian dominion, when he was known, and imprisoned at Dürrenstein till discovered by his troubadour Blondel, and ransomed by England.

Our second illustration delineates the ruins of castle **Greifenstein**: an old pile said to have harboured king Richard till he was taken to Durrenstein: — from the tower of Greifenstein, the eye is offered an unrivalled view, comprising glades, forest and wooded hills, river and islands, the Tullner plain, and the whole crowned by a fine prospect of the Styrian Alps.

Greifenstein.

WIEN VOR DER STADTERWEITERUNG.

VIENNE AVANT LA DESTRUCTION DES BASTIONS.

BÉCS A RÉGI ERŐDITVÉNYEKSEL.

VIENNA WITH THE ANCIENT FORTIFICATIONS.

Klosterneuburg. Wien vor der Stadterweiterung. Neubauten Wiens.

Man erreicht nun auf dem rechten Ufer das berühmte **Kloster Neuburg**, Stadt und Abtei gleichen Namens. Neuburg soll schon unter Karl dem Grossen ein befestigter Ort gewesen sein, und die Sage erzählt, dass Markgraf Leopold IV., der Babenberger, nachdem er Melk verlassen und sich von Kaiser Heinrich IV. abgewandt, hier seinen Aufenthalt genommen und das Kloster an der Stätte erbaut habe, an welcher er den Schleier wieder gefunden, den der Wind eines Abends seiner geliebten Gattin Agnes entführt. Der Hollunderstrauch, auf dem derselbe gehangen, und der Schleier selbst werden noch jetzt in frommer Verehrung dort aufbewahrt. Agnes stiftete in der Nähe ein Nonnenkloster und Leopold baute sich zur Wohnung den sogenannten Fürstenhof in Klosterneuburg; auch fand er 1136 seine Ruhestätte in der Abtei. Die neuern Gebäude der Abtei wurden 1730 aufgeführt, doch sind sie nicht nach dem ursprünglichen Plane vollendet worden; die Kirche, welche im Verhältnisse zum Ganzen zu schmal ist, enthält mehrere treffliche Bilder, eine herrliche Orgel, den sogenannten tragbaren Altar von Verdun von 1181. Ausserdem besitzt die Abtei eine ausgezeichnete Bibliothek, eine Gemäldesammlung aus Werken altdeutscher Meister bestehend, ein Münz- und Mineralienkabinet und in ihren ungeheuern Kellern das berühmte Klosterneuburger Fass, den würdigen Rival des Heidelberger, da es 999 österreichische Eimer fasst, auf welchem der Tausendste in einem kleinen Fasse obenauf liegt. Vor der Stiftskirche ist endlich noch die altdeutsche, 1381 aufgeführte Säule zum ewigen Lichte bemerkenswerth.

Der Dampfer schwenkt nun rechts ab, an Nussdorf vorbei gelangen wir an die Einfahrt nach **Wien**.

Bevor wir den Leser mit den Neubauten der Kaiserstadt bekannt machen, zeigen wir ihm dieselbe von der ehemaligen Stubenbastei aus, als vor 1857 noch die sämtlichen Basteien bestanden. Die nächsten Illustrationen zeigen uns Gebäude vom Ring: die neue Börse und das Opernhaus.

Klosterneuburg.

Klosterneubourg. Vienne avant son agrandissement. Les nouveaux édifices de Vienne.

On arrive maintenant, sur la rive droite, au célèbre **Klosterneubourg**, ville et abbaye du même nom. Neubourg doit avoir été, déjà sous Charlemagne un endroit fortifié, et la légende dit, que le margrave Léopold IV. Babenberg, après avoir quitté Melk, et s'être détourné de l'empereur Henri IV, s'y installa, et fit construire le couvent, à l'endroit, où il avait retrouvé le voile de sa chère épouse Agnès, qu'un soir le vent lui avait enlevé. Le sureau, où il resta pendu, et le voile même y sont encore à présent conservés en vénération pieuse. Agnès fonda tout

près un couvent de femmes, et Léopold bâtit pour son logis le soi-disant «Fürstenhof» à Klosterneubourg; en 1136 il trouva aussi son lieu de repos dans l'abbaye.

Les bâtiments les plus nouveaux de l'abbaye furent construits en 1730; mais ils, n'ont pas été achevés d'après le premier plan; l'église, qui, en comparaison de tout, et trop étroite, contient plusieurs très-beaux tableaux, un orgue magnifique, le célèbre autel de Verdun de 1181. Outre cela, l'abbaye possède une excellente bibliothèque, un musée de tableaux, contenant des ouvrages des anciens maîtres allemands, un cabinet de monnaies et de minéraux, et dans ses caves immenses, le célèbre tonneau de Klosterneubourg, le digne rival de celui de Heidelberg, puisqu'il contient 999 Eimer autrich. (environ 564 hectolitres), au dessus duquel se

trouve le millième Eimer dans un petit tonneau. Il y a encore à remarquer que devant l'église du couvent se trouve une ancienne colonne (nommée à la lumière éternelle), érigée en 1381.

Le bateau incline à présent à droite, et en passant Nussdorf, nous arrivons à l'entrée de **Vienne**.

Avant de faire connaître au lecteur les nouveaux édifices de la ville impériale, nous la lui montrons de la «Stubenbastei» d'autrefois, lorsqu', avant 1857, tous les bastions existaient encore. Les prochaines gravures nous représentent les bâtiments du «Ring»: la nouvelle bourse et l'opéra.

Klosterneuburg. Bécs a hajdani erődtvényekkel.

Uj tőzsde és operaház.

A jobb parton **Klosterneuburgot** látjuk most, a régi hírneves apátságot. IV. Lipót öröf a Babenbergi házból, miután Melket odahagyá és IV. Henrik császártól elpártolt volt, itt lakott és zárdát emeltetett azon helyen, melyen szeretett neje Agnes által elvesztett fátyla, hosszabb idő után ismét fel lön találva. Azon bodzabokrot, melynek ágain függött a fátyla, midőn megtalálták, és ez utóbbit magát maiglan őrzik kegyelettel.

Az apátság újabb épületei 1730-ból származnak, de sajnosan nem lettek a kezdetleges terv szerint befejezve; a templom, mely többi mére-

The new Exchange.

Az új tőzsde.

teihez képest aránytalan keskeny, sok nevezetességet tartalmaz: többek közt kitűnő festmények, hatalmas hangzatú orgona, és az 1181-ből származó hordható úgynevezett Verdun-i oltár. Ezen kívül az apátság kitűnő dús tartalmú könyvtárral is bír, festmény-gyűjteménye a régi német festők művei remekeit tartalmazza; e tárlatokhoz csatlakozik még a régi pénzek és ásványok gyűjteménye. Az apátság nagy pinczéiben, melyek jó régi híres borokat rejtenek, van egy 999 akós hordó, melynek tetején az ezredik akó fekszik egy kis hordóban. Az apátsági templom előtt áll az »örökkévaló világosságról« nevezett emlékoszlop, mely 1381-ben lett felállítva. Most a gőzhajó jobbra kanyarodva, Nussdorf után a Dunacsatorna bejáratához és így **Bécs** elé ér.

Mielőtt az olvasót megismertetnők a dunai főváros újabb építményeivel, bemutatjuk neki azt a hajdani bástyáról nézve, midőn 1857 előtt még fennállott a belváros erődtvénye. A többi rajzban az újkor építményei sorozatát kezdjük meg és pedig a »Ring« nevű körúton álló új operaház és az új tőzsde palotával.

Klosterneuburg. Vienna.

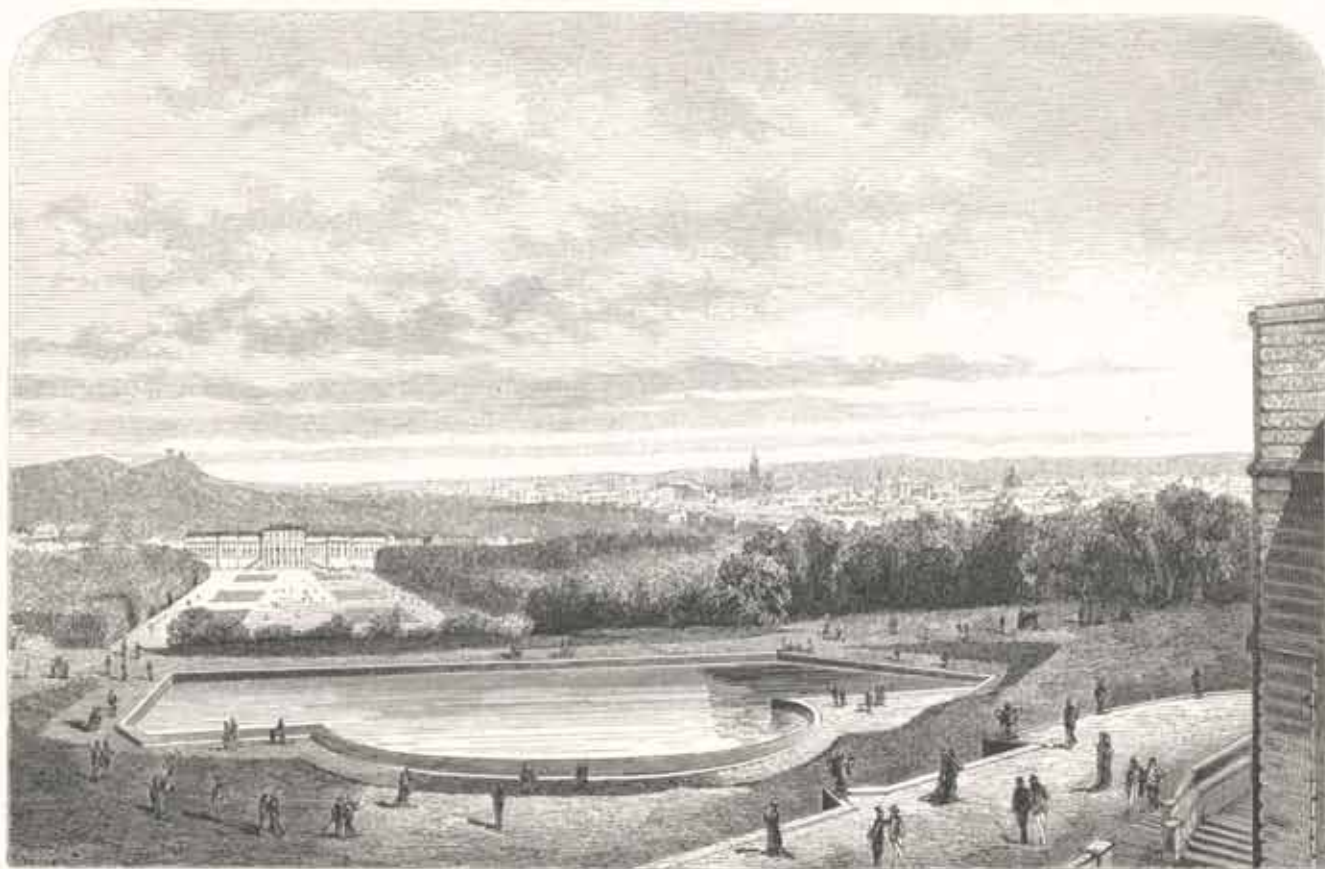
We have now on the right bank **Klosterneuburg** and its convent. The town is said to have been a fortified place under »Charles the Great«; — the abbey was founded by Markgrave Leopold IV, whose last remains were buried there 1136; new additions were made to the abbey 1730, but they are not in unison with the original style; — the church contains several very fine pictures, an excellent organ, and a shrine, dating back as far as 1181, the so-called »portable altar of Verdun«;

Az új operaház.

The new imperial opera.

at the abbey there is furthermore a rich collection of rare books and manuscripts, — of paintings by artists of the old German school, — and a fine collection of coins and minerals; the enormous cellar of the convent, filled with excellent vintage from its own vine-yards, boasts of the »Klosterneuburg cask«, a worthy rival of the cask at Heidelberg; it contains 999 Austrian barrils (of about 10 gals.) with the 1000 th. barril, in a small cask, upon the large one; — in front of the church there is the column »of the eternal light«, which is also worthy of notice; it was erected 1381. The steamer after turning to the right, soon passes Nussdorf, and we are at **Vienna**. Before acquainting the reader with the change that city has been undergoing these 2 decenniums, our picture shows it to him with its bastions and fortifications, as its till appeared till 1857.

WIEN VON DER GLORIETTE IN SCHÖNBRUNN.

VIENNE A VOL D'OISEAU DE LA GLORIETTE A
SCHÖNBRUNN.

BÉCS, MÁDARTÁVLATBÓL A SCHÖNBRUNNI
GLORIETTE-RŐL.

VIEW OF VIENNA FROM THE GLORIETTE AT
SCHÖNBRUNN.

Wien von der Gloriette. Neues Schauspielhaus. Carnuntum.

Den herrlichsten Ausblick auf Wien und Umgebung hat man von dem das kaiserliche Lustschloss Schönbrunn hoch überragender **Gloriette**, einer herrlichen Säulenhalle, deren Plattform auf einer Treppe leicht zu ersteigen; dieses Panorama zu genießen, sollte sich wohl Niemand entgehen lassen. — Vor sich hat der Beschauer Schönbrunn, flankiert von den Orten Hietzing und Meidling, links die Ausläufer des Wiener Waldes und den Kahlenberg, rechts Wien in seiner grossen Ausdehnung und im Südosten den Ausblick bis über's Marchfeld. — In unserer nächsten Illustration bringen wir die Ansicht des neuen **Schauspielhauses** in Wien, eines der herrlichsten Werke neuerer Baukunst, welches soeben seiner Vollendung entgegen eilt. Wir setzen jetzt die Reise stromaufwärts fort. Sobald wir das neu regulirte Donaubett verlassen, kommen wir an der aus der Schlacht von Aspern und Esslingen bekannten Insel Lobau vorbei.

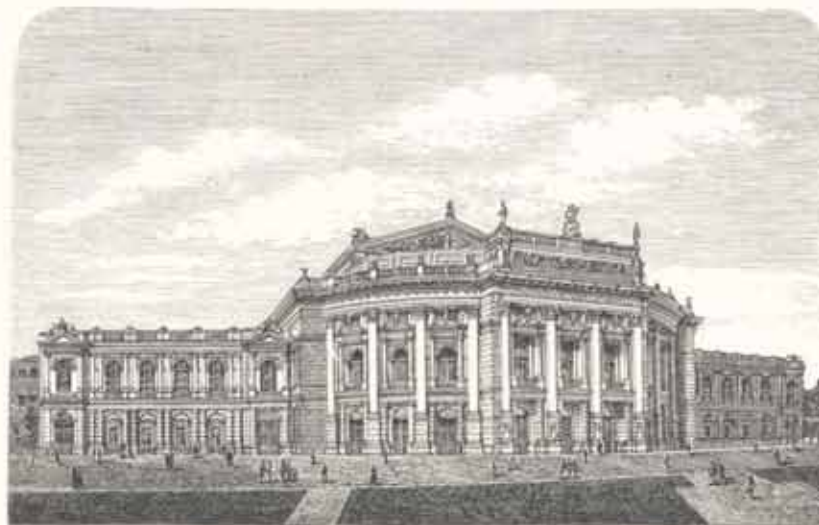
Dem Laufe des Flusses folgend, begrüsst man nun Ebersdorf, mit Schloss, Artilleriecaserne und einer Metallwaarenfabrik, und noch weiter hinab Schwechat. Beide Orte liegen am rechten Ufer der Donau, und Schwechat ist historisch merkwürdig durch die Zusammenkunft zwischen Johann Sobieski und dem Kaiser Leopold nach dem berühmten Entsatz von Wien, zu deren Erinnerung auch hier eine Denksäule errichtet wurde.

Zwischen Gross-Enzersdorf, ebenfalls berühmt durch eine Schlacht im Jahre 1809 auf dem linken, sowie Mannswörth, Fischamend, Kroatisch-Haslau und Regelsbrunn am rechten Ufer und vielen Inseln in der Donau hindurch, erreicht man endlich Petronell am rechten Donau-Ufer, in dessen Nähe das alte **Carnuntum**, die römische Hauptstadt von Oberpannonien und die Station der vierzehnten Legion und einer Donau-Flottille, lag. Aus jener Zeit finden sich noch Ueberreste eines römischen Triumphbogens und eines römischen Walles mit Thoren. Der Sage nach baute Karl der Grosse daselbst eine Kirche, die er der heiligen Petronella weihte, woher der Ort seinen Namen erhalten haben soll. Die warmen Quellen in der Nähe von Deutsch-Altenburg waren schon den Römern bekannt, welche dieselben *Aquae pannonicae* benannten. Unsere Illustrationen geben zwei gut erhaltene Baudenkmale Carnuntums wieder.

Vienne à vol d'oiseau de la Gloriette à Schönbrunn. Nouveau théâtre. Carnuntum.

La plus belle vue sur Vienne et ses environs s'offre à nos yeux du château de plaisance impérial «Schönbrunn» et de la **Gloriette**, magnifique portique, dont la plate-forme est facile à atteindre par un escalier. Le contemplateur a devant lui Schönbrunn, situé entre Hietzing et Meidling, à gauche les rameaux du «Wiener Wald» et du «Kahlenberg», à droite Vienne dans toute son étendue, au sud-est, la perspective jusqu'au-delà de «Marchfeld». — Dans notre prochaine gravure nous reproduisons le nouveau **théâtre** impérial à Vienne, un des chefs-

d'oeuvre de l'architecture moderne, qui va être achevé sous peu. Il est bâti d'après les plans des architectes Semper et Hasenauer. — Dans le chapitre suivant nous donnerons une gravure de tous les bâtiments de la place de l'hôtel de ville, et nous continuons de nouveau notre course. En quittant le nouveau lit régularisé du Danube, nous passons l'île Lobau, connue par la bataille d'Aspern et d'Esslingen. Suivant le cours du fleuve, on salue sur la rive dr. Ebersdorf avec château, caserne d'artillerie et une fabrique de marchandises métalliques, et plus bas Schwechat sur le petit fleuve du même nom, qui se jette ici dans le Danube. Schwechat est remarquable dans l'histoire par l'entrevue de Jean Sobieski et de l'empereur Léopold après la célèbre délivrance de Vienne, dont en souvenir on y a aussi érigé une colonne monu-

Das neue k. k. Schauspielhaus.

Le nouveau théâtre impérial.

mentale. — Entre Gross-Enzersdorf (aussi renommé par une bataille en 1809), Mülhleuten et Schœnau sur la rive g., et Mannswörth, Fischamend (situé à l'embouchure de la Fischa), Ellend, Kroatisch-Haslau et Regelsbrunn sur la rive dr., et beaucoup d'îles, on arrive enfin à Petronell sur la rive dr., dans le voisinage duquel était situé l'ancien **Carnuntum**, chef-lieu romain de la Haute-Pannonie. De ce temps là se trouvent encore des restes d'un arc, de triomphe et d'un rempart avec des portes. D'après la tradition, Charlemagne y bâtit une église, qu'il dévota à la Ste.-Petronelle, d'où cet endroit doit avoir reçu le nom. Au-delà de Petronell, près de Deutsch-Altenbourg, la rive dr. commence à devenir plus accidentée. Les sources thermales y étaient déjà connues des Romains, qui les nommèrent *Aquae pannonicae*. Nos gravures représentent deux monuments de Carnuntum, passablement conservés.

Bécs madártávlatból. Az új udvari színház. Carnuntum.

A legfenségesebb áttekintés Bécs és környékére, a Schönbrunni császári nyári lak és annak kertje feletti hegyen kimagasló úgynevezett **Gloriette**-ről kinálkozik; ez egy gyönyörű oszlopesarnok, melynek burkolatos fedelzetére lépcsőn érhetni fel könnyen; ezen távlati áttekintést élvezni ne mulassza el senki sem.

A szemlélő maga előtt látja Schönbrunn-t, két oldalt Hietzing és Meidling helységekkel, balra a bécsi erdőshegy-ség vég-ágazatait és a Kahlenberg-et; jobbra Bécsét nagy terjedelmében és délkeleti irányban ki a Moravamezőig.

Második rajzunk az új udvari szin-

Ebersdorf alá érünk, lejjebb Schwechat a hasonló nevű itt a Duna ömlő folyócska partján. Mind a két nevezett hely a Duna jobb partján fekszik. Schwechat híres Szobieszki János vitéz lengyel király és I. Lipót összejöveteléről 1683-ban, Bécs felszabadítása után, mely találkozás emlékeztére oszlop lőn emelve. Most Grossenzersdorf, Schönau a bal, Manns-wörth, horvát Haslau és Regelsbrunn a jobb parton fekvő helységek között a Duna jobb oldali ágán fekvő Petronell-hez érünk, mely **Carnuntum** hajdani nagy római város helyén áll.

A Petronelli „pogány kapu”.

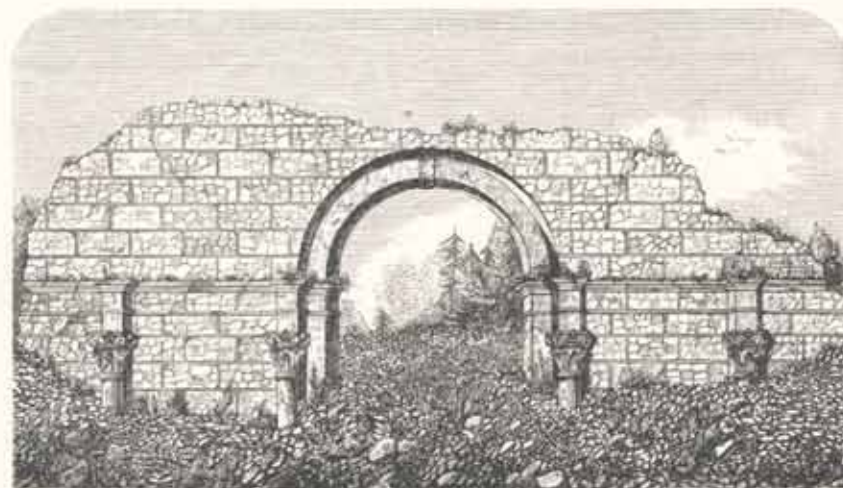
Te „pagan gate” at Petronell.

házat állítja a néző szeméi elé; az újabb építészet ezen remekműve most közelg befejezése felé. Most folytatjuk útunkat keletfelé. A mint az újonnan szabályozott Duna-ból kitérünk az Aspern és Esslingeni csatáról híres Lobau szigete mellett haladunk el. Vízmentén haladva

Vienna. Schönbrunn and the Gloriette. Ringstreet; the new theatre; Rathhausplatz.

One of the finest views may be enjoyed from the imperial summer-residence Schönbrunn, and from the Gloriette in its famous park, which is a colonnade erected on a hill, and the platform of which may be easily reached by a staircase. Our reader should not fail to go there: in front of the beholder there is Schönbrunn flanked by the two villages Hietzing and Meidling; to his left, he sees spurs of the Wiener Wald and the Kahlenberg; on his right appears Vienna in its full extent; and in an South-Eastern direction, he has a prospect far beyond the Marchfeld.

Our next illustration shows the new theatre which is now com-

Római fal Petronell mellett.

A roman townwall near Petronell.

pleting, and in which there will be room for 2000 spectators; it has been planned by the architects Semper and Hasenauer, and will stand foremost among the many jewels of architectural arts, of which Vienna may so justly be proud. — Their number is too great, as to allow us to point out all the magnificent structures composing the new part of the city and the »Ringstrasse» i. e. a ring-street in the literal sense of the appellation, forming a circle around the so-called »Inner city», and being composed by a succession of architectural gems, squares and parks, with a number of fine monumental statues; — we select that part of the Franzensring which forms the »Rathhausplatz»; the pile in the centre with its Gothic towers is the new »Townhall»; the building to the right the new »Parliamentary Hall», and to the left the new »University»; these structures will speak their own praises.

WIEN. DER NEUE RATHHAUSPLATZ.

VIENNE. NOUVELLE PLACE DE L'HÔTEL DE VILLE.

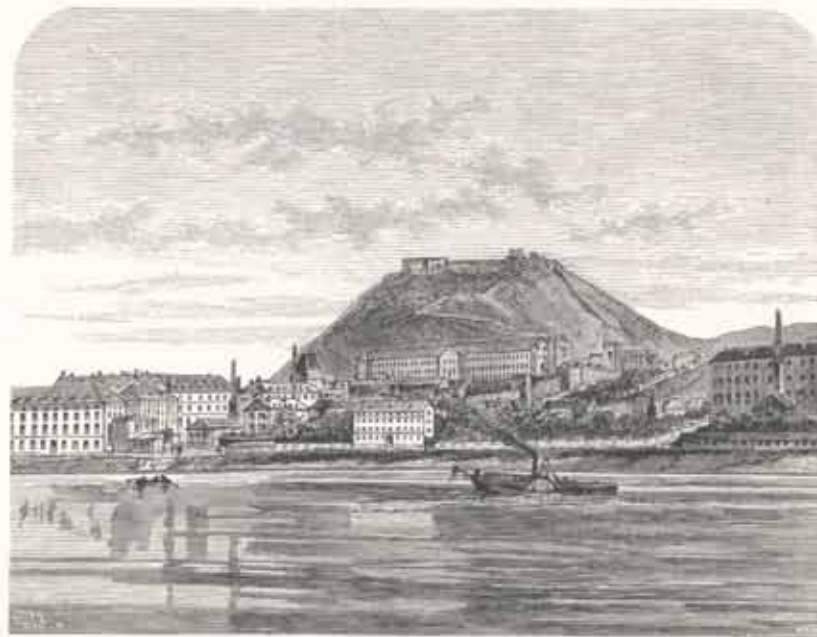
BÉCS. AZ ÚJ VÁROSHÁZ TERE.

VIENNA. VIEW OF THE NEW TOWNHALL, PAR-
LIAMENT AND UNIVERSITY.

Der neue Rathhausplatz in Wien. Hainburg. Theben.

Nochmals werfen wir einen Blick auf die sich so herrlich entwickelnde Donau-Metropole und zeigen dem Leser jene Partie des Burgring, welche jetzt ihrer Vollendung entgegengeht. Das Gebäude rechts vom Beschauer ist das neue Parlament, das mittlere mit dem hochaufstrebenden gothischen Thurne das neue Rathhaus, endlich das die linke Flanke abschliessende, die neue Universität; den Vertretungen des Reiches, der Hauptstadt und der Wissenschaft werden da herrliche Monumentalbauten geweiht. Nachdem wir nochmals unser Auge nach Wien zurückgewandt, setzen wir die Thalfahrt fort und kommen gar bald an das historisch berühmte **Hainburg**; diese Stadt erhebt sich zum Theil über den Mauerresten des römischen Municipiums Carnuntum; dann erscheint sie uns wieder im Nibelungen-Liede als Burg im Heunenlande und Etzelsburg, so genannt nach dem gewaltigen Eroberer Attila. Im heutigen Hainburg sehen wir noch gut erhaltene mittelalterliche Thore und Wälle, dann als Kennzeichen moderner Zeit eine grosse Tabak- und eine Nadelfabrik; die Stadt selbst liegt überaus freundlich, sich vom Ufer der Donau an gegen die Berge erhebend.

Nun schwenkt der Dampfer mehr gegen links am flachen Ufer des Marchfeldes vorbei, der Grenze Ungarns entgegeneilend, und bald haben wir die deutsche Donau hinter uns. Wie eine Grenzwache ragt ein Ausläufer der kleinen Karpathen an der von der March und Donau gebildeten Ecke in den letzteren Strom hinaus. Auf schroff abfallender Felskante steht einer der Thürme und weiter oben die Mauerreste von **Theben**, ungarisch Dévény, die einst viel und heftig umstrittene Veste, deren Gründung bis in die heidnische Slavenzeit zurückdatirt wird, leitet man doch den Namen der Burg von einer slavischen Nationalgöttin Dewojna ab.

Hainburg.

La nouvelle place de l'hôtel de ville à Vienne. Hainbourg. Theben.

Encore une fois nous jetons un coup d'oeil sur la magnifique métropole du Danube, et montrons au lecteur cette partie du «Burgring», qui va bientôt être achevée. L'édifice à droite du visiteur est le nouveau palais du parlement, celui du milieu, avec sa haute tour gothique est le nouvel hôtel de ville, enfin celui qui termine le flanc à gauche est l'université ce sont donc des édifices grandioses, consacrés à l'intérêt de l'empire, de la capitale et de la science. Après avoir encore une fois détourné nos yeux, nous continuons notre course et arrivons bientôt à **Hainbourg** célèbre dans l'histoire. Cette ville s'élève en partie sur les restes des murs du municpe romain Carnuntum, puis elle reparait dans le poème «Nibelungen-Lied» comme château dans le pays des Huns et comme «Etzelsbourg», ainsi nommé d'après le redoutable conquérant Attila. Dans le Hainbourg d'aujourd'hui, nous y voyons encore des portes et des murailles d'autrefois, bien conservées, puis comme marque du temps moderne une grande fabrique de tabac et une d'aiguilles. La ville même est agréablement située, s'élevant de la rive du Danube, vers les montagnes.

Le bateau tourne alors plus à gauche vers la rive basse du Marchfeld, allant rapidement contre la frontière de la Hongrie, et nous avons bientôt derrière nous le Danube allemand. Comme une sentinelle de frontière, un rameau des petites Carpathes avance, à l'angle, formé par la March et le Danube, dans ce dernier fleuve. Sur le bord d'un rocher à pic se trouve une des tours, et plus haut le restes des murs de **Theben** (en hongrois Dévény), forteresse, qui jadis occasionna beaucoup de combats, et dont le fondement date des temps païens des Slaves; on dérive donc le nom du château, d'une déesse nationale slave Dewojna.

Az új városházter Bécsben. Hainburg. Dévénny.

ehát még egyszer visszapillantunk az oly gyönyörűen fejlődő dunai fővárosra és az olvasónak a Burgring azon részét mutatjuk be, mely most közelg befejezéséhez. A nézőtől jobbra mutató épület az új országház, a birodalmi tanács mindkét háza számára, középen a magas góth toronnyal látjuk az új városházát és végre balra a most épült egyetemet. A birodalom, főváros és

tudomány képviselőinek itt tehát emlékszerű épületek emeltek. E visszapillantás után folytatjuk útunkat vízmentén és nem so-

kára a történelmi hírű **Hainburg** alá érünk. E város részben a római **Carnuntum** nevű municipium falai fölött emelkedik; később a Nibelung-dalban találjuk azt mint várt a Húnok országában, mint »Etzelsburg«-ot, a hatalmas hódító Attila után így nevezve. A mai Hainburgban több jó karban maradt középkori kaput és várfalat találunk; mint az újkor képviselőit pedig egy nagy dohány- és egy tügyárat; a város maga kiesően fekszik a Duna partjától felfelé a hegy-oldalig.

Most balra tart a gözös, a Moravamező lapos partján végig Magyarországra határa felé. Nem sokára a kis kárpát hegység egy végszékelye áll ki előrsként a Morava és Duna által képzett fokon. Ezen emelkedik egy hajdani őrtorony romja és a fölött a hegy tetején **Dévénny** vára maradványai. Ezen az ókorban oly sokszor vitt és ostromlott erőd alapítási idejét a pogány szláv korra viszik és nevét egy szláv istennő Dewojná-val hozzák összeköttetésbe. És most a szép Magyarhonon kísérik keresztül a szíves olvasót.

Dévénny.

Ruins of Theben.

Carnuntum. Hainburg. Theben.

Getting on board the steamer again and passing the new bed of the Danube, we see the island of Lobau known by the battles of »Aspern« and of »Esslingen«; steaming down the river, we first come to Ebersdorf, with its palace and its barracks; then Schwechat appears in sight, near a small stream of the same name; it has become a historic place by the meeting of »Sobiesky« with the »emperor Leopold« after the memorable rout of the Turks and the relief of Vienna; in commemoration of it, a monument has been erected there.

Passing Gross-Enzersdorf (battle of 1809), Mühllauten and Schönan, on the left bank, — Mannswörth, Fischamend, Ellend, Kroatisch-Haslau, and Regelsbrunn, on the right of the river, — and a number of islands in the Danube itself, we reach **Petronell** on the right bank, which is said to have derived its name from a church founded by »Charles the Great« and dedicated by him to the »Holy Petronella«. Near Petronell stood old **Carnuntum**, the Roman capital of »Upper-Pannonia«; it was garrisoned by the fourteenth legion, and served as a halting-place to the Roman fleet on the Danube; we represent two well preserved specimens of Roman structures: »Pagan's gate« and a »Roman town-wall« near Petronell. — The lands on the left bank now become more undulating near Deutsch-Altenburg;

the hot springs near that place were known to the Romans, already, by the name of »Aquae pannonicae«. — A very favourable impression is made by the appearance of **Hainburg** leaning against the mountains, and finely situated alongside the Danube; there are to be seen there, in a comparatively good state of preservation, some gates and walls dating back to the middle-ages. — Ploughing past the flat shore and level plain of the Marchfeld on our left, we soon leave the German Danube behind us, and reach the »Hungarian boundary«; there a spur of the »Karpáthian mountains« stands like a sentinel in an angle formed by the March and the Danube; — on a steep cliff, there is still existing one of the towers and, a little way beyond, remnants of the walls of **Theben**, a former stronghold and once the object of great strife; the foundation of it is dated back to heathenish Pagan-ages, and its name said to be derived from that of the Slavonian goddess »Dewojna«.

MARCHMÜNDUNG MIT DEN RUINEN VON THEBEN.

EMBOUCHÛRE DE LA MORAVA AVEC LES RUINS
DE THEBEN.

A MORAVA TORKOLATA ÉS DÉVÉNY ROMJAI.

MOUTH OF THE MORAVA, WITH THE RUINS OF
THEBEN-CASTLE.

March-Mündung. Magyaren. Slovaken.

Im vorhergehenden Abschnitte beschrieben wir Theben und seine Schlossruine von der Donauseite, eine der herrlichsten Veduten auf der ganzen Donaufahrt aber bietet das Thebener Vorgebirge von der Seite der **March-Mündung** aus gesehen, welche wir unseren Lesern im Vollbilde wiedergeben. Bisher befuhren wir die deutsche Donau und da begegneten wir nur den verschiedenen Allemannischen Stämmen, also den Angehörigen eines und desselben Volkes. Von der March-Mündung an beginnt dann das grosse Völkermosaik, welches um so bunter wird, je weiter wir

stromabwärts kommen. Die dem Beschauer dieses Albums vorgeführten Gruppen sind Donau-Nordslaven, das ist Slovaken aus dem March- und Wagthal und dem Pressburger Comit. Es ist das ein gutes tüchtiges Volk, bescheiden in seinen Ansprüchen und überall da zu finden, wo es heisst, bei der Arbeit sein.

Die Tracht dieses Volkes ist eine malerische und wird von den Anjou, dann Sigismund und Matthias Corvinus wandten dem »Garten Ungarns« grosse Aufmerksamkeit zu; leider änderte da der unregelmäßige Zustand der Donau Vieles zum schlechteren. Unter der tüchtigen ungarischen Bevölkerung der grossen Insel erhielten sich noch viele alte Gebräuche und Sitten und eine unverfälscht nationale Kleidung.

Unsere Illustration zeigt von den Hochzeitsgebräuchen: »Die Rückkehr von der Trauung«, wie die Braut vor ihrem neuen Heim durch einen der Beistände mit einer Anrede begrüsst wird, in welcher er ihr die neuen Pflichten schildert und an's Herz legt.

Slovak und Frau. Slovaks slovaques.

jungen Leuten mit einer gewissen Coquetterie getragen.

Das rechte Ufer der Donau ist selbst diesseits der ungarischen Grenze bis unter der Abzweigung des Wieselburger Armes von Deutschen bewohnt, dazwischenliegenden Schütt-Inseln—Csalló—und —Szigetköz—aber haben eine magyarische Bevölkerung

schon seit den Zeiten der Árpáden. Die Könige aus dem Hause

L'embouchure de la March. Magyares. Slovaques.

Dans le chapitre précédent nous décrivîmes Thében et la ruine de son château du côté du Danube; mais une des plus belles vues, pendant tout le cours du Danube, offre le promontoire de Thében, vu du côté de l'**embouchure de la March**. Nous présentons cette perspective dans notre grande gravure. En naviguant jusqu'à présent sur le Danube allemand, nous ne reconstruisons que des différents peuples allemands, c'est à dire, des membres d'une et même nation. De l'embouchure de la March alors, commence le grand mosaïque des peuples, qui devient plus mêlé plus nous descendons le fleuve. Les groupes, que cet album produit, sont des Slaves du Nord du Danube, c'est à dire, des Slovaques des vallées de la March et Wag et du comitat de Presbourg; c'est un bon peuple solide,

Wandernde Drahtbinder.

Chaudronniers Slaves.

modeste dans ses prétentions, et qu'on trouve toujours partout là, où il faut être au travail. — Le costume de ce peuple est très pittoresque, et les jeunes gens le portent avec une certaine coquetterie. La rive droite du Danube est habitée par des Allemands, même au delà de la frontière hongroise, jusqu'au dessous de la ramification du bras de Wieselbourg; mais les îles de Schütt—Csalló et Spigelköz—qui sont au milieu, ont une population magyare déjà depuis le temps des Árpades. Les rois de la maison d'Anjou, puis Sigismond et Mathieu Corvinus portèrent »au jardin de la Hongrie« beaucoup de soins; malheureusement le Danube non réglé y changea beaucoup en mal. Parmi la solide population hongroise de la grande île, il y en a qui ont conservé beaucoup d'anciennes coutumes, d'anciens usages et un véritable costume national.

Notre gravure démontre des usages de noce: »La rentrée des épousailles«, comme l'épouse est saluée par un sermon, devant son nouveau domicile, par un des assistants, qui lui dépeint ses nouveaux devoirs et les lui recommande vivement.

A morava torkolata. Magyarok. Totok.

Az előbbeni szakaszban leírtuk a dévényi várromokat a Duna oldaláról, az egész dunamentén egyike a leggyönyörűbb pontoknak a dévényi fok, a **Morava torkolata** oldaláról nézve, melyet olvasóinknak a nagy képen mutatunk be. Eddig a német Duna partjai között folytattuk útunkat és ott csupán az Allemann törzssökkel találkoztunk, tehát egy és ugyanazon nemzet tagjaival. A Morava torkolatától fogva kezdődik azon nagy nép egyveleg, mely annál tarkább lesz, mennél lejjebb érünk a folyam mentén. Ezen album nézőinek bemutatott két csoport észak-dunai szlávok, vagy mint itt nevezni szoktuk, totók, a Morava és Vág völgyéből és Pozsony megyéből.

Ezen jámbor jó nép igen szerény igényeiben, szorgalmas és sok jó tulajdonsággal bír, csak közelebb meg kell vele ismerkedni. A népviselet igen festői és a fiatalság bizonyos hetykeséggel esinosítja magát.

A Duna jobb partját a mosonyi duna-ág kiszögelléseig németek lakják, a közből fekvő Csallóköz pedig még az Árpádkor óta magyarok. Az első királyok, azután az Anjou házbéliek, Zsigmond és Mátyás sokat tettek a »magyarok kertje« javára, de sajnálattal azóta sok rosszabbra fordult itt is a Duna szabálytalan, fekezetlen állapota által. A derék csallóközi magyarság megőrizte még sok jó régi szokást; a lakadalmiak közül bemutatjuk itt a hazatérést az esketés után. A nászmagy a fiatal asszonyt jöendő lakháza előtt fogadja velős szavalattal, melyben új kötelességeire figyelmezteti.

A csallóköz, Komárom városán kívül, mely annak délkeleti csücskén fekszik, 13 kisebb várost és mezővárost, 146 falut és 75 pusztát tartalmaz. Volt itt hajdan különösen Zsigmond király idejében királyi lak, vadász kert és sok csücsüv építészettel bíró szép templom. Ma csak gyár maradványait találjuk mindennek.

ESKÜVŐ NIAH.

Returning from Marriage ceremony.

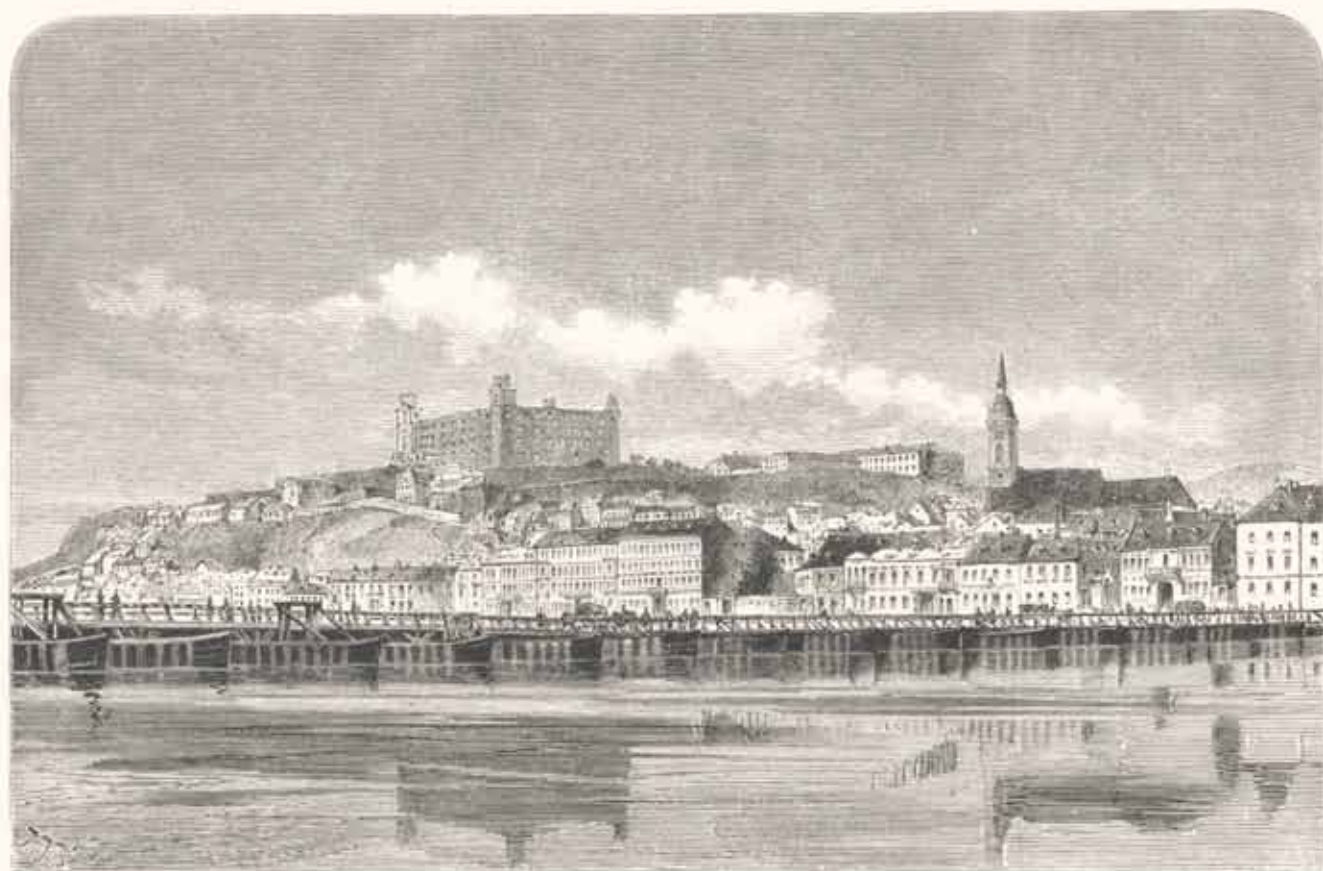
The mouth of the March. Magyars. Slavonians.

In the preceding pages, we have described Theben and its castle ruins, as seen from the Danube; but one of the finest sceneries all along the Danube is offered to the eye by a view from the **mouth of the March** at the Theben promontory; our picture gives a representation of it.

The countries through which the Danube has carried us hither, are inhabited by German tribes, only; and though they are divided into a number of sovereignties, yet they form but one nationality; but as soon as we come beyond the March, there begins a conglomeration of nationalities, which is still increasing, the farther downwards we proceed on the river. — Our album presents to the beholder some characteristic groups of »Northern Slaves from the Danube«, that is to say: Slavonians inhabiting the valley of the March and Waag, which is forming a part of the »Pressburg Comitat«; they are an industrious people, modest in their pretensions, and always ready for work. Their national costume is really picturesque, and displayed by the young people to great advantage.

The right bank of the Danube, which now already belongs to Hungary, is inhabited by Germans, even beyond the German boundary, as far as the branching off of the Danube, near Wieselburg; whilst the river-islands »Csalló« and »Szigetköz« have been peopled by Magyars since the time of the Árpádes. A great deal of care and attention was bestowed on this »Garden of Hungary« — as the islands were, and are still called — by the kings of the house of Anjou, and after them by Sigismund and Mathias Corvinus; but the unregulated state of the wild Danube was the cause of much havoc and destruction. Many of the ancient habits and customs are still preserved by the Hungarians of those islands; and in their manner of dressing, they remain true to their forefathers, having adopted no change, whatever.

Our illustration shows one of their wedding-ceremonies; »the Return from Church«; the young wife is welcomed to her new home, and addressed by one of the assistants, who enlightens and impresses her with a sense of her new duties and obligations.

PRESSBURG.

PRESBOURG.

POZSONY.

PRESSBURG.

Pressburg. Abendtrunk nach der Ernte. Gulyás.

Bald haben wir die Ausläufer der kleinen Karpathen hinter uns und bei einer Schwenkung des Dampfers erblicken wir am linken Ufer der Donau auf einem mässig hohen Berge die hochaufragenden Reste des **Pressburger Schlosses** mit seinen vier Eckthürmen und kurz darauf legen wir am Ufer der alten Haupt- und Krönungsstadt Ungarns an. Nur mehr geschichtliche Reminiscenzen knüpfen sich an die schön gelegene Stadt, in deren Gassen es gar still geworden seither. Eben seiner historischen Denkwürdigkeit und der herrlichen Umgebung wegen lohnt sich aber ein Besuch und längerer Aufenthalt in der alten Istropolis.

Eines der herrlichsten gothischen Baudenkmale finden wir hier in dem neuerer Zeit stylgerecht restaurirten Krönungsdom, hinter dessen Sanctuarium das berühmte Werk Raphael Donner's die in Blei getriebene Gruppe des heiligen Martin mit dem Bettler zwischen den Strebepfeilern steht. Die Strassen und Plätze weisen uns manch' geschichtlich denkwürdigen Punkt, so das Land- und Rathhaus; in ersterem wurden bis 1848 die Reichstage abgehalten, dann die uralte Franziskanerkirche mit ihrem schönen Thurm. Unsere Gesamtansicht von Pressburg ist von dem am rechten Ufer gelegenen Aupark, einem Lieblings-spaziergang der Pressburger, aus aufgenommen.

Von den Volksgebräuchen der Ungarn, wie sich solche in den magyarischen Theilen der Schütt und des Pressburger-Comitats erhielten, zeigen wir hier den »Abendtrunk nach der Ernte«, welcher den Schnittern von der Herrschaft selbst oder einem Wirtschaftsbeamten gereicht wird; es ist das einer jener schönen patriarchalischen Gebräuche, welche leider nicht nur in Ungarn allein im Aussterben begriffen sind. Das andere Bild zeigt einen »Gulyás«, ungarischen Rinderhirt, eine spezifische Gestalt der ungarischen Ebene. Leider nimmt durch die Verwüstungen des Stromes und durch die Dürre im Innern der Insel der Wohlstand ab.

Abendtrunk nach der Ernte.

Les Adieux des moissonneurs.

Presbourg. Adieu des moissonneurs. Gulyás.

Bientôt nous avons derrière nous les rameaux des petites Carpathes, et, en conversant le bateau, nous voyons sur la rive gauche, sur un mont d'une hauteur modérée, les restes souilleux du **château de Presbourg**, avec ses quatre tours cornières, et peu après nous abordons à la rive de l'ancienne capitale et ville du couronnement de la Hongrie. Seulement des réminiscences historiques se rattachent à cette ville, joliment située, dont les rues sont devenues bien tranquilles depuis ce temps-là. C'est justement pour son importance historique et ses environs magnifiques, que cela vaut la peine d'être visité et de faire un plus long séjour dans l'ancienne »Istropolis«.

Le dôme de couronnement de Presbourg, qui dans ces derniers temps fut restauré dans un style juste, est un des plus magnifiques monuments de l'architecture gothique. Derrière le sanctuaire, entre les contre-boutants, on voit le célèbre ouvrage de Raphael Donner: la statue équestre en plomb de St-Martin et du mendiant. Les rues et les places nous montrent maints points remarquables dans l'histoire, par exemple: le »Landhaus«, et l'hôtel de ville (dans le premier, la diète s'y réunit de 1802 à 1848), puis l'ancienne église des Franciscains avec sa belle tour. Notre vue générale de Presbourg est prise du »Aupark« sur la rive droite, promenade favorite des habitants de Presbourg.

Des coutumes nationales des Hongrois, conservées dans les parties magyares de la »Schütt« et du comitat de Presbourg, nous produisons dans notre gravure les Adieux des moissonneurs. Les maîtres mêmes, ou un intendant, versent à boire aux moissonneurs, après avoir fini leur travail. C'est une de ces belles coutumes patriarchales, qui se sont conservée encore, mais qui sont déjà sur le point de s'éteindre — malheureusement pas seulement en Hongrie. L'autre gravure représente un »Gulyás« (un berger hongrois des bocufs) — figure spécifique de la plaine hongroise.

Pozsony. Aratás után. Gulyás.

Nem sokára elhagytuk a kis kárpátok előfokait és a gőzhajó egy kanarulatánál látjuk a **pozsonyi várromot** négy tornyaival ég felé emelkedni, mint hajdani fénynek tanuját; azután Magyarhon hajdani fő- és koronázási városának partján vetünk horgonyt. Csupán történelmi visszaemlékezés fűződik már e szépen fekvő városhoz, melynek utczáiban nagy esend uralg. De épen ezen történelmi nevezetesség és a kies vidék teszük nagyon is érdekessé Pozsonyban időzni egy ideig és behatóan szemlélni a régi dunai fővárost.

A csücsivű építézet egyik remekművét találjuk itt, mely utolsó időben stílszerűen lett helyreállítva, ez a koronázási székesegyház, melynek szentélye mögött áll a külszlopok között Donner Rafael híres szobrász, ólom csoportja: szent Márton a koldussal felelve köpenyét. De még sok érdekes helyet találunk Pozsony utczáin és terein, melyhez a magyar haza dicső emlékei fűzvék. Így az országház, melyben 1848-ig a magyar országgyűlések tartattak, a Batthyányi téren a herceg primás palotája, melynek disztermében hirdeti ki V. Ferdinánd magyar király személyesen az 1848-iki törvényeket. A városház, melynek szerény regiségtára igen érdekes tárgyakat tartalmaz, levéltárában pedig III. András az utolsó Árpád-házi király egy Pozsonyra vonatkozó okmányát őrzik. A régi ferencziek temploma. Képünk a Duna jobb partján fekvő ligetből a pozsonyiak kedvenc sétányából van fölvéve.

A magyar népszokásokból az aratás utáni áldomást mutatjuk be; ez is egyike azon jó régi szokásoknak, melyek, nagy sajnálatra, nem csak Magyarhonban vannak kihalt félben.

Másik rajzunk egy gulyás eredeti alakját ábrázolja, mint azt eskis hazánkban találjuk.

Pressburg; evening potation after harvest; a Gulyás.

We soon leave the Carpathian mountains behind us, and following a turn of the river we behold on the top of a moderately high hill the remnants of the old **Pressburg castle** with its four watch-towers looming high up into the air; a little while after the steamer has moored to the pier, and we land at the former capital of Hungary, the place where the Hungarian regents were crowned. However, of all its former glory, Pressburg has left nothing but its historic reminiscences and its beautiful location; its streets display, at present, nothing of the former stir and bustle of life; but a short stay of the traveller will be richly repaid by highly interesting sceneries, and objects of great historic value.

There is the cathedral in which the crowning took place, a very fine specimen of Gothic architecture, and which has recently been renovated in quite an artistical manner; behind the sanctuary of the church, there is the famous group in lead by Donner Raphael: «St. Martin and the beggar»; — the streets and squares of the town awaken the recollections of many a historic event, and we would mention the very old «church of St. Franciskus», the «Town Hall» and the «House of Deputies» in the latter of which parliament held its sessions till 1848 — Our view represents Pressburg as seen from the «Aupark» on the right bank of the Danube; that place is the favourite walk of the citizens of Pressburg.

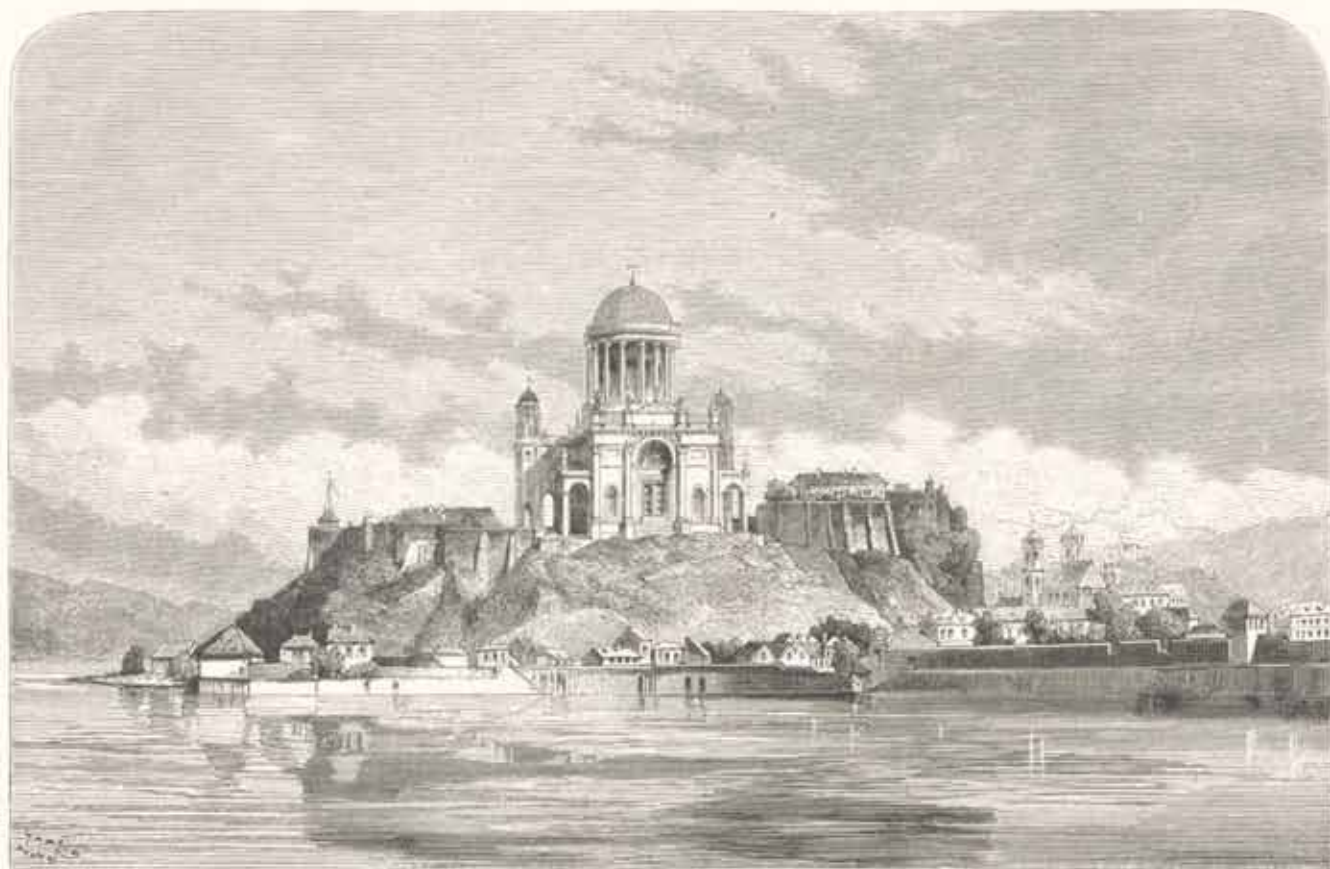
By our next cut we depict an old usage, which is still observed by the Hungarians of the «Schütt» and of the «Pressburg Comitatus»; it is

an «Evening potation after harvest» handed to the field labourers either by the proprietor himself or by his steward; one of those fine patriarchal customs which — not merely in Hungary — are getting more and more into oblivion; — our next picture represents a «Gulyás» (Hungarian cattle-herdsman), a type peculiar to the Hungarian plain.

Gulyás.

Cattle herdsman.

GHAN.
—
STRIGONE.

ESZTERGAM.
—
GHAN WITH THE BASILICA.

Gran. Ungarische Volksgruppe. Winzerin von Gross-Maros.

Schon von Weitem sehen wir auf dem alten Festungs-berge von **Gran**, den Osmanen, Ungarn und Deutsche so oft umstritten das »ungarische Zion« emporragen, es ist ein herrlicher Kuppelbau, der sich da dem Auge präsentirt und wollen wir uns bei demselben etwas länger aufhalten. Im Jahre 1822 fand die Grundsteinlegung zur neuen Basilika statt, den Bau derselben leitete bis 1831 der Architekt Johann Pákh und nach dessen Tode führte Josef Hild das Werk zu Ende. Endlich unter dem Primas Cardinal Johann Scitovszky fand am 31. August 1856 die feierliche Einweihung statt. Die Basilika wurde mit einem Kostenaufwande von 2,051.527 fl. Conventions-Münze aufgeführt. Die Vorhalle der Basilika, zu der man auf zwölf Marmorstufen gelangt, misst 139 Fuss in der Breite und 36 Fuss in der Tiefe, die Eckthürme haben eine Höhe von 180 Fuss, in der Mitte erhebt sich eine herrlich aufstrebende Kuppel, deren Höhe vom Fussboden der Kirche bis zur Kreuzesspitze 316 Fuss beträgt. Ober dem Hauptaltar ist das von Grigoletti gemalte Riesenbild der Himmelfahrt Maria, dasselbe ist 40 Fuss hoch und 20 Fuss breit.

Gran ist eine leider in Abnahme begriffene Stadt, welche nur mehr 8780 Einwohner zählt; die Stadt umgeben mit Reben bepflanzte Höhenzüge und die auf den Abhängen derselben liegenden Vororte Georgenfeld und Thomasberg, am Fusse des letzteren entspringen auch Schwefelthermen, welche zu Bädern verwendet werden. Gran ist Sitz des Primas von Ungarn.

Unsere zwei Illustrationen zeigen dem Leser ungarische Volkstracht und eine Winzerin aus der weinreichen Gegend von Gross-Maros. Dieser Ort ist bis Hamburg und Ostpreussen hinaus bekannt durch seine Tafeltrauben, welche in Körben wohlverpackt waggonweise verfrachtet werden.

Ungarisches Ehepaar.

Gran. Costume national-hongrois. Vignerone de Gross-Maros.

De très loin déjà nous voyons sur l'ancienne colline fortifiée de **Gran** s'élever la »Sion hongroise«, pour laquelle les Osmanes, les Hongrois et les Allemands ont tant combattu. C'est une splendide construction moderne, surmontée d'une grande coupole, qui se représente à nos yeux, et qui mérite de s'y arrêter un peu plus longtemps. On a jeté la première pierre de la nouvelle basilique en 1822; la bâtisse fut dirigée jusqu'à 1831 par l'architecte Jean Pákh, et lorsqu'il mourut,

Joseph Hild acheva l'ouvrage. Enfin sous le Cardinal-Primas Jean Scitovszky, le 31 août 1856, eut lieu la solennelle consécration. On y a dépensé 2,051.527 florins (monnaie de convention). Le vestibule de la basilique, qu'on atteint en montant douze degrés en marbre, mesure 139 pieds de large et 36 pieds de long; les tours cornières ont une hauteur de 180 pieds; au milieu, s'élève une magnifique coupole, dont la hauteur du plancher de l'église, jusqu'à la pointe de la croix, est 316 pieds. Au-dessus du maître-autel, se trouve le grand tableau du Vénitien Grigoletti, l'Assomption, qui mesure 40 pieds de haut et 20 pieds de large.

Gran est une ville, qui se trouve malheureusement dans la décadence, et n'a plus que 8781 habitants. La ville est entourée de collines, plantées de vignes, et des endroits, situés sur les pentes, Georgenfeld et Thomasberg, au pied de ce dernier il y a aussi des sources sulfureuses, qui sont employées pour des bains. Gran est le siège du Primas de la Hongrie.

Nos deux illustrations montrent au lecteur le costume national-hongrois, et une vigneronne de la contrée de Gross-Maros. Cet endroit est connu jusqu'au-delà de Hambourg et de la Prusse orientale par ses raisins de table, qui sont transportés, bien emballés en paniers, par wagon.

Esztergam. Magyar népviselet. Nagymarosi szőlőmivelő.

A Dunán folytatva útunkat, már messziről látjuk az **esztergami** hajdan várhegyen, melyet magyar, török, német oly sok vérontással védett és vité szántalanszor, emelkedni a »magyar Sion-t«; ezen fenséges kupolaépítmény egész hathatós benyomásával mutatkozik az utazónak; azért valamivel behatódobban is foglalatoskodunk azzal. Az 1822-ik évben rakatott a hatalmas Bazilika alapköve, 1831-ig Pákh János építész vezeté a művet, ennek halála után Hild József fejezte azt be. Végre Scitovszky János bíbornok és Magyarország primása alatt történt 1856. augusztus 31. az ünnepélyes beszenteles. E székesegyház összes építkezési költsége 2,051.527 pengő forintba rúgott. A bazilika elősarnoka, melyhez tízenkét márvány lépcsőn érni fel, 139 láb szélességű és 36 láb mélységű, az oszlopok között. A két saroktorony 180 láb magasságú, a közepén hatalmasan emelkedő kupola pedig az egyház talajától a keresztcsúcsig 316 láb magassággal bír. A főoltár feletti díszleg Grigoletti hatalmas festménye 40 láb magasság és 20 láb szélességben. Mária menyemenetelét ábrázolva, óriási, de mindazonáltal harmonikus viszonylatokban.

Esztergam nagy sajnósan jelentőségében tért vesztő város, mely ma már csak 8780 lakossal bír; a várost szőlőhegyek környezik és ezek lejtőjén a szent Györgymező és Tamáshegy nevű helységek; az utóbbi alján meleg kénforrások erednek, melyek a városban fürdőkre használatnak.

Az itt bennfoglalt másik két rajzunk magyar népviseletet Esztergam és Nagy-Maros vidékéről mutat be az olvasónak.

Nagy-Maros híre újabb időben elterjedt a külföldre és a keleti tengerpartokra, a hova kosarakba rakva, vasúti kocsiszámra viszik ősszel az asztali szőlőt. Maga a vidék gyöngörű regényes,

Gran. Hungarian types; female vintager from Gross-Maros.

When we are still some distance off, our eye is already attracted to the old mountain-fort of **Gran**, which so often had been the object of bloody strife between the Turks, Germans, and Hungarians; the hill is crowned by the »Hungarian Zion« with its fine dome; the foundation to the basilica was laid 1822; till 1831 the structure was erecting under the supervision of architect John Pákh after whose death the building was finished under the direction of Josef Hild and, at length, solemnly consecrated on 31. August 1856 by the Primate, cardinal Johann Scitovszky. The sum expended for the creating of that structure amounted to above 200,000 L. S.; — the vestibule, which is ascended by twelve broad marble steps, measures 139 foot in width, and 36 foot in depth; the corner-towers are 180 foot high, and the centre is formed by a magnificent cupola which, measured from the base of the church up to the cross surmounting it, rises to the height of 316 foot; — above the high-altar, there is Grigoletti's large painting, the »Ascension of the Virgin«; it is 40 foot high and 20 foot in width.

The city of Gran, however, is on the decrease; at present, it numbers only 8,780 inhabitants; the place is surrounded by hills covered with vine-yards, and the two suburban places Georgenfeld and Thomasberg; at the foot of the latter, there issue sulphureous springs which are used for bathing purposes. — Gran is the residence of the Primate of Hungary.

Our two representations show to the reader a Hungarian couple in their national dress, and a female vine-dresser from the environs of Maros,

which country is abounding in wine and is famed for its grapes, that are freighted by loads and sent as far Prussia and Hamburg.

Nagy Marosi vintzellernő.
Vine dressers-girl of Great-maros.

VISEGRÁD.

Visegrad. Waitzen. Margarethen-Insel.

Die Berge nähern sich unterhalb Gran zu beiden Seiten dem Strome und bilden ein Fluss-thal, welches zu den schönsten Osteuropas gehört. Gegenüber dem vorhin erwähnten Gross-Maros an einer Strombeuge liegen die bewaldeten Ausläufer, deren Felsen-vorgebirge bis in die Donau hinausragt, und auf diesem sehen wir die in ihrer Zerfallenheit noch imposanten Reste der alten Königsburg

Visegrad.

Die Geschichte des Landes und dreier Königs-

geschlechter, der Arpaden, Anjous und Luxemburger, sowie des grossen

Matthias Corvinus, sind eng verwoben mit den Geschichten der alten Plintenburg, wie sie in den deutschen Urkunden des Mittelalters genannt erscheint. Auf dem Wege zum Hochschlosse kommen wir an einem grossen Kreuze vorbei, welches der verstorbene Pfarrer Victorin dem Andenken der unglücklichen Clara Zách errichten liess. Ueber Visegrad liess sich, ohne den Stoff zu erschöpfen, ein mächtiger Band schreiben, darum müssen wir uns hier mit kurzen Andeutungen begnügen und unsere Fahrt fortsetzen, die uns gar bald nach der bischöflichen Stadt **Waitzen** bringt; es ist dies eine der ältesten Ansiedelungen in Ungarn und wird die Gründung des Bisthums mit einer sich an König Géjza knüpfenden Sage in Verbindung gebracht und stellt das obige Initial des Königs Schwur vor, nach Besiegung seines Gegenkönigs Salamon, hier die Cathedrale zu erbauen. Der jetzige Dom von Waitzen, ein schöner Bau, stammt jedoch aus dem Ende des XVIII. Jahrhunderts. Indem wir die Thalfahrt gegen Ungarns Hauptstadt zu fortsetzen, kommen wir an die **Margarethen-Insel**, einen beliebten Ausflugs- und Curort der Budapester und der Fremden. Die Insel besitzt viele prachtvolle Gebäude, darunter das in unserer Illustration wiedergegebene Badehaus.

Visegrad. Waitzen. L'île Ste-Marguerite.

Au-dessous de Gran les montagnes se rapprochent des deux côtés du fleuve, et forment une vallée, qui appartient aux plus belles de l'Europe orientale. Vis-à-vis de Gross-Maros, cité dans le chapitre précédent, se trouvent à un coude du fleuve, les rameaux boisés, dont le promontoire avance jusque dans le Danube; sur ce promontoire nous voyons les restes de l'ancien château royal de **Visegrad** — encore imposants dans leurs délabrements. L'histoire du pays et de trois familles royales, des Arpades, d'Anjou et de Luxembourg, de même que l'histoire du célèbre Mathias Corvinus, est unie étroitement aux fatalités de l'an-

cienne «Plintenburg», comme ce château est nommé dans les documents allemands du moyen-âge. La tour en bas, près de la rive, est la soidisant «tour de Salamon», qui fut restaurée maintenant aux frais du pays, ainsi que quelques parties du château en haut, qu'on atteint par des sentiers bien soignés. Sur ce chemin on passe devant une grande croix, que le feu curé Victorin fit ériger en souvenir de la malheureuse Claire Zách. On pourrait écrire un grand volume sur Visegrad, sans en épuiser le sujet; c'est pourquoi nous devons nous contenter ici de brèves passages. Nous continuons notre course, qui nous conduit en peu de temps à la ville épiscopale de **Waitzen**: c'est une des plus anciennes colonies en Hongrie, et on met le fondement de l'évêché en rapport avec une légende sur le roi Géjza. Notre initiale représente le roi faisant le serment de faire construire la

cathédrale après avoir vaincu son roi adversaire Salamon. Le dôme d'à présent à Waitzen (un beau bâtiment), tire son origine de la fin du XVIII. siècle. Waitzen est une ville commerciale très-importante, et possède aussi de bons établissements d'instruction.

En continuant notre descente vers la capitale hongroise nous arrivons à l'île **Ste-Marguerite**, bains et point favori d'excursions des habitants de Bude-Pesth et des étrangers. L'île possède beaucoup de splendides bâtiments, parmi lesquels surtout l'édifice des thermes, que notre gravure représente.

Waitzen.
La ville épiscopale de Vác.

Vác.
The episcopal town of Waitzen.

Visegrád. Vác. Margitsziget.

Esztergom alatt mindkét parton a hegyek a folyam tövébe közelnek és gyönyörű völgyet képeznek, mely ritkítja párját, itt kanyarul erdős hegyek között a szép Duna, és az imént említett Nagy-Marossal szemben a sziklafokon magasló **Visegrád** alá ér. Hazánk és három királyi ház: az Árpád, Anjou és Luxemburgok, a Nagy Mátyás története szorosan fűzők e régi várhoz. — Vaskos kötetet lehetne írni a középkori német írók által »Plintenburg«-nak nevezett várról, a nélkül hogy az anyagot kimeríthetnők, és itt csak rövid említésre szorítkozhatunk.

Képünkön alul a part közelében látható öreg torony, az úgynevezett »Salamon tornya«, most lesz országos költségen helyreállítva a fellegrvár egyes részeivel együtt, ez utóbbihoz jó karban tartott utak vezetnek fel. Itt látjuk a szerencsétlen Zách Klára emlékeztetőnek emelt keresztet is.

Visegrádról magáról a nélkül hogy az anyagból kifogynánk vaskos kötetet bírnánk írni, de e műkeretében csak rövid felemelésre kell szorítkoznunk. Mily érdekes és regényes például a Kaltauner-féle koronaráblás utószülött László javára és Erzsébet királyné menekvése Komáromba.

A folyam irányában haladva **Vác**hoz érünk: e püspöki város Magyarhon legrégibb lakott helyeihez tartozik, székesegyháza és püspöksége alapítását a monda Gézza királlyal hozza kapcsolatba, ámbar történelmileg határozott, miszerint már a szent István által alapított püspökségek sorában ott volt Vác. A jelenlegi székesegyház a tizenhetezadik század utolsó negyedéből származik.

Midőn Magyarország fővárosához közelednénk, a **Margitsziget**hez érünk, a Budapestiek és idegenek kedvenc kirándulási helyökhöz, melyen sok pompás épület között első sorban díszleg a rajzunkban bemutatott fürdőház.

Margitszigeti Fürdőház.

Visegrád. Waitzen. Margareth's-Island.

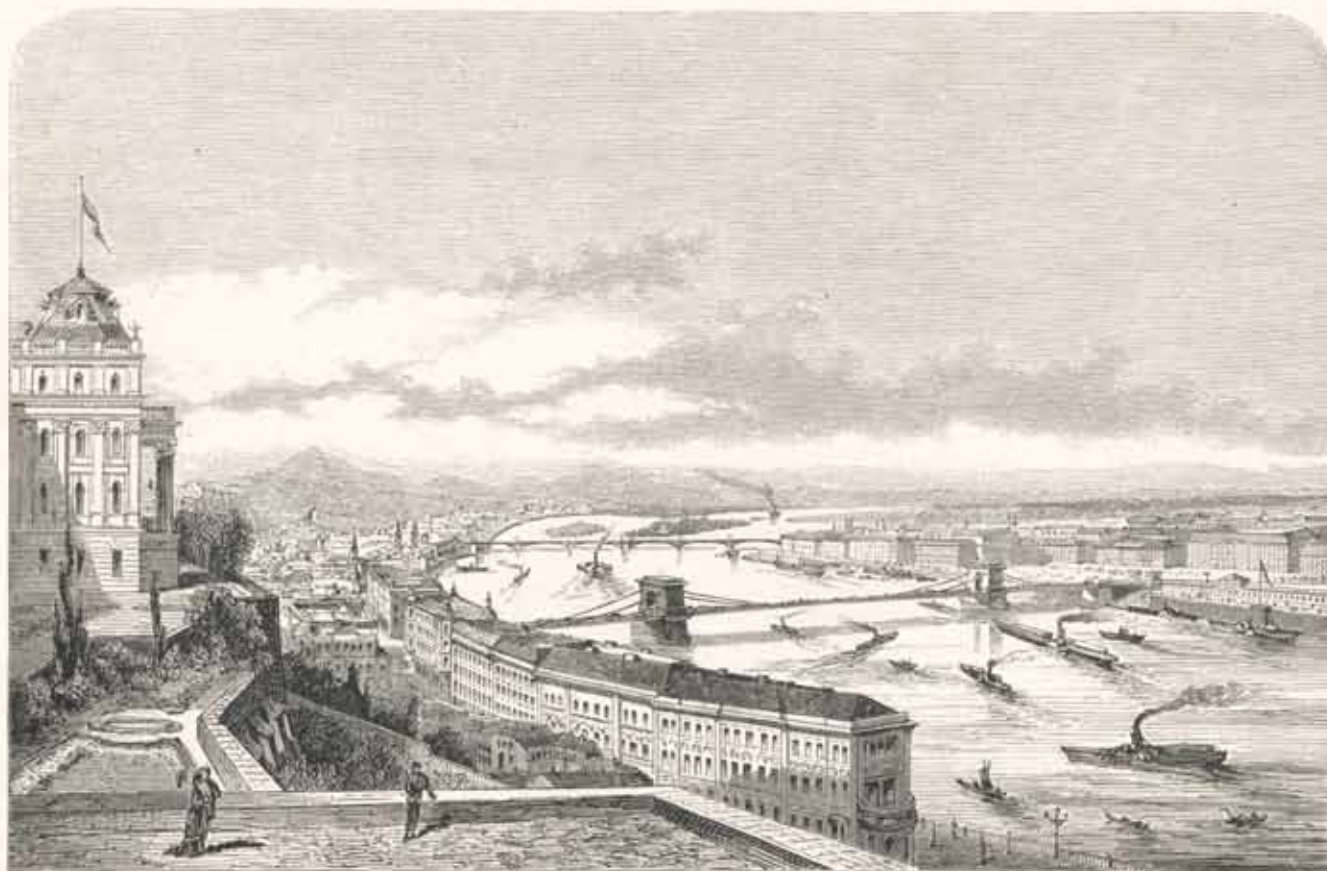
Below Gran, the mountains on the two sides of the river are nearing each other forming one of the handsomest valley to be met with in the East of Europe. Opposite to the before-mentioned Gross-Maros, and near a bent of the river, wooded runners of the mountain come close up to the Danube and on the summit of a promontory encroaching into the bed of the river stood the kingly castle **Visegrád**, the ruins of which, in spite of their decayed state, create quite an imposing impression. The history of the country, the destinies of three kingly races — the Árpades, the Anjuos, and the Luxemburger —, and the fortune of

the great Mathias Corvinus, are closely interwoven with the fate of the old »Plintenburg«, as that place appears to be termed by the German chroniclers of the middle ages. The lower tower close to the shore is called »Salomon's tower«; it is at present getting repaired, and so are some parts of the castle on the summit, to which well-kept paths are leading; on our way up the hill we pass a large cross, which the late parson Victorin caused to be erected in memory of the unhappy Clara Zách. Much more might be said, and a whole volume be written in reference to that place without exhausting the subject, however we must content ourselves with merely alluding to it and proceed in our travelling which will soon bring us to **Waitzen**,

the seat of a bishop; the town is one of the oldest settlements in Hungary, and its being the residence of a bishop is explained by the legend, that king Gézza made a vow of building a cathedral there after the conquering of his rival and anti-king; our initial letter represents him in taking the oath to that effect; — the present cathedral, however, was built towards the close of the eighteenth century; it is quite a fine structure. Waitzen is a commercial town and possesses several good schools.

Moving forward on our road to the capital of Hungary, we come to **Margareth's-Island**, which is the favourite excursion and watering-place of the inhabitants of Budapest, and also visited by a number of strangers; there are some fine buildings on the island, and among them the »Bathing-Hall« represented by our illustration.

Bathing-Hall on Margareth's Island.

BUDAPEST.

Budapest. Peterwardein.

Wenige Städte Mittel-Europas entwickelten sich während der letzten Decennien so sehr, wie Ungarns Hauptstadt, welche zu Anfang dieses Jahrhunderts, kaum fünfundsiebzigtausend Einwohner zählend, 1838 durch die Ueberschwemmung fast ganz zerstört, heute über dreihundertdreissig Tausend Einwohner hat, die Garnison und Fremden ungerechnet. Viel trug zu diesem Aufschwunge die jüngste staatsrechtliche Gestaltung bei und ist mit dem Krönungstage (8. Juni 1867) die neue Entwicklungs-Aera

Budapests inaugurirt worden, welche 1870 durch die Vereinigung von Alt-ofen, Neustift, Ofen, Pest, Steinbruch, Margarethen-Insel zu einem Municipium ihre gesetzliche Form erhielt.

Unser Vollbild zeigt Ungarns Hauptstadt von der Terrasse des Ofener Königsschlusses, unter derselben sehen wir die neue Häuserreihe am rechtsseitigen Donau-Quai, dann stromaufwärts die Kettenbrücke, das herrliche Werk Tirney Clark's, von dieser am linken Ufer den Franz Josefsplatz mit dem Akademiegebäude, endlich weiter hinauf die Margarethenbrücke, über welche die beide Stadttheile verbindende Pferde-Eisenbahn führt, und darüber stromaufwärts die Margarethen-Insel und Alt-ofen; diese Vogelperspective ist eine der herrlichsten, welche wir in Mittel-Europa finden.

Die zweite Illustration zeigt uns den Abhang des Festungsberges mit der zur Kettenbrücke führenden Strasse; das links massig aus dem Berge vortretende Gebäude ist das Portal des durch den Berg führenden Tunnels und das kleine Häuschen voran, vom Gebüsch halb gedeckt, ist das Stationshaus der Seilbahn, welche auf das Plateau des Berges hinaufführt. Bei der Aufgabe dieses Albums müssen wir uns auf diese kurze beschreibende Schilderung beschränken.

Die Thalfahrt nach dem Osten fortsetzend, kommen wir am rechten — slawonischen — Ufer an einen mächtigen Serpentinfels, welcher sich über dem Strome erhebt, und darauf ragt das ungarische Gebirg-Tarik, die starke Festung **Peterwardein**, welche wir unseren Lesern vorführen.

Bude-Pesth. Péterwaradin.

Il y a peu de villes dans l'Europe moyenne qui, pendant plusieurs dizaines d'années s'augmentèrent autant que la capitale de la Hongrie; car cette ville, qui au commencement de notre siècle avait à peine 75.000 habitants, et qui en 1838 fut presque complètement détruite par l'inondation, en a aujourd'hui plus de 330.000, sans compter la garnison et les étrangers. Ce fut la dernière configuration politique, qui contribua beaucoup à ce développement, et la nouvelle époque de **Bude-Pesth**, in-

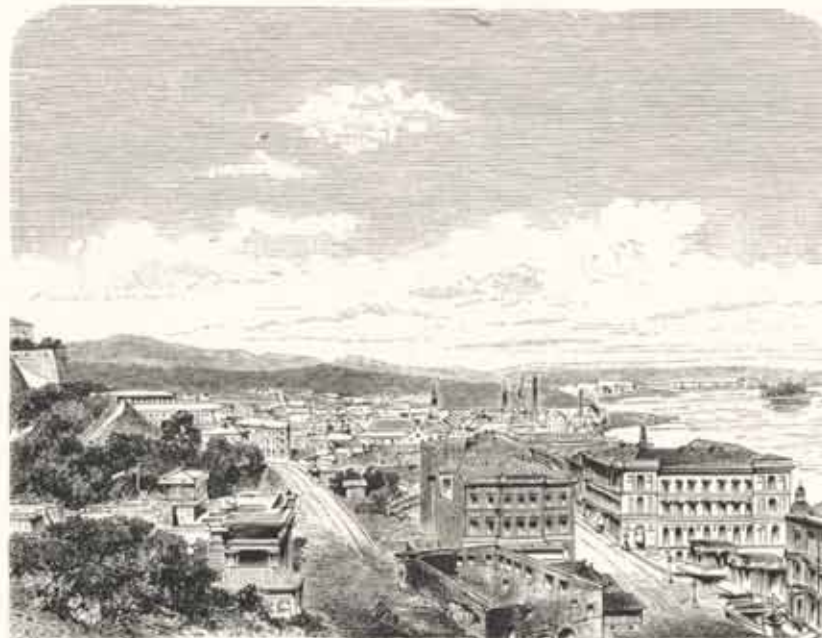
augurée avec le jour du couronnement (8 juin 1867), fut sanctionnée en 1870 par la réunion de Alt-Ofen, Neustift, Bude, Pesth, Steinbruch, l'île Ste Marguerite à une ville municipale.

Notre grande gravure fait voir la capitale hongroise de la terrasse du château royal de Bude; sous cette terrasse nous voyons la nouvelle rangée de maisons sur le Quai du Danube à droite du fleuve, puis, plus haut, le pont de chaînes, oeuvre magnifique de Tirney Clark, puis, à la rive gauche, la place François-Joseph avec le palais de l'Académie, plus haut, le pont de Marguerite, sur lequel passe le tramway qui relie les deux parties de la ville, et enfin l'île Ste Marguerite et Alt-Ofen. C'est, à vol d'oiseau, une des plus belles vues, que nous trouvons dans l'Europe moyenne.

La seconde illustration nous montre la descente de la forteresse avec le chemin, qui conduit au pont de chaînes; l'édifice qui, à gauche,

avancée un peu, est l'entrée du tunnel, conduisant au travers du mont, et la petite maison au-devant, demi-couverte par un bosquet, est la station du chemin de fer à corde, qui conduit sur le plateau du mont. D'après ce que nous nous sommes proposés dans cet album, nous devons nous réduire à cette brève description.

En continuant le voyage en aval vers l'est, nous arrivons, sur la rive droite (qui appartient à l'Esclavonie) à un grand rocher de serpentine, s'élevant au-dessus du fleuve; sur ce rocher se trouve le Gebirg-Tarik de la Hongrie, la place forte de **Péterwaradin**, que nous montrons ici à nos lecteurs.

Ofen, mit der Erzherzog Albrechtstrasse.

Buda, mit der Avenue de l'archiduc Albrecht.

Budapest. Pétervárad.

Közép- és kelet-európának kevés városa fejlődött az utolsó évtizedekben oly hatalmasan mint Magyarország fővárosa, mely e század elején alig hetvenöt ezer lakossal bírt, az 1838-iki árvíz által majdnem végleg el lőn pusztítva és ma háromszáz harmincz ezer lakosnál többet számít, az idegeneket és katonaságot bele sem számítva. Nagyon lendített e gyors fejlődésen az új államjogi fordulat és az 1867. évi június 8-tól, a koronázás napjától számíthatni. **Budapest** legújabb nagybővülési korszakát, mely az 1870-ben történt: Óbuda, Újtelep, Buda, Pest, Kőbánya és Margitsziget egy községbe lett olvadása által nyerte törvényes kifejezését.

Nagyobb képünk a fővárost a Buda királyi vár kertjének fensik-járól mutatja; alant látjuk a jobbparti új házsort, felfelé azután a lánczhídat, Clark Tirney remekművét, ez előtt a balparton a Ferencz Jóseftér az akademia épületével, végre még feljebb a Margithidat, melyen a két városrészt összekötő lövönatú vasut vezet át, víznek felfelé a Margitsziget és Óbuda láthatók e fenséges madártávlatból.

Második képünk a budai várhegy lejtőjét mutatja a lánczhídhöz vezető utcával; a balra a hegyalján kidomborodó épület a várhegyen átvezető alagút kapuzatja, a kisebb ház a gőzsikló állomása. Ezen könyv feladatánál fogva e rövid vázlatos leírásra kell szorítkoznunk. Keletfelé folytatva útunkat, a jobboldali — szlavon országi — parton egy hatalmas köszirthez érünk, mely a folyam felett emelkedik és ezen Magyarhon délkeleti öre, **Pétervárad**, melyet olvasónk harmadik rajzunkban lát.

Ezen vár az öt idők óta fogva az új korig, és az 1849-iki szabadságharcban lényeges szerepet játszott.

Most a végvidék polgárosítása után és mióta az oszmán birodalom hanyatlók, elvesztő jelentőségét.

Pétervárad.

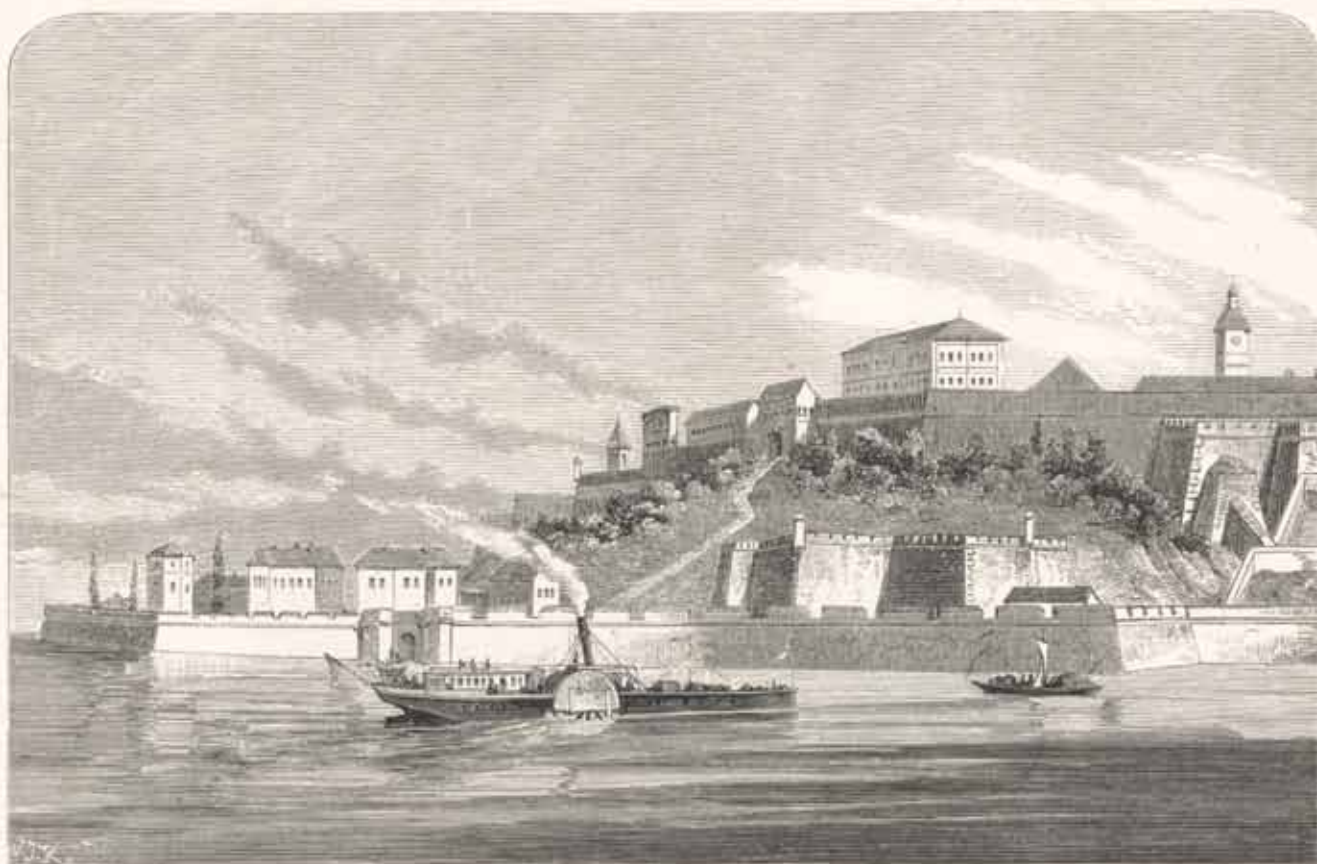
Budapest. Peterwardein.

There are few towns in Central-Europe that can show up such a rapid growth for these latter few decenniums, as the capital of Hungary can; counting scarcely 75,000 inhabitants at the beginning of the present century, — having been almost entirely destroyed by the great inundation of 1838, — it numbers at present more than 300,000 souls, not including strangers and the garrison. The inauguration of the independence of Hungary as a state, and the crowning of the king on 8th June 1867, have not a little attributed to the great development of **Budapest**, and which has more been stimulated, yet, by the uniting of Altofen, Neustift, Ofen, Pest, Steinbruch, and Margareth-Island, into one municipality.

Our picture shows the capital of Hungary as it represents itself to the eye, when seen from the terrace of the king's palace at Ofen; on the right bank below us, there appears the row of new houses along the Danube; up the river, we see the chain-bridge, a master-piece of Tirney Clark's; near the bridge on the left bank, the Franz-Josef square with the Academy building; beyond it, Margareth-bridge, over which the tramway passes, forms the connecting link between the two river-sides; and still farther up we behold Margareth-Island and Altofen; — an admirable panorama, indeed.

Our second illustration shows the declivity of the fortified hill with the road leading to the chain-bridge; the porch on the left side of the hill forms the entrance to the tunnel traversing it; and the little house in front which it half hidden by shrubs, is the station-house of the rope-railroad to the top of hill.

Pursuing our advance to the East, we come to a huge serpentine rock on the right, the Slavonian-shore; it is surmounted by the Hungarian Gebr-al-Tarik, the strong fortress **Peterwardein**, which our picture shows to the reader.

BELGRAD.
—
BELGRADE.

NÁNDORFÉHÉVÁN.
—
BELGRAD.

Semlin. Belgrad. Serbisches Landvolk.

Am rechten Ufer der Donau erreichen wir die Save-Mündung und an dieser als letzte Stadt des ungarischen Territoriums **Semlin**. Dieser wichtige Grenzort spielte schon zur Zeit der Kreuzzüge eine bedeutende Rolle; 1152 nahm Emanuel Komnenos die Stadt; während der Türkenkriege litt dieselbe ungemein als Pivot aller Operationen gegen und von **Belgrad**, welches am rechten Save-Ufer gegenüber liegt. Johannes Hunyady, der greise Held, beschloss hier sein Leben, auch Prinz Eugen der edle Ritter weilte da während seiner Kriegsthaten. Nach Ueberschreitung der Save betreten wir die Hauptstadt, des seit dem Berliner Tractat vollkommen unabhängigen Fürstenthumes Serbien, welches nach diesem Verträge einen Umfang von 57.000 Quadr.-Kilometer mit 1.660.000 Seelen erreichte, fünfzehn Sechstel dieser Bevölkerungsanzahl sind Serben, deren Volkstracht wir in unserer Abbildung wiedergeben.

Unsere Haupt-Illustration zeigt Belgrad mit der Festung, dem Kalimajdan und den zur Save herabreichenden Befestigungen, um welche durch fünf Jahrhunderte so viel Blut vergossen wurde.

Beograd, der weisse Fels, sieht jetzt nicht mehr das Halbmondbanner über sich flattern, in der ehemaligen Türkenvorstadt gehen Dschamies und Minarets dem Verfall entgegen, kein Gesang des Gebetrufers ertönt mehr. Seit Beendigung des letzten Krieges werden wesentliche Anstrengungen gemacht, die Stadt zu reguliren und allmählich europäischen Ansprüchen entsprechende Bauten entstehen zu lassen. Belgrad hat eine Hochschule mit neunzehn Professoren, Nationaltheater, eine fürstliche Residenz, die jedoch sehr bescheiden und gar nicht nach den allgemeinen Begriffen von einem orientalischen Fürstensitz ist. Von der oberen Festungsbastion und dem Kalimajdan hat man die herrlichste Aussicht über das Donau-Save-Dreieck und hinüber bis Semlin.

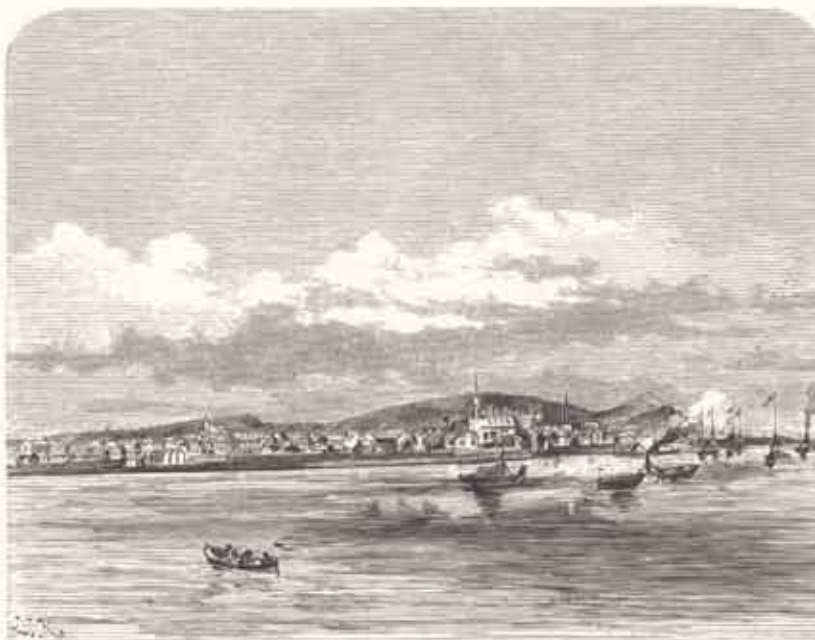
Semlin. Belgrade. Paysans serviens.

A présent sur la rive droite du Danube, nous arrivons à l'embouchure de la Save, où est située **Semlin**, dernière ville du territoire hongrois. Cette place, frontière importante, jouait déjà aux temps des croisades un rôle remarquable. En 1152 Emanuel Komnenos prit la ville; pendant les guerres turques, cette dernière souffrit extrêmement comme centre de toutes les opérations pour et contre **Belgrade**, qui est située vis-à-vis, sur la rive droite de la Save. Jean Hunyady, vieux héros, y finit ses jours; aussi le prince Eugène, noble chevalier, y séjourna pendant ses faits d'armes. Après avoir passé la Save nous entrons dans la capitale de la Serbie, principauté toute indépendante depuis le traité de Berlin. Grâce à ce traité la Serbie acquit une circonférence de 57.000 Kilomèt. carrés avec 1.660.000 habitants. Les quinze seizièmes de cette population sont Serbes; nous faisons voir leur costume national dans notre illustration.

Notre gravure principale montre Belgrade avec la forteresse, appelée le Kalimajdan, et les fortifications descendant jusqu'à la Save, pour lesquelles fut versé tant de sang pendant cinq siècles.

Beograd, le rocher blanc, ne voit plus flotter le croissant au-dessus de lui; dans l'ancien quartier des Turcs les Dschamirs et les Minarets tombent en ruine, le chant des Muezzins ne résonne plus. Depuis la fin de la dernière guerre on fait des efforts

remarquables pour régulariser la ville, et faire naître successivement des édifices suffisants aux prétentions européennes. Belgrade a une université avec dix-neuf professeurs, un théâtre national et une résidence pour le prince. Cependant celle-ci est très-modeste et non conforme aux idées que tous se font de la résidence d'un prince oriental. Du bastion supérieur et Kalimajdan on a une vue superbe sur le triangle formé par le Danube et la Save, et au-delà de Semlin.

Semlin.

Zimony. Nándorfehérvár. Szerb népviselet.

a a Duna jobb partján haladunk nem sokára a Száva torkolatához érünk és itt a magyar terület utolsó városához, **Zimonyhoz**, mely már a keresztes hadak idejében jelentékeny szerepet játszott; 1152-ben Komnenos Emanuel vevé be e helyet, később a török háborúk alatt pedig a **Nándorfehérvár** ellen, vagy onnan kiinduló hadműveletek támpontjaként roppantul szenvedett, miután a nevezett szerb várossal fekszik szemben. Hunyady János itt fejezte be hősi életpályáját, és sávoyni

Jenő is itt időzött, az ozmánok elleni hadjáratai tartama alatt. A Száván átlépve Szerbia fővárosába érünk, mely fejedelemség; a berlini szerződés óta tökéletesen független, és a határ kiigazítás után 57.000 négyszög kilométer és 1.660.000 lakóssal bír; tizenöt-tizenhatodrésze e számnak tiszta szerb, melynek népviseletéből ismertettünk itt rajzban. Nagy rajzunk Nándorfehérvárt a vár és Kalimajdánál mutatja a Szávaig leérő erődítvényekkel, melyekért öt századon át annyi vér folyt.

Ma a »fehér szirt« nem látja többé maga fölött lengeni a félhold lobogóját, és a hajdani török külvárosban düledeznek a mecsetek és minaretek, a Muezzin imára hívó hangja pedig nem hallható többé. Az utolsó háború befejezése óta lényeges erőlködéseket tesznek, a várost európai színvonalra hozni és magasb igényeknek megfelelő építményeket emelni. Belgrádnak van egyeteme 19 tanárral, nemzeti színháza és egy fejedelmi laka, mely egyébiránt igen szerény és egy keleti fejedelem palotájával szokásos regényes fogalmakat és vérmes fantáziát lehűteni igen alkalmas.

A felső várfokról gyönyörű a kilátás, a Duna-Száva képezte háromszögre és át Zimonyra.

Semlin. Belgrad. Serbian country-people.

When we reach the mouth of the Save, a tributary of the Danube's, we take leave of the Hungarian kingdom by passing its last town **Semlin** on the right bank of the Danube; the town has been considered as one of great importance as far back as the time of the crusades; 1152 it was taken by Komnenos; during the Turkish wars the town suffered greatly by forming the basis for all the operations against and from **Belgrad**, which is situated opposite to it on the right bank of the

Save. The aged Hungarian warrior John Hunyady met with his death there; and the German hero Prince Eugene made Semlin his headquarters during his campaign against the Turks. — By crossing the Save, we enter the capital and residential city of Serbia which has been created an independent principality since and by the stipulations of Berlin; according to the treaty it has an area of 57.000 square kilometers with 1,660.000 inhabitants, fifteen sixteenth parts of which number are Serbians; their national dress is represented by our cut.

Our large engraving shows Belgrad and the citadel »Kalimajdan« with its outworks and fortifications reaching down to the Save, and for the possession of which so much blood has been spilt these five centuries.

»Beograd«, the white rock, displays no more the banner of the Half-moon: the cry of the Muezzin, calling the faithful of the Moslems to prayer, is heard no longer in the Turkish quarters of the town; and the mosques and minarets are desolated and fast decaying. Since the ending of the last war great efforts are making to regulate the town and to have dwelling-places

erected, answering the idea of European civilization. Belgrad possesses now a »University« with nineteen professors, one theatre, and a princely residence, which latter, however, is of a very modest appearance and by no means calculated to remind us of the gorgeousness of Oriental pomp: — but one of the finest views at Nature's beauties that can be offered to the eye, may be obtained from the upper bastion and the Kalimajdan.

Belgrad környéki nép.
People of the environs of Belgrad.

BABAKAJ-FELSEN UND DIE RUINEN VON GOLUBAC.

LE ROCHER DE BABAKAJ ET LES RUINES DE
GOLUBACE.

GALAMBÓCZ ES A BABAKAJ-SZIKLA.

THE BABAKAJ ROCK AND THE RUINES OF GOLUBAC.

Der Babakajfelsen. Die Trajanstafel.

An der Einfahrt zur Katarakten-Strecke der Donau, dieser sechzehn-einhalb Meilen langen wildromantischen Strompartie, ragt mitten in den Wellen der Donau gleichsam als Wachtposten der **Babakajfelsen** auf, an dem sich die Sage von einer entflohenen schönen Türkin knüpft, welche von ihrem Gatten zur Strafe hier dem Hungertode preisgegeben wurde; eine Variante der Sage lässt die schöne Frau durch ihren Geliebten retten. Rechts vom genannten Felsen, am serbischen Ufer, sehen wir die bis in die Donau vortretenden Thürme der Ruinen von Galambóc (ungarisch) Golubac (serbisch), Gönger dzinlik (türkisch), was aber in allen drei Sprachen Taubenschlag bedeutet; gegenüber davon am linken, ungarischen Ufer die Reste von Lászlóvár, welche beiden Vesten den Donau-Übergang wehrten und gar oft belagert wurden.

Bald unterhalb dieser Stelle folgen die Donau-Katarakte in folgender Reihe: Sztenka, Apa-Serena (Sirinje-Gruppe), Buffalo, Tachtalia, Izlās, Greben, Jutz und dann der Kazanpass, an dessen linkem Ufer die Széchenyi- an rechten die Trajanstrasse läuft, gegenüber von Ogradina ist die **Trajanstafel** sichtbar, deren rauchgeschwärzte Inschrift nur mehr schwer lesbar ist, aber wie folgt entziffert wurde:

IMP. CAESAR. DIVI. NERVAE. F.
NERVA TRAIANVS AVG. GERM.
PONTIF. MAXIMVS. TRIB. POT. III.
PATER PATRIAE COS. III.
MONTIS. — — L. — — II. AN. — BVS
SVP. — — AT. — — E. —

Links im Csukármareberg sehen wir die berühmte Veteranische Höhle, welche zwei Belagerungen aushielt, dann weitet sich der Strom aus und wir kommen in's Orsovaer Becken der Donau.

Unter den die Staffage dieser unvergleichlich herrlichen Landschaft bildenden Volksfiguren begegnen wir oft wandernden Zigeunern, welche primitiven Nomaden wir in unserer Illustration vorführen.

Le rocher de Babakaj. Le mémorial de Trajan.

En entrant dans les cataractes du Danube, parties très-pittoresques, d'une longueur de seize milles et demie s'élève comme une sentinelle au milieu des vagues du Danube, **le rocher de Babakaj** où selon la légende, une belle Turque en fuite y fut abandonnée par son mari, et y mourut de faim. D'après une autre légende la belle femme fut délivrée par son amant. À droite du rocher mentionné, sur la rive servienne, nous voyons les ruines des tours de Galambóc (en hongrois), Go-

lubac (en serbien), Gouger-Czdinlik (en ture), avançant jusque dans le Danube; le sens de ces trois mots est le même, ils signifient pigeonier. Vis-à-vis, sur la rive gauche hongroise, sont situées les ruines de Lászlóvár, deux forteresses, qui défendaient le passage du Danube et qui ont été souvent assiégées.

Bientôt au-dessous de cette place les cataractes du Danube se suivent dans l'ordre suivant: Sztenka, Apa-Serena (Sirinje-Gruppe), Buffalo, Tachtalia, Izlās, Greben, Jutz, puis le passage de Kazan, sur la rive gauche duquel va le chemin de Széchenyi, sur la rive droite le chemin de Trajan. Vis-à-vis d'Ogradina on voit le **mémorial de Trajan**, dont l'épigraphie, noircie par la fumée qu'on peut à peine lire, fut déchiffrée comme suit:

IMP. CAESAR. DIVI. NERVAE. F.
NERVA TRAIANVS AVG. GERM.
PONTIF. MAXIMVS. TRIB. POT. III.
PATER PATRIAE COS. III.
MONTIS. — — L. — — II. AN. — BVS
SVP. — — AT. — — E. —

À gauche, au mont de Csukármare, nous voyons la célèbre caverne de Veterani qui soutint deux sièges; le fleuve s'élargit alors et nous arrivons au bassin d'Orsova.

Parmi les types nationaux, qui animent ce magnifique paysage, nous rencontrons souvent des Tziganes migrants, nomades primitifs, que nous produisons dans notre gravure.

Wandernde Zigeuner.

Tziganes (Bohémiens nomades).

A Babakaj-szirt. Traján emléktáblája.

A Duna zuhatagokhoz vezető folyam hasadék előtt a hullámok közül kiáll örként egy magas szikla, ez a **Babakaj**, melyhez régi monda fűződik egy megszökött szép török nőről, melyet férje kére kerítvén, büntetésből itt kitevé az éh halálnak — de van a mondának egy más alakja is, mely szerint a menyecske kedvese őt e kellemetlen helyzetből megmentve, újra megszökteté. Jobbra a szirttől a szerb parton látjuk Galambóc várának még fennálló tornyait, balra a magyarhoni parton pedig Lászlóvár omladékait: mennyi vér folyt e két végvár falai alatt, hány vitéz fejezé be itt dicső pályáját?! Hisz a századokon át dühöngő török hadjáratok alatt e várak voltak védendők a dunai átkelést. Nem távol ezen helytől kezdődnek a zuhatagok következő sorrendben: Sztenka, Apa-Szerena, Buffalo, Tachtalia, Izlász, Greben, Jutz, azután a Kazán-szoros, melynek balpartján megy a Széchenyi-, jobb partján a Traján-út, ez utóbbit Ogradinával szemben látni a **Traján-táblát**, melynek már csak nehezen olvasható, felirata a következő:

IMP. CAESAR DIVI NERVAE. F.
NERVA TRAJANVS AVG. GERM.
PONTIF. MAXIMVS. TRIB. POT. IIII.
PATER PATRIAE COS. IIII.
MONTIS. — — I. — — II. AN. — BVS.
SVP. — — AT. — — E. — —.

Balra a csukár máre hegyoldalában van a híres Veteráni barlang, mely két ostromot állott ki, azután kiszélesedik a folyam mindkét partja és az orsovai öbölbe érünk. Az ezen gyönyörű tájképet élénkítő népesoportok között sokszor látunk sátoros cigányokat és ezekből ime egy élethű csoport.

Jövő szakaszunkban a Duna e legfenségesb részét a »kazánt« mutatjuk be, mely európaszerte ritkítja párját.

The Babakaj-rock. Trajan wall and inscription.

At the entrance to the rapids of the Danube, the beginning of wildly romantic sceneries to the length of sixteen miles and a half, there is planted, like a sentry, the **Babakaj-rock** arising from the middle of the river's bed; legendary lore tells of a handsome Turkish woman, who had eloped from her husband, and in punishment thereof was placed by him on that rock and exposed there to be starved to death; according to some she had to expiate her crime by cruelly dying with hunger; others suffer that female Prometheus to be rescued by her gallant lover. — On the Serbian shore and to the right of the rock, we see the two towers of the ruins of Galambocz (Hungarian), or Golubac (Serbian), or Gouger-Czdinlik (Turkish), each of the three names signifying »pigeon-house«; and opposite it, on the Hungarian (left) shore, are the ruins of Lászlóvár; both these ruins were once castles commanding the passage of the Danube, and they were often held besieged and hotly contended for.

Soon after there begin the cataracts of the Danube in the following succession: Sztenka, Apa-Serena (Sirinje-group), Buffalo, Tachtalia, Izlász, Greben, and lastly the Kazan-pass with the Szechenyi-road on the right, and Trajan-road on the left bank of the river; opposite to Ogradina, the **Trajan-inscription** is visible in the rock;

although blackened by smoke and time, and almost illegible, it has been read as follows:

IMP. CAESAR DIVI NERVAE. F.
NERVA TRAJANVS AVG. GERM.
PONTIF. MAXIMVS. TRIB. POT. IIII.
PATER PATRIAE COS. IIII.
MONTIS. — — I. — — II. AN. — BVS.
SVP. — — AT. — — E. — —.

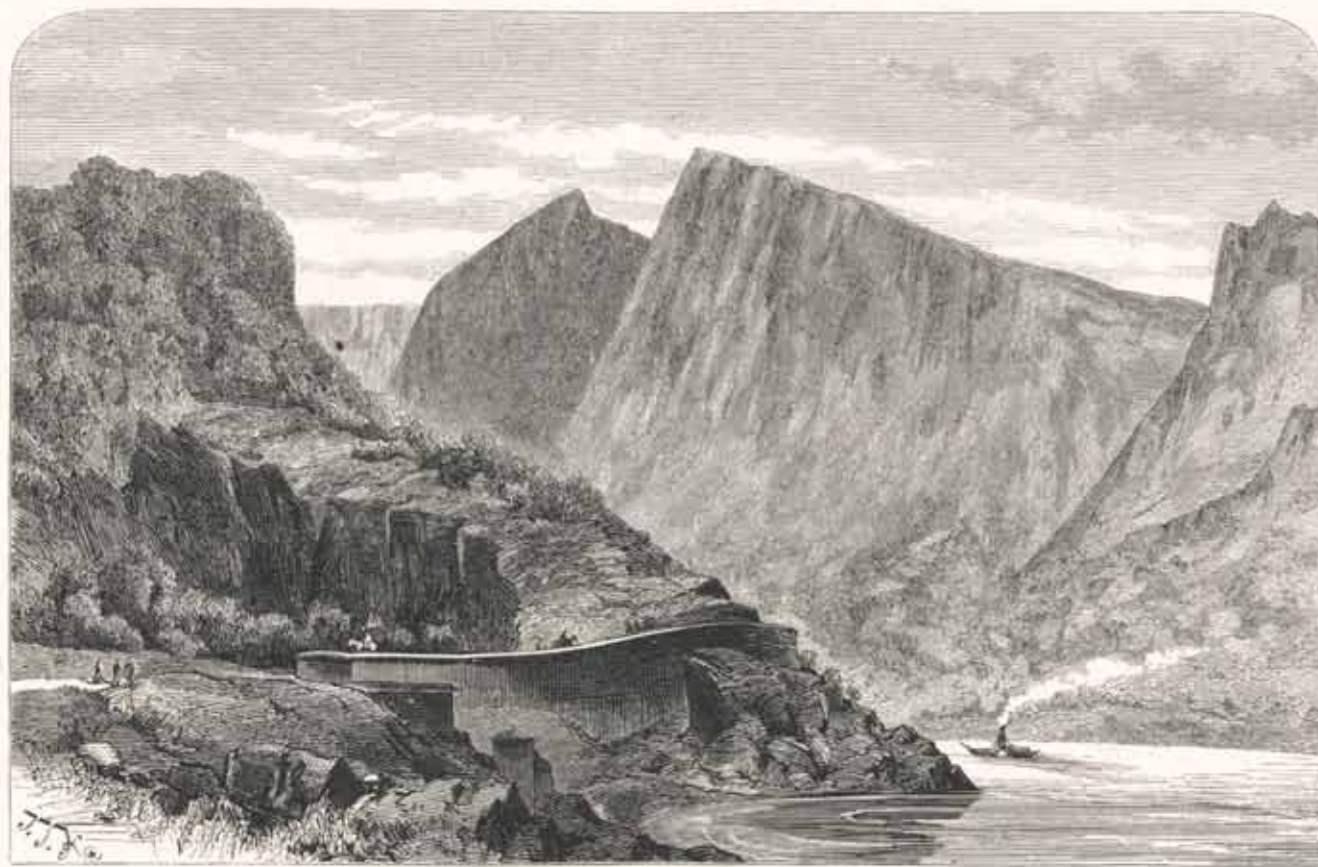
In the side of Czukámare-hill on the left bank, we see the well-known Veteranian Cavern, which withstood two sieges; then the stream begins to widen again, and we come to the basin of Orsova.

Among the manifold and varied nationalities of these countries incomparable for natural attractions, we frequently meet with rambling gipsies; our cut represents a specimen of that Nomadic tribe.

Traján római császár emléktáblája.

Trajan roman imperators memorial.

EINFABRT IN DEN KAZAN-PASS.
ENTRÉE DANS LE COL DE KAZAN.

A KÁZAN-SZOROS BEJÁRATA.
ENTRANCE TO THE KAZAN-PASS.

Einfahrt in den Kazanpass. Eisernes Thor. Rumänen von der ungarischen Grenze.

Wir schilderten vorhin den **Kazanpass**, dessen Einfahrt unsere Illustration darstellt; die Gebirge und Felspartien nahmen schon bisher die volle Aufmerksamkeit des Reisenden in Anspruch, eine prachtvolle Landschaft wechselt mit der anderen ab, eine pittoreske Partie folgt der anderen — all' das wird aber übertroffen von dem Eindrücke, den der Kazan schon bei der Einfahrt hervorruft. Es giebt keinen so gleichgiltigen, abgestumpften Menschen, auf den dieser Anblick nicht den tiefsten Eindruck machen, der nicht die Grösse der Naturerscheinung bewundern würde. Links bildet eine riesige Felspartie sozusagen eine Thormauer — die durch dieselbe gehauene Felsstrasse ist die früher erwähnte, welche den Namen Széchenyi's noch nach Jahrhunderten als ihren Schöpfer verewigen wird.

Nachdem wir im Orsovaer Becken rechts Tekië, links Orsova als Grenzort passirten, kommen wir an das sogenannte grosse **Eiserne Thor**, das Demirkapi der Türken. Die Donau wird hier auf beiden Seiten von hohen Felsen eingefasst, welche Ausläufer der Karpathen am linken und des Balkan am rechten Ufer sind, die Felsen ziehen sich querüber durch die ganze Strombreite und bilden das so überaus gefährliche Prigrada-Riff. Die Seehöhe der Donau ist am Beginne der Katarakten-Strecke an der Sztenka-Bank 50·76 Meter, am Jutz 45·79, am Eisernen Thor 35·88, aus welchen Ziffern das ungeheure Gefälle ersichtlich ist.

Bevor wir die ungarische Grenze überschreiten, wollen wir noch einem der Völkerstämme dieses vielsprachigen Landes unsere Aufmerksamkeit zuwenden, es sind dies die Rumänen, im gewöhnlichen Leben Walachen genannt, die Nachkommen der von Trajan unterworfenen Daker, deren einstige Hauptstadt in dem gegen die Donau vorspringenden Winkel Siebenbürgens lag.

Bei Várhely sieht man noch die Reste der ausgedehnten Stadt Sarmizejethusa. Die Rumänen des Banats und der ehemaligen Militär-grenze, somit auch der Umgegend Orsovas gehören zu den culturell vorgeschrittensten und sind ein schöner Menschenschlag.

Entrée dans le défilé de Kazan. La barrière de fer. Roumains de la frontière hongroise.

Nous dépeignîmes auparavant le **défilé de Kazan**, dont notre illustration fait voir l'entrée. Déjà jusqu'à présent les montagnes et les masses de rochers excitaient toute l'attention du voyageur; les paysages magnifiques se suivent, les lieux pittoresques se joignent les uns les autres — mais tout cela est surpassé par l'impression que le Kazan excite déjà à l'entrée. Personne aussi indolent et aussi borné qu'il soit, ne peut s'empêcher d'être ému à cet aspect, et d'admirer la grandeur de la nature. A gauche une masse de rochers forme, pour ainsi dire, un mur; — le chemin que l'on a creusé à travers, est celui cité plus haut; il immortalisera encore après des siècles le nom de son auteur Széchenyi.

Avant passé dans le bassin d'Orsove Tekië à droite et Orsove (comme place frontière) à gauche, nous arrivons à la grande **porte de fer**, appelée Demirkapi par les Turcs. Le Danube y est entouré de part et d'autre de hauts rochers, qui sont des rameaux des Carpathes sur la rive gauche, et du Balcan sur la rive droite. Les rochers s'étendent au travers de toute la largeur du fleuve, et forment le banc de Prigrada, qui est très-dangereux. L'élévation du Danube au-dessus de la mer est au banc de Sztenda de 50·76 mètres, au Jatz de 45·79, à la barrière de fer de 35·88 m. On y voit la grande chute du fleuve.

Avant de passer la frontière hongroise nous porterons encore notre attention à une des nations de ce pays polyglotte. Ce sont les Roumains, ordinairement appelés Valaques, les descendants des Daques, soumis par Trajan, dont la capitale ancienne était située dans la pointe de la Transylvanie, qui s'avance vers le Danube.

Près de Várhely on voit encore les restes de la grande ville de Sarmizejethusa. Les Roumains du Banat et des anciens confins militaires, ainsi que des environs d'Orsove appartiennent à ceux des Roumains les plus civilisés, et sont une belle race d'hommes.

Das Eiserne Thor.

La „barrière de fer“.

A Kazán-szoros bejárata. A vaskapú. Magyar végvidéki románok.

Az imént leírtuk részint a **Kazán-szorost**, melynek bejáratát mutatja nagyobb rajzunk; e hegyek és sziklaalakzatok már eddig is az utazónak teljes figyelmét véve igénybe, egy fenséges tájkép váltá föl a másikat — de mind ezt fölülmulja a Kazán, melynek már bejárata csodálatra indítja a szemlélőt. Nincs az oly közömbös eltompult ember, a kire a természet e nagyszerű tüneményei maradó benyomást ne tennének.

Balra egy óriási sziklaalakzat, úgyzólván kapufalat, képez, melyen át van répesztve azon műút, mely Széchenyi nevét századokon át fogja megőrizteti mint alkotóját.

Miután az orsovai öbölben jobbra Tekié, balra Orsova mellett haladunk el, a nagy **vaskapúhoz**, a törökök Demirkapi-jához érünk. A folyót itt két oldalt magas sziklás hegyek szorítják össze, melyek egyrészt az Erdélyből előre törő Kárpátok, másrészt a Balkán végágazatai; e sziklák az egész folyam szélességén vonulnak keresztül és az oly veszélyes Prigada-szirtet képezik. A Duna magassága a tenger színétől a zuhatagok kezdetén a Sztenka-nál 59-76 méter, a Jutz-on 45-79, a vaskapúnál már csak 35-88 méter, e számok világosan mutatják a Duna rohamos esését e rövid folyamrészben.

Mielőtt elhagynók Magyarhon határát, ez ország tarka népvégülékéből bemutatunk egy törzset, ezek a románok, köznyelven oláhok, a Traján által meghódított Dakok sarjai, melyek hajdani fővárosa Erdélynek a Duna felé kiágazó sarkában volt; Várhely-nél az ő Sarmizegethusa városának romjai még ma is láthatók. Rajzunk az Orsova környékbeli román népet ábrázolja.

A bánági és hajdani végvidéki román igen előnyösen különbözik erdélyi, különösen hunyadmegyei testvéreiből; régi népünnepei- és dalaiban pedig nagymérvű költőiségét tartott fenn.

Entrance to the Kazan-pass. Roumanians from the Hungarian boundary.

We have already made mention of the **Kazan-pass**, the entrance to which is shown by our illustration; — the attention of the traveller has been fully occupied by the mountains and bluffs which are forming an almost unbroken series of varied and picturesque sceneries, and of admirable landscapes closely following each other in rapid succession, — but all those beauties are surpassed by the impression called forth by the Kazan, and even by the mere entrance to it. There is no person, however dull and inaccessible to the beauties of nature, that would not be deeply impressed by the view, that would not admire and be awed by the sceneries now surrounding him on all sides.

Through the series of steep bluffs on the left bank, there is a road hewn into the rocks, which will immortalize the name of Széchenyi.

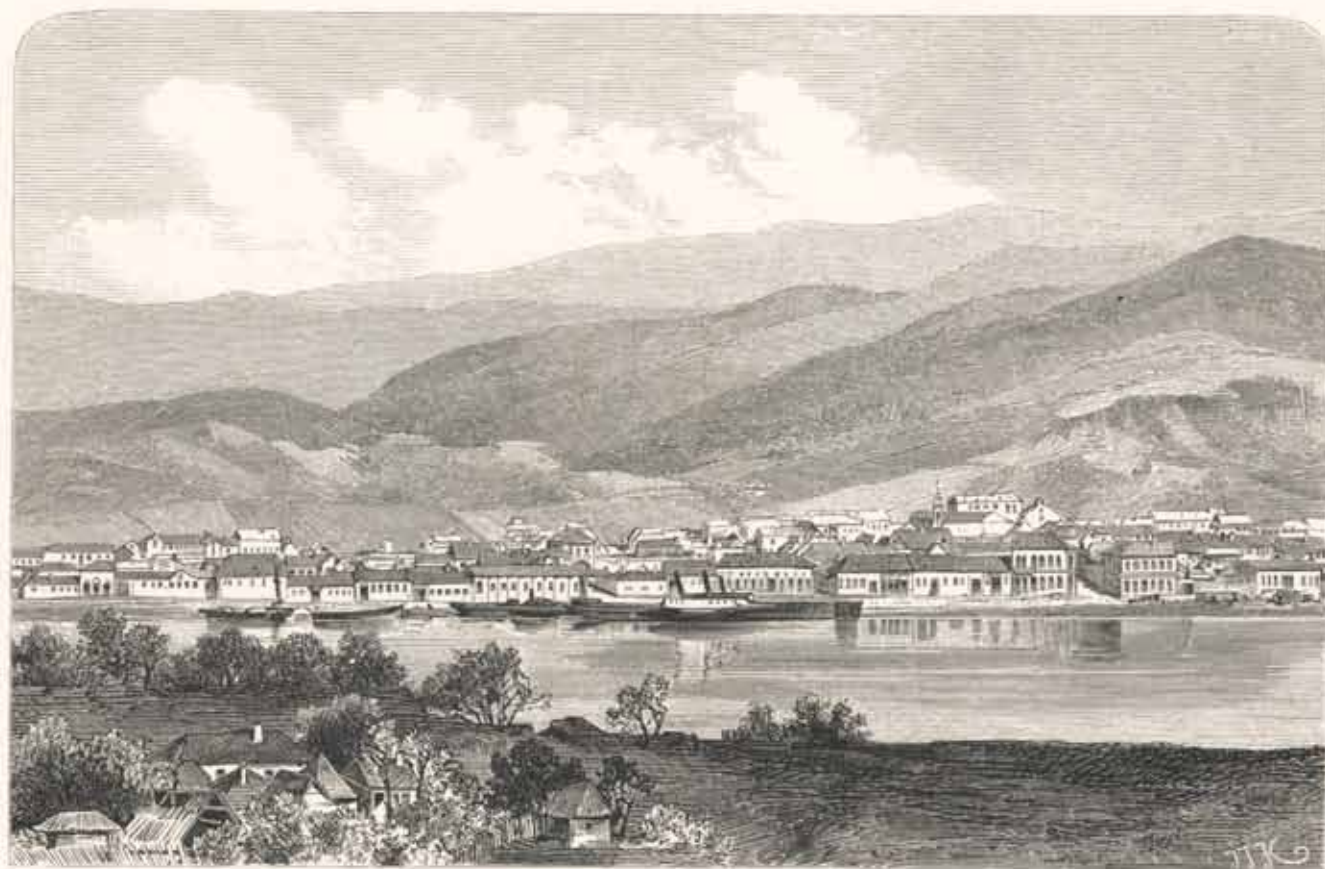
After passing the boundary-places Tekié on the right, and Orsova on the left bank, we come to the **Great Iron-Gate**, the Demikarpi of the Turks. Both sides of the Danube are here bordered by high cliffs formed by spurs of the Carpathian mountains on the left, and of the Balkan on the right bank; the rocks run across the whole width of the river, thus forming the Prigada-riffs so dangerous to navigation. The level of the Danube is at the beginning of the cataracts 59-76 meters above the level of the sea; near Jatz it is 45-79, and near the Iron-Gate it is only 35-88 meters; — these numbers will show the enormous descent of the river.

Before quitting the Hungarian boundary we shall turn the attention of the reader to one of the races of that many-tongued country, to the Roumanians, commonly called Wallachians; they are the descendants of the Dakers who were subjected by Trajan, and whose capital was situated in an angle of Siebenbürgen formed by the Danube.

Near Várhely there are the remnants of the large town «Sarmizegethusa». — The Roumanians of the Banat, and those from the environs of Orsova are the most advanced in civilization of their kind, and are a fine race of people.

Orsova vidéki románok.
Romans of the Hungarian frontier.

ORSOVA.

Orsova. Die Kron-Capelle. Ada-Kaleh.

Sobald wir aus dem Kazanpass heraustraten, liegt links vor uns das früher erwähnte **Alt-Orsova**; an dieser Stelle stand zur Zeit der Römer die Stadt Tierna, die dann später unter ihrem heutigen Namen vorkommt. Zuárd, der Feldherr Árpád's, eroberte dieselbe im Jahre 896 von den Bulgaren mit Sturm. Zu Anfang des elften Jahrhunderts übersetzte Othum, ein Abkömmling Glad's, die Donau und gewann das Land seiner Ahnen wieder zurück. Im Jahre 1396 nahm es auch der Ungar-könig Sigismund ein, als er gegen Sultan Bajazid zog. Hier übersetzte auch Wladislaw die Donau, als er sein Heer gegen Murad führte. Alt-Orsova musste schon damals ein befestigter Platz gewesen sein, weil nicht lange darnach, als die Witwe Johann Hunyady's auf dem 1457er Pressburger Landtag die Rückgabe der königlichen Festungen versprach, unter denselben auch Orsova genannt erscheint. Während der langen Türkenkriege wechselte dieser Ort oft den Herrn, seit dem Passarowitz Frieden gehörte es zum Romanbanater Grenzregiment; 1849 hielten es die Ungarn besetzt, welche von hier aus ihren Uebergang auf türkisches Gebiet bewerkstelligten; seit Reincorporierung der Militärgrenze gehört die Stadt zum Severiner Comitat und besitzt ein königlich ungarisches Grenzzollamt.

Orsova liegt an einer weiten Einbuchtung des Csernathales, welches da bis an die Donau reicht, gegen Süden erhebt sich der Alionberg, der bis zum Strome vorspringt, und diesem gegenüber die Insel **Ada-Kaleh** (Neu-Orsova), seit 1878 wieder von österreichisch-ungarischen Truppen besetzt.

Zwischen Alt-Orsova und der Landesgrenze führt eine herrliche Allee schlanker Pappeln zur **Kron-Capelle**, welche sich an jener Stelle befindet, wo die 1849 vergrabene Krone und Insignien wieder aufgefunden wurden. Diese Stelle befindet sich am Fusse des genannten Berges Alion und wurde der Schrein am 8. September 1853, Morgens 9 Uhr, aufgefunden von dem rumänischen Arbeiter Juon Morosina, der unter Leitung des Hauptmanns Titus Karger mit noch anderen Tagelöhnern bei der Nachgrabung beschäftigt war.

Kron-Capelle.

Orsove. Chapelle de la couronne hongroise. Ada-Kaleh.

En sortant du passage de Kazan, nous trouvons à gauche devant nous la cité **Alt-Orsove**; à cette place la ville Tierna existait aux temps des Romains, qui, plus tard, parut sous son nom d'aujourd'hui. En 896 Zuárd, général d'Árpád, la prit d'assaut des Bulgares. Au commencement du onzième siècle, Othum, un descendant de Glad, traversa le Danube et régagna le pays de ses ancêtres. En 1396, Sigismund, roi des Hongrois, la prit aussi, lorsqu'il marcha contre le sultan Bajazid. Ce fut aussi ici, que Wladislaw traversa le Danube, en menant son armée contre Murad. Alt-Orsove doit avoir été une place

fortifiée, déjà à cette époque, parce que parmi les forteresses royales, que, peu après, à la diète de Presbourg en 1457, la veuve de Jean Hunyady promit de rendre, Orsove y paraît aussi nommée. Pendant les longues guerres des Turcs, cet endroit changea souvent de maître; depuis la paix de Passarowitz il appartenait au régiment de la frontière du «Romanbanat», en 1849, les Hongrois l'occupaient, d'où ils effectuaient leur passage sur le territoire turc; depuis la réincorporation des confins militaires, la ville appartient au comitat de Séverin et possède une douane royale hongroise.

Orsove est située sur une large anse de la vallée de Cserna, qui s'étend de là jusqu'au Danube; vers le sud s'élève le mont d'Alion, qui avance jusqu'au fleuve, et en face l'île **Ada-Kaleh** (Neu-Orsove), qui est de nouveau occupée, depuis 1878, par les militaires austro-hongrois.

Entre Alt-Orsove et la frontière, une superbe allée de peupliers flexibles conduit à la **Chapelle de la couronne hongroise**, qui se trouve à la même place, où on a trouvé, en 1849, la couronne et les insignes, qui y étaient enfouies. Cette place se trouve au pied du mont Alion et c'est un ouvrier roumain, Juon Morosina, qui a retrouvé l'armoire, le 8 septembre 1853, à 9 heures du matin, en fouillant en compagnie d'autres ouvriers sous la direction du capitaine Titus Karger.

Orsova. A korona-kápolna. Ada-Kaleh.

Mihelyt a Kazán szorosból kiérünk, balra fekszik előttünk a már említett **O-Orsova**, e helyen állott a rómaiak korában Tierna városa; később már jelenlegi nevén fordul elő; Zuárd, Árpád hadvezére, 896-ban foglalta el a bolgároktól; a tizenegyedik század elején Othum, Glad ivadéka, visszafoglalta ősei e birtokát. Az 1396-iki hadjáratban Zsigmond király vevé be az erődöt, midőn Bajazid ellen vonult; Ulászló is itt kelt át a Dunán hadaival Murad elleni hárczában és már akkor erős várnak kelle lennie, miután az 1457-iki pozsonyi országgyűlésen, midőn Hunyady János özvegye visszaadta a birtokában levő királyi várakat, azok sorában Orsovát is találjuk megnevezve. A századokig tartó török háborúk alatt vajmi sokszor cserélte urát e végvár, míg a pozsareváci békekötés után végleg a határőrvidék Román bántársági ezredéhez csatoltatott; 1849-ben a magyar hadsereg tartá Orsovát megszállva és a katasztrófa után innen történt az átkelés ozmán területre. A végőrvidék bekebelezése óta Orsova Szörény megyéhez tartozik és magyar királyi határ vámhivatal székhelye. Orsova a Csernavölgy torkolatánál fekszik, mely itt a Dunáig ér — dél felé az Alion-hegye tolu el a folyóig, és ezzel szemben fekszik **Ada-Kaleh** (Uj-Orsova) szigete, melyet 1878 óta az osztrák-magyar csapatok tartanak megszállva.

O-Orsova és az ország határa között egy gyönyörű fasor vezet a **korona-kápolnához**, mely azon helyen emelkedik, hol az 1849-ben elásott korona és királyi jelvények el voltak ásva. E hely az Alionhegy tövében van és itt 1853. szeptember 8-án reggeli kilencz órakor lön feltalálva a drága kincset rejtő szekrény.

Morosina János oláh munkás volt, az első, kinek ásója alatt kondult meg azon vas szekrény, mely hazánk e szent kincsét tartalmazá. A munkálatokat Karger Titus kapitány vezényle.

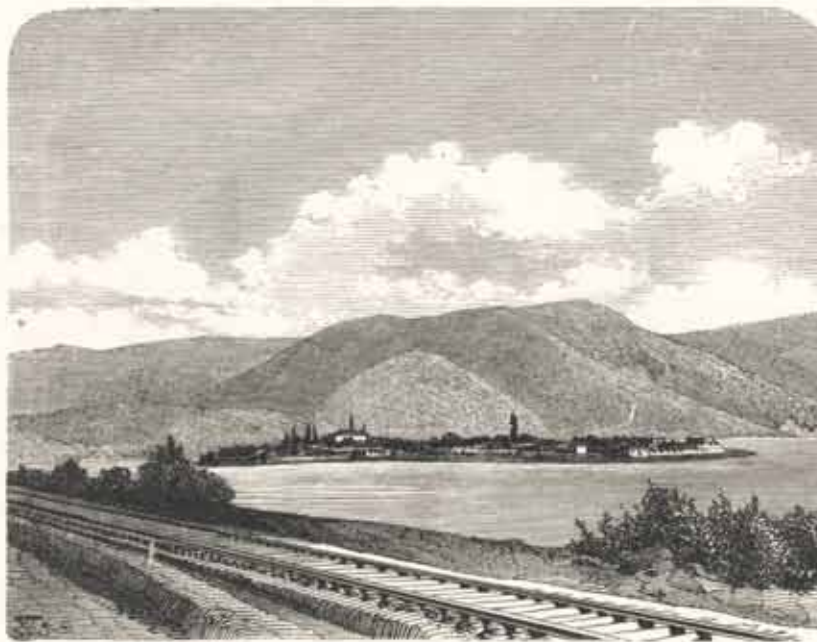
Orsova. The Crown-chapel. Ada-Kaleh.

Immediately after passing through the Kazán-pass, we see **Old-Orsova** to the left before us; at the time of the Romans, the town Tierna stood on this spot, which town we find afterwards mentioned by its present name. From the Bulgarians who had possession of the place, Zuad, the commander in chief of Árpáds took it by storm 896. In the beginning of the eleventh century, Othum, a descendant of Glad's, crossed the Danube and recovered the lands of his forefathers. In 1396 it was

taken by Sigismund, king of Hungary, during his campaign against Sultan Bajazid. Wladislaw, too, crossed the Danube from this place, when he led his army against Murad. Old-Orsova must have been a fortified town even at that time, for when in 1457 the widow of John Hunyady promised the return of the forts, we find Orsova named as one of them. During the long Turkish wars, the place often changed its master; since the peace-treaty of Passarowitz it has belonged to Austria; 1849 it was in the hands of the Hungarians, who, from there, effected their retreat into the Turkish territory; at present, the place belongs to the Comitatus of Severin, and a Hungarian custom-house has been established in it.

Orsova is situated in the Czerna-valley which reaches to the Danube; it is flanked in the South by the Alion-mountain abutting on the river; opposite to the latter is the island **Ada-Kaleh** which since 1878 is held by Austrian troops.

Between Old-Orsova and the boundary line, there is a splendid avenue of tall poplars leading to the **Crown-chapel** where the crown and regal insignias (hidden and buried 1849) were found again; the place is at the foot of mount Alion, and 1853 the objects were first discovered by the Roumanian workman Juon Morosina who, in company with a number of other labourers, was employed in searching for them under the leadership of captain Titus Karger.

Ada-Kaleh.

New-Orsova.

MEHADIA.

MÉHADIE.

MUHÁLD.

MEHADIA.

Mehadia und Herkulesbad. Rumänen aus der kleinen Walachei.

Hinter Orsova hinein an der alten Strasse und der Eisenbahn von Temesvár nach Vereserova in einem herrlichen Thalgrunde geht es am linken Ufer der Cserna nach Topletz; hier sieht man merkwürdig gut erhaltene elf Bogen eines alten Aquäducks, dessen weitere Reste man sowohl dem Flusse auf- als abwärts verfolgen kann. Vielleicht haben die Römer und später die Osmanen mittelst dieser Wasserleitung die warmen Quellen des heutigen Mehadia nach ihrer Colonie geleitet, die an der Stelle von Orsova lag. Der Weg nach dem eigentlichen Badeorte liegt von der Strasse rechts ab und führt bei dem Dorfe Pecsineska in eine Thalschlucht, die einen überraschenden Anblick gewährt.

Die berühmten **Herkulesbäder** bei Mehadia (Mihăld) liegen in einer mässigen Ausweitung des Csernathales; am rechten Ufer des Flusses liegt der grössere Theil der Baulichkeiten. Elegante Wohn- und Badegebäude machen den Aufenthalt da überaus angenehm, abgesehen von der vorzüglichen Heilwirkung der Quellen. Herkulesbad zeichnet sich auch durch seine romantische Lage aus, da das Csernathal das schönste der Querthäler der Banater Alpen ist. Dieser Hochgebirgskamm scheidet Siebenbürgen von der Walachei. An manchen Stellen des Thales, so hinter dem Herkulesbad, steigt die nackte Felswand aus grauem Kalkstein tausend Fuss senkrecht empor. Die jetzigen Bauten und überhaupt das Wiedererstehen des Carortes datiren aus der Neuzeit und nahmen ihren Anfang 1792. Seit Auflösung der Militärgrenze ist Herkulesbad ungarische Staatsdomäne. Hier rückt das Donauthal den siebenbürgischen Abhängen am nächsten, während das Gebirge Ungarn von der **kleinen Walachei** oder dem sogenannten Banat von Crajova scheidet.

Wir verlassen nun auch die ungarische Donau, um in's Gebiet der rumänisch-bulgarischen zu gelangen. Das rechte Ufer ist noch bis kurz vor Widdin serbisch, dagegen das linke gleich von Vereserova an rumänisch. Unsere beigegebene Illustration zeigt die Volkstracht der Rumänen aus diesem Theile der Walachei.

Mehadie. Bains d'Hercule. Roumains de la petite Valachie.

Derrière Orsove le chemin mène, à l'ancienne route et au chemin de fer de Temesvár à Vereserova, dans une magnifique vallée, sur la rive gauche de la Cserna à Topletz; ici on voit onze arcs d'un ancien aqueduc, très-bien conservés; dont on peut suivre d'autres restes aussi bien en remontant qu'en descendant la rivière. Peut-être les Romains, et plus tard les Osmanes ont conduit avec cet aqueduc les thermes chauds de Mehadie d'aujourd'hui jusqu'à leur colonie, qui était à la place d'Orsove. Le chemin pour les bains même, est à droite de la route, et mène près du village de Pecsineska dans un défilé, qui offre un coup d'oeil surprenant.

Les célèbres **bains d'Hercule** près de Mehadie (Mihăld) sont situés dans une anse médiocre de la vallée de la Cserna; la plupart des bâtiments se trouvent sur la rive droite du fleuve. Les bâtiments élégants et les bains y rendent le séjour fort agréable — outre la grande vertu curative des sources. Les bains d'Hercule se distinguent aussi par leur situation romantique, puisque la vallée de la Cserna est une des plus belles vallées des Alpes du Banat. Cette crête sépare la Transylvanie de la Valachie. A quelques parties de la vallée, par exemple derrière les bains, les parois de rochers nus d'un gris pierre calcaire

s'élèvent verticalement à une hauteur de 1000 pieds. Les bâtiments d'aujourd'hui et en général la renaissance des bains datent du temps moderne et ont pris leur origine en 1792. Depuis l'abolition des confins militaires les bains d'Hercule sont domaines de l'État. Ici la vallée du Danube s'approche le plus des pentes de la Transylvanie, pendant que les montagnes séparent la Hongrie de la **petite Valachie** ou du soi-disant banat de Crajova.

Nous quittons le Danube hongrois pour entrer dans le territoire du Danube roumain et bulgare. La rive droite est encore serbienne jusque peu avant Widdin; mais la rive gauche est roumaine dès Vereserova. Notre gravure représente le costume national roumain de cette partie de la Valachie.

Herkulesbad.

Bains d'Hercule.

Miháld és a Herkulesfürdő. Népviselet a krajovai kerületből.

unánkat balra hagyva Orsova mögött, be a völgybe, a régi országút és a mostani Temesvár-Vereserovai vaspálya mentén egy vadregényes hegyhasadékon át a Cserna folyócska bal partján Toplecz helységéhez érünk; itt feltűnően jó állapotban fennmaradt tizenegy ívet látunk, mint egy régi vízvezeték maradványait, melynek többi részét a folyam partján le és felfelé szemlélhetjük. Talán már a rómaiak és később a törökök itt vezették **Mehadia** meleg gyógyforrásának vizét, a mai Orsova helyén fekvő telepökbe.

A voltaképeni fürdőhelybe vezető ösvény az országúttól jobbra ágazik el és

Pecseszka nevű falu mellett egy völgymélyedésbe vezet, mely meglepő látványt nyújt.

A híres **Mehadiani (Miháldi) Herkules-fürdők** a Csernavölgy öblösebb részében fekszenek, a folyócska jobb partján van az építmények legnagyobb része. Kényelmes a jelenkor igényeinek megfelelő fürdő- és lakházak, a tartózkodást kellemessé teszik itt, még eltekintve a forrás kitűnő gyógyhatásától is. Herkulesfürdő regényes fekvése ritkítja párját, mert a Csernavölgy a bánsági havasdjának legszebb része. Az itteni hegylánc Erdélyt választja el Havasalföldtől. Némely helyütt, így például a Herkules-fürdők mögött, a kopár szürke mészkő sziklafal ezer láb magasságra emelkedik függőirányosan. A jelenlegi építmények és egyáltalán a fürdőhely új feleledése az újkor művei és 1792-ben vették kezdetüket. Itt legközelebbre ér a Duna völgye az erdélyi határhegyekhez, míg másrészt a hegység Magyarhoni Oláhországtól választja el. Most tehát elhagyjuk a magyar Dunát és a román-bolgár részbe érünk. Az itt következő rajz a kis oláhországi (krajovai bánság) nép viseletét tünteti fel az olvasó előtt.

Mehadia and the Hercules-bath. Roumanians from Little Wallachia.

Through a beautiful valley backwards from Orsova, there is on the left bank of the Cserna an old high-road running along the railway from Temesvar to Vereserova, and leading to Toplecz; near that place there are to be seen eleven arches of an ancient aqueduct, which are in a remarkably good state of preservation, and more traces of the aqueduct may be followed upwards and downwards the stream; it is not unlikely that it may have been used by the Romans, and afterwards by the Osmanlis, to lead the warm mineral-waters from **Mehadia** to their colony, which occupied the site of Orsova. The way to the watering-place itself does not follow the high-road, but turning to the right, it leads past the village Pecseszka through a valley of surprising beauty.

The famous **Hercules-baths** near **Mehadia** (Miháld) are in the Cserna valley, and most of the structures of that watering-place are on the right bank of the river. Elegant dwelling places and comfortable bathing-houses make it quite an agreeable stay; the thermal springs are highly valued for their efficacy. Hercules-bath is very finely situated, the Cserna-valley being considered one of the handsomest vales formed by the Banatian Alps; the mountain-ridge separates Siebenburgen from Wallachia; in some places of the valley the rocks, formed of grey limestone, rise in a perpendicular line to the height of one thousand foot. The revival of the place as a watering-place, and the erection of new buildings in it are of a recent date and began 1792. Here the valley of the Danube reaches its greatest approximation to the Siebenburgian mountains, which divide Hungary from **Little Wallachia**.

The right bank of the Danube still belongs to Serbia as far as Widdin, whilst beginning from Vereserova the left bank forms part of Roumania. Our illustration represents Roumanians from that part of Wallachia in their national dress.

Románok a szörényi bánságból.
Roumans of Little Wallachia.

BRILA.

BRILE.

IBRAHIL.

BRILLOW.

Nicopolis. Silistria. Braila.

Wir fahren nun längs des erhöhten rechten, bulgarischen Ufers und gelangen da an zwei geschichtlich berühmte Orte. Der erste ist **Nicopolis**, welches vor Ausbruch des jüngsten Krieges 5200 Türken, 300 Bulgaren und 100 Israeliten als Bewohner zählte. Diese Stadt wurde von den Römern nach Besiegung der Daker gegründet.

Den im Jahre 1395 unterbrochenen Krieg gegen die Türken setzte König Sigismund von Ungarn, nachmals deutscher Kaiser, im Jahre 1396 fort und zog durch Serbien mit einem Heere von 60.000 Mann bis vor Nicopolis; diesem stellte Sultan Bajazid 200.000 wohlgerüstete Krieger entgegen. Die Schlacht ging verloren; Sigismund musste fliehen und kam auf dem Umwege über Constantinopel und Rhodus wieder nach Dalmatien. Die Schlacht wurde eingeleitet und verloren durch das Ungestüm der französischen Ritter, wie dies de Froissart in seiner Chronik schildert.

Auch während des jüngsten orientalischen Krieges spielte Nicopolis eine bedeutende Rolle, denn nach dem Donau-Übergange war es die Operationsbasis der rumänischen Armee gegen Plevna.

Weiter stromabwärts, gegenüber dem oberen Ende des Borcea-Armes der Donau, liegt **Silistria**, Stadt und Festung, welche in der Geschichte des unteren Donaugebietes eine bedeutende Rolle spielte. In der Nähe der Stadt findet man Reste der langen Mauer, welche die Herrscher von Byzanz auführen liessen als Schutzwall gegen die Einfälle der Barbaren. Hart am Ufer tritt ein runder Bergsockel hervor, von weitläufigen Befestigungen gekrönt; dies ist das letzterer Zeit so oft genannte Fort Arab-Tabia. Zwischen öden Ufern, unbedeutenden Flecken und Dörfern kommen wir nach **Braila**, von den Moldauern Brailov, von den Türken Ibrahim genannt, es ist der bedeutendste Hafenort der unteren Donau und zählt über 40.000 Einwohner. Das Interessanteste in Braila ist unbedingt das Völkergemisch, aus welchem die Einwohnerschaft besteht, denn es dürfte in Europa und Anatolien keine Nationalität geben, welche hier nicht ihre sesshaften Repräsentanten hätte. Braila ist Freihafen und haben alle Schifffahrt treibenden Nationen hier ihre Consulate.

Nicopole. Silistria. Braila.

En passant le long de la rive droite élevée, qui appartient à la Bulgarie, nous arrivons à deux places célèbres dans l'histoire. La première c'est **Nicopole**, qui avant que la dernière guerre fut déclarée, comptait 5200 Turcs, 300 Bulgares et 100 Israélites comme habitants. Cette ville fut fondée par les Romains après la victoire sur les Daces.

Ce fut Sigismond, roi de Hongrie, puis empereur allemand, qui, en 1396, continua la guerre contre les Turcs, interrompue en 1395, et passa à travers la Serbie avec une armée de 60.000 combattants jusqu'à

Nicopole. Mais le sultan Bajazid mena 200.000 combattants bien armés et la bataille fut perdue. Sigismond, en fuite, revint en Dalmatie, en faisant un détour par Constantinople et Rhodes. La bataille fut commencée et perdue par l'impétuosité des chevaliers français, d'après la chronique de Froissart.

Aussi pendant la dernière guerre orientale, Nicopole jouait un rôle important, car c'était, après le passage du Danube, la base des opérations de l'armée roumaine contre Plevna.

Plus bas, vis-à-vis de la fin supérieure du bras de Borcea, est située **Silistria**, ville et forteresse, qui jouait un rôle important dans l'histoire du territoire inférieur du Danube. Près de la ville on trouve des restes du long mur, que les souverains de Byzance firent bâtir comme défense contre

les invasions des barbares. Tout auprès de la rive avance un socle de montagne, couronné de fortifications spacieuses; c'est le fort d'Arab-Tabia, dernièrement si souvent mentionné. Entre des rives désertes et des bourgs insignifiants, nous venons à **Braila**, nommé Brailov par les Moldaviens, Ibrahim par les Turcs. C'est le port le plus important du Danube inférieur, et il a plus de 40.000 habitants. La chose la plus intéressante à Braila est sans doute le mélange des nations, dont se compose la population; car on ne trouverait pas en Europe et en Anatolie des nations, qui n'y auraient pas ses représentants établis. Braila est un port franc, et tous les peuples navigateurs y ont des consulats.

Nicopolis

Nicopole

Nikápoly, Szilisztria. Braila.

A magas jobb oldali — azaz bolgárországi parton haladva, két történelmileg nevezetes helységhez érünk. Az első **Nikápoly**, melyet az utolsó háború kitöréseig 5200 török, 300 bolgár és 1000 izraelita lakott. A régi Nicopolist a rómaiak alapították a Dákok legyőzése után.

Az 1395-ben félbeszakasztott háborút a törökök ellen, Zsigmond király 1396-ban újra folytatta és Szerbián át 60.000 löny haddal vonult Nikápoly alá. Itt Bajazid öt 200.000-nyi jól felszerelt hadsereggel várta kitünő hadászati felállításban; a csata el lön veszítve és Zsigmond bujdosva Sztambul és Rhoduszra át tért vissza Dalmátországba. A csata időnek előtte meg lett kezdve és veszélyes fordulatra víve a francia lovagok által, a mint azt de Froissart krónikájában el is mondja. A legutóbbi keleti bonyodalom alatt is lényeges szerepe jutott Nikápolynak a dunai átmenet után az oláh hadsereg támpontja lévén Plevna elleni műveleteiben.

Valamivel lejjebb a Borecs-ág felső nyílásával szemben fekszik **Szilisztria**, város és erőd, mely az Al-Duna történetében fontos szerepet vitt ismételtén. A város közelében találhatók maradványai azon nagy falnak, melyet a bizánczi császárok a betoló keleti és északi népek ellen védvül emeltek. A part tövében látunk egy kerekded fensíkot és ezen tágas erőműveket, ez az utolsó időben oly sokszor nevezett Arab-Tabia fellegrár. Egyforma unalmas partok, jelentéktelen helységek között **Braila**-hoz érünk. Brailov mint a moldvaiak, Ibrahim mint a törökök nevezték; ez az Al-Duna legjelentékenyebb kikötője; a város 40.000 lakosnál többet számlál. Legérdekesebb mindenestre Brailaban a tarka népvegyülék, melyből lakossága mozaikszerűen alakult, mert Európa és Anatóliának nincs nemzete, mely itt állandó lakos által képviselve ne lenne. Braila szabad kikötő és valamennyi hajózási állam konzuljai székhelye.

Szilisztria.

Szilisztria.

Nicopolis. Silistria. Braila.

We now glide along the elevation of the right bank which belongs to Bulgaria and come to two historic places. The first of them is **Nicopolis**, which before the commencement of the latest war against the Turks, had been the homestead of 2500 Turks, 300 Bulgarians, and 100 Jews. The town was founded by the Romans after their subjecting of the Dakians.

The campaign against the Turks, which had been given up 1395, was re-opened by Sigismund, king of Hungary, and after wards emperor of Germany; he passed through Serbia, and advanced as far as Nicopolis with an army of 60.000 men, when he was checked by Sultan Bajazid with a host of 200.000 well-equipped Turkish soldiers. Sigismund lost the battle and was compelled to flee; by way of Constantinople and Rhodus, he reached again Dalmatia. The battle had been brought on and lost by the rashness of the French cavaliers, as is reported by de Froissart.

During the last campaign against Turkey, Nicopolis was likewise of great importance, for it served to the Roumanian army as a basis for their operations against Plevna.

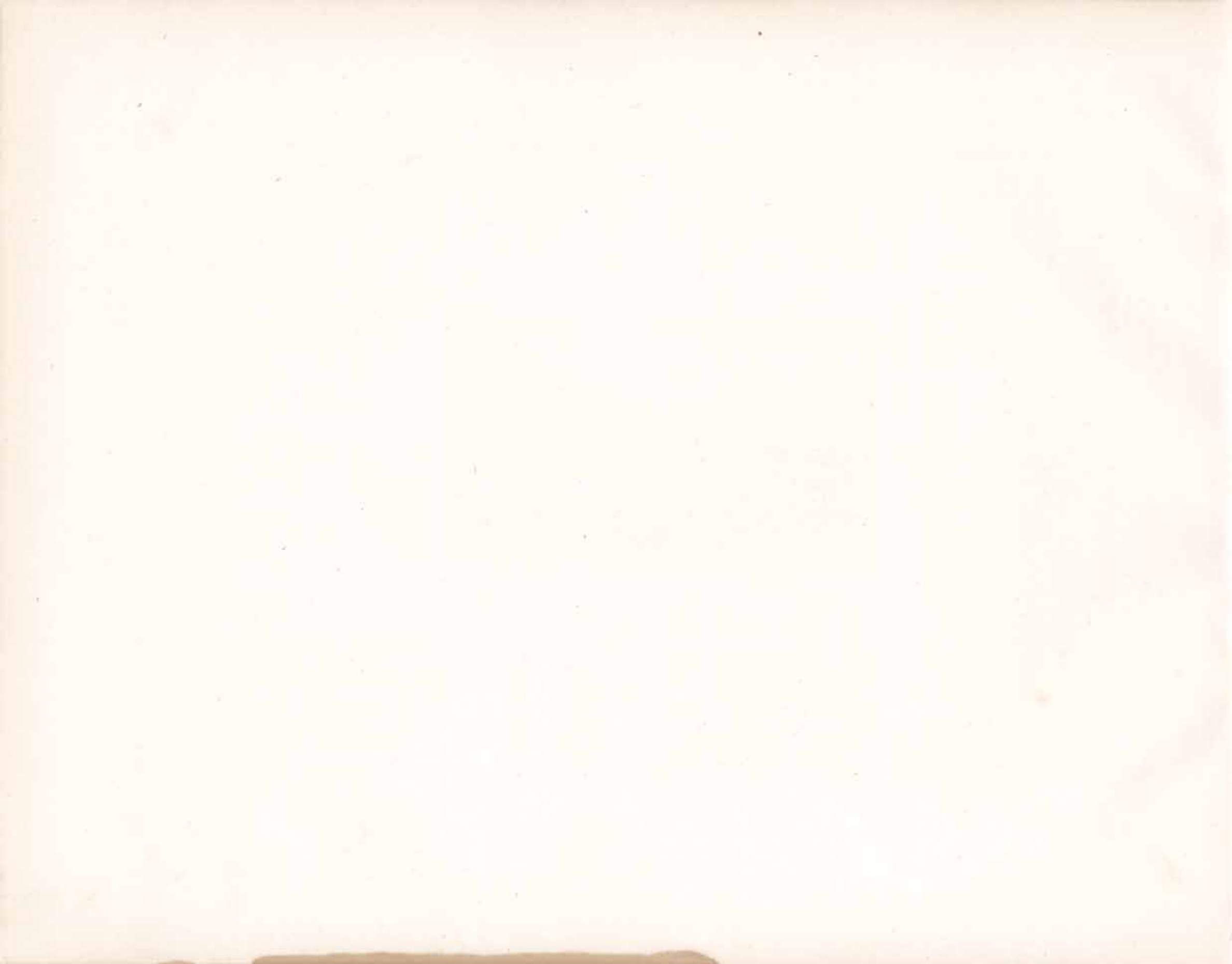
Farther down the stream and opposite to the upper end of the Borecs-arm (a branch-river of the Danube), there is the city and

fortress **Silistria** which played so significant a part in the history of the Lower Danube. Near the town there are some remnants of the great wall which the rulers of Byzantia caused to be erected as a defence against the invasions of the Barbarians. On the top of a hill close to the Danube, there is the fortress Arab-Tabia, the name of which has, of late, been so often mentioned in politics and otherwise. Passing along sterile banks, small hovels, and insignificant villages, we at length, reach **Braila**, called by the Turks Ibrahim; it possesses the largest port of the Lower Danube, and has more than 40.000 inhabitants. The most interesting sight offered by Braila to the traveller doubtlessly consists in its conglomeration of different nationalities; there is scarcely one nation in Europe or Anatoly, but what contributes to the population of Braila. The place is a free-port, and each sea-faring nation is represented by its Consul who resides in the town.

GALATZ.
—
GALACE.

GALACZ.
—
GALATZ.

Rustschuk-Giurgjevo. Tultscha. Galatz.

Wir sind vorher am rechten Ufer etwas vorausgeeilt und müssen nun am linken Gestade weiter stromaufwärts den Faden der Schilderung anknüpfen.

Am rumänischen Ufer kommen wir nach **Giurgjevo**, welches ehemals befestigt war und als Vorwerk der gegenüber liegenden Festung Rustschuk diente. Seit dem Frieden von Adrianopel sind diese Werke abgetragen. Am 4. Juli 1854 schlug Omer Pascha hier die Russen in der empfindlichsten Weise.

Giurgjevo wurde zur Zeit der Kreuzzüge gegründet, und zwar durch die Genuesen, welche da Handel trieben; auf einer Insel vor der Stadt hatten sie auch eine Befestigung angelegt, das *Castell San Giorgio*, von welchem der jetzige Name der Stadt abgeleitet ist.

Heute ist es eine aufstrebende Handelsstadt mit gutem Hafen und Eisenbahnverbindungen — Giurgjevo ist der Stapelplatz für die Hauptstadt Bukarest, wohin ebenfalls eine Eisenbahn führt.

Die Aussicht auf die sich breit hinwälzende Donau, auf den lebhaften Hafen und auf die gegenüber auf dem viel höheren bulgarischen Ufer liegende Stadt **Rustschuk** ist eine überaus reizende. Während der Kämpfe zwischen Türken und Russen im Jahre 1853 und auch durch das Bombardement von 1877—78 hat die Stadt viel gelitten. Rustschuk ist der Ausgangspunkt der nach Varna führenden Eisenbahn und war bis zum Ausbruch des Krieges die Hauptstadt von Donaubulgarien, dem Tuna-Vilajet. Die Stadt zählt bei 36.000 Einwohner.

Nun gelangen wir nach **Galatz**, rumänische Hafenstadt, mit ebenso gemischter Bevölkerung wie Braila und starkem Verkehr, selbst grösserer Seeschiffe. Hier ist der Sitz der Europäischen Donau-Commission, welche von Isaktscha bis an die Sulina-Mündung seit dem Pariser Tractat von 1856 die Arbeiten leitet. Die Sehenswürdigkeiten Galatz' bestehen nur in dem regen Treiben im Hafen und den Quaianten. Nun beginnt das Donau-Delta, und da, wo der George-Arm abzweigt, liegt am rechten Ufer **Tultscha**, eine sich während der letzten Jahre bedeutend emporschwingende Hafenstadt.

Roustchouc-Giurgjevo. Toultscha. Galatz.

Nous sommes venu fort loin sur la rive droite, et nous devons lier le fil de la description sur la rive gauche.

Sur la rive roumaine nous arrivons à **Giurgjevo**, qui était autrefois fortifié, et servait comme dehors de la forteresse Roustchouc, qui se trouve en face. Depuis la paix d'Adrianople ces dehors sont rasés. Le 4 juillet 1854 Omer Pascha y battit les Russes de la manière la plus violente.

Giurgjevo fut fondé dans le temps des croisades par les Génois, qui y exerçaient le commerce; sur une île devant la ville ils avaient aussi établi une fortification: le *castel San Giorgio*, d'où est dérivé le nom, que la ville porte à présent.

Aujourd'hui c'est une ville commerciale, qui tend à se lever, avec un bon port et des communications de chemin de fer; Giurgjevo est l'entrepôt de la capitale Bukarest, où communique également un chemin de fer.

La vue sur le Danube, qui se roule dans toute sa largeur, sur le port fréquenté, et sur la ville de **Roustchouc**, qui est située en face sur la plus haute rive bulgare, en est très-belle. La ville a beaucoup souffert pendant les combats entre les Turcs et les Russes en 1853, et aussi par les bombardements de 1877-78. Roustchouc est le point de départ du chemin de fer, qui mène à Varna, et était jusqu'au commencement de la guerre, la capitale de la Bulgarie danubienne: du Vilajet de Tuna. La ville a environ 36.000 habitants.

Maintenant nous arrivons à **Galatz**, port de mer bulgare, avec une population aussi mêlée qu'à Braila et grand commerce de vaisseaux, même de très-grands. La commission danubienne de l'Europe y a son siège, qui dirige les travaux d'Isaktscha jusqu'à l'embouchure de Souline depuis le traité de Paris de 1856. Les curiosités de Galatz ne consistent que dans la vive agitation au port et au quai. A présent commence le Delta du Danube et là où le bras de St. George se détache, sur la rive droite, **Toultscha**, port de mer, qui, pendant ces dernières années s'éleva considérablement.

Rustschuk.

Roustchouc.

Ruszsuk-Gyurgyevo. Tulcsa. Galacz.

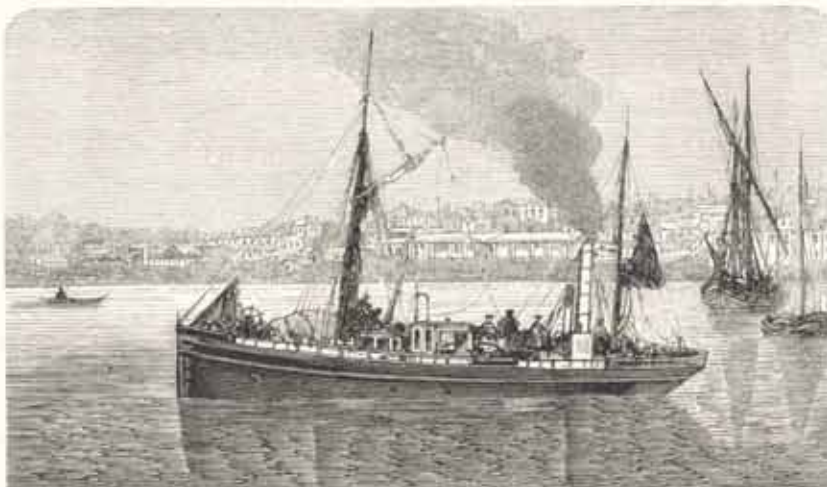
Az előbbeni szakaszban a jobb parton valamivel előre siettünk és most feljebb kell kezdenünk ismét leírásunk fonalát.

A román parton **Gyurgyevo**-hoz érünk, mely város hajdan erősítve volt mint a szemben fekvő ruszesuki vár előműve; a drinápolyi békekötés óta a sáncok lebontattak; 1854. július 4-én itt Omer-Pascha érzékenyen verte meg a muszkát.

Gyurgyevo még a keresztes hadak idejében lett alapítva a Genuaiak által, kik e helytt élénk kereskedést űztek, a város előtt fekvő szigeten erődöt is emeltek, melynek neve Castell San Giorgio volt és mely névtől származik a város jelenlegi neve is. Ma élénk kereskedelmi város, jó kikötő és vasúti összeköttetésekkel bír, és fontos mint Bukarest főváros révhelye.

A kilátás a szélesen hömpölygő Duna, a szemben magasb parton fekvő **Ruszsuk** és a kikötőbeni sűrűs-forgásra gyönyörű és saját-szerű. Az utóbb nevezett város az 1853-iki háború és az 1877—78. lövöldöztetés által roppantúl szenvedett. Ruszsuk a Varnába vezető vasut kiinduló pontja és az utolsó háborúig a voltaképeni Danabolgár-ország a Tuna Vilajet fővárosa volt; a város közel 36.000 lakossal bír.

Most **Galacz**-hoz érünk, romániai kikötő város, ép oly vegyes lakossággal, mint Braila; az itteni kikötőbe nagyobb tartalmú tengeri hajók is jönnek fel. Az európai dunabizottságnak, mely a párizsi békekötés, azaz 1856 óta vezeti Izakesától le a torkolatig, a szabályozási munkálatokat itt van székhelye. A hol a Duna torkolatok ágazatai kezdődnek, a szent György-dunaág előtt fekszik **Tulcsa**, egy az utolsó időben nagyon fejlődő kereskedelmi város.

Tulcsa.

Tulcscha.

Rustchouk-Giurgjevo. Tultscha. Galatz.

By turning a little way upwards the river again, we find on its left bank **Giurgjevo**, which belongs to Roumania; it was formerly fortified and served as an outwork to the fortress and city of **Rustchouk**; since the peace-treaty at Adrianopol the fortifications of both the places have been dismantled. On 4th. July 1859 the Russians were defeated here by Omer Pashaw.

At the time of the crusades, Giurgjevo was founded by the Genoese for purposes of traffic; for the protection of their colony, they erected a fort on an island in front of the place which they named castle San Giorgio, and which gave rise to the present name of the town.

A fine prospect may be had from Giurgjevo on the majestic Danube with its bustling life of shipping, and on Rustchouk, situated on much higher grounds of the opposite bank. The town suffered greatly by the war between Turkey and Russia in 1853, and also by the bombardments of 1877—1878. Rustchouk is the terminus-station of a railroad leading to Varna, and till the outbreak of the last war against Turkey, it was the capital of Danubian Bulgaria (Tuna-Vilajet); it is numbering 36.000 inhabitants. — From Giurgjevo there is a railroad leading to Bucarest, the capital of Roumania.

We now come to **Galatz**, which has as mixed a population, as Braila has; it belongs to Roumania, and possesses a harbour which is very much frequented even by large sea-going vessels. Galatz is the seat of a European committee who, since the treaty at Paris (1856), direct the work of regulating the Danube from Isaktscha to the mouth of the Sulina-arm.

Excepting the busy life at its port, there is little or nothing worthy of notice at Galatz.

We have now reached the Delta of the Danube; on the right bank, and where the river branches off the George's arm, we see **Tultscha**, a town which has greatly improved during these last few years.

SULINA-MÜNDUNG.
—
EMBOUCHURE DE SOULINE.

SZULINA-TÖRKÖLAT.
—
SULINE MOUTH.

Sulina. Ismail. Mündungen.

Unterhalb Tultscha theilt sich die Donau in drei Arme; der mittlere, in gerader Richtung laufende, ist der Sulina-Arm, jener links der Kilia- und der rechts abzweigende der Georgs-Arm. Der letztere ist in seinem Mündungsstücke ganz versandet, kommt somit bei der Schifffahrt gar nicht in Betracht; der Kilia-Arm, von 65·2 Kilometern Länge, beginnt bei Tschatal d'Ismail, berührt die Stadt **Ismail** und endet in der nord-östlichen Mündung des Stromes. Ismail zählt 21.000 Einwohner, darunter viele fremde Mohammedaner und einheimische islamitische Tataren, welche ihre Moscheen haben; die Bazars und Kaufläden sind hier schon ganz nach orientalischer Einrichtung.

Im Jahre 1799 wurde diese damals blühendste Stadt Bessarabiens durch Suwürow zerstört; 1812 kam Ismail an Russland, nach den Bestimmungen des Pariser Tractats von 1856 an Rumänien und gehört nun wieder zu Russland. Von der alten Festung zu Ismail sind kaum welche Ueberreste zu sehen. Der Dom von Ismail gehört zu den schönsten der unteren Donauländer. Der Sulina- und der Georgs-Arm bilden die St. Georgs-Insel.

Wir nähern uns nun rasch dem Ende der Reise; zwischen sumpfigen, oft überschwemmten Ufern kommen wir an den Flecken Sulina-Boghasi, den Ort der mittleren Mündung der Donau in das Schwarze Meer. Auf der linken oder rumänischen Seite steht die Stadt **Sulina**, welche, seitdem die europäische Donau-Commission hier Hafen- und Quaibauten auführt, fortwährend im Strombette und an der im Meere vor der Mündung liegenden Sandanhäufung baggern lässt, sich zu einer bedeutenden Hafenstadt erhebt, deren vielsprachige Bewohner an Zahl stetig zunehmen.

Die Mehrzahl der Einwohnerschaft bilden die Griechen. Für den Fachmann bieten ein hervorragendes Interesse die grossartigen Bauten, welche die europäische Donau-Commission hier ausführen liess. Auch am bulgarischen Ufer ist ein Mündungshafenort, **Jeni-Fanal**, das heisst »Neuer Leuchthurm«, welcher aber bisher ganz unbedeutend blieb.

Sulina-Stadt.

La ville de Souline.

Souline. Ismail. Les embouchures.

Au-dessous de Toultscha le Danube se partage en trois bras; celui du milieu, qui coule en ligne droite, est le bras de Souline; celui à gauche le bras de Kilia, et celui qui se détache à droite, le bras de St-George. Ce dernier n'entre pas en considération dans la navigation, puisque son embouchure est tout-à-fait ensablée; le bras de Kilia, d'une longueur de 65·2 kilomètres, commence à Tschatal d'Ismail, touche la ville **Ismail**, et finit dans l'embouchure du nord-est du fleuve, Ismail a 21.000 habitants, parmi lesquels se trouvent beaucoup de Mahométans

étrangers et de Tatares islamites indigènes, qui y ont leurs mosquées; les bazars et les magasins y ont déjà une organisation orientale.

En 1799, cette ville, qui autrefois était la plus florissante de la Bessarabie, fut détruite par Suwürow; en 1812 Ismail échut à la Russie, d'après les déterminations du traité de Paris de 1856 à la Roumanie, et appartient à présent de nouveau à la Russie. On voit à peine des restes de l'ancienne forteresse à Ismail. Le dôme d'Ismail compte parmi les plus beaux des pays du Danube inférieur. Le bras de Souline et celui de St-George forment l'île St-George.

Nous sommes bientôt au bout de notre voyage. Entre des rives marécageuses et souvent inondées, nous arrivons au bourg de Souline-Boghasi, le

lieu de l'embouchure du milieu du Danube dans la mer noire. Sur la côte gauche ou roumaine, se trouve la ville de **Souline**, qui est au point de devenir un important port de mer, dont les habitants polyglottes s'augmentent toujours, depuis que la commission danubienne de l'Europe y fait construire des bâtiments de port et de quai, et déboucher sans interruption le lit du fleuve et l'entassement de sable, qui se trouve dans la mer devant l'embouchure.

La plupart des habitants sont des Grecs. Un grand intérêt offrent aux connaisseurs les constructions grandioses, que la commission danubienne y fit ériger. A la rive bulgarienne se trouve aussi un port d'embouchure, **Jeni-Fanal** (qui veut dire: nouveau phare); mais celui-ci est resté jusqu'à présent tout-à-fait sans importance.

Szulina. Ismaïl. A torkolatok.

Tulesa alatt három ágra szakad a Duna, a középső a Sulina, balra a Kilia és jobbra a szent György ág a hasonló nevű torkollal. Ez utóbbi egészen el van zátonyosodva és így a hajózásnál számba sem jön; a Kilia-ág Tschatal-d'Ismailnál veszi kezdetét, **Ismaïl** városánál folyik el és az északkeleti torkolatot képezi a fekete tengerbe. A város 21.000 lakossal bír, ezek között sok idegen mohammedán és benszüllött izlám vallású tatár, melyek saját mecsetjeiket bírják. A bazárok és rak-tárak egészen keleti jellegűek. Midőn 1799-ben Suworow alatt az oroszok Besarabia e legvirágzóbb városát elfoglalták, egészen elpusztították; 1812-ben Ismaïl Oroszországhoz esatoltatott, a párizsi szerződés után 1856 óta Romániához tartozott, de most nagy sajnósan ismét a czár birodalmához lön kapcsolva. A régi várból alig néhány maradvány látható mai nap. A Sulina és szent György ág a szent György szigetét képezik.

Gyorsan közeledünk utazásunk végpontjához: süppedékes, mocsaras és gyakran átözönlött partok között, Suline Boghazi a középső torkolathoz érünk. A bal vagy oláhországi parton áll **Szulina** városa, mely, mióta az európai bizottság itt kikötői és rakpart építményeket létesített és a folyam torkolata előtt fekvő zátonyt kimélyíté, gyorsan emelkedik mint kikötő és kereskedelmi gyűpont. A lakosság nagyobb részét görögök képezik. A szakemberre nézve igen érdekesek az említett folyamiszabályozási munkálatok és építkezések. A bolgár parton is van egy kis kikötő, Jeni-Fanal néven, mely azonban mind eddig jelentéktelen maradt.

Ismaïl.

Ismaïl.

Sulina. Ismaïl. Mouths of the Danube-arms.

Below Tulescha the Danube branches off into three arms, the middle one of which is known by the name of Sulina-arm; the Kilia-arm is to the left, and to the right is the George's-arm, which last-named is, however, quite choked up by sand-banks and cannot be used for the purpose of navigation; — the Kilia-arm is 652 Kilometres in length, begins at Tschatal d'Ismail, touches the town of **Ismaïl**, and ends in the North-Eastern mouth of the stream. — Ismaïl has 21.000 inhabitants many of whom are Mahometans, both foreigners and natives, who have

their own Mosques; the shops and bazars of that place are already wholly in the Oriental style.

In 1799 the town, then the most flourishing in Bessarabia, was entirely destroyed by the Russian Suworow; 1812 the town came into the power of the Russians; by the treaty at Paris, it was delivered over to Roumania; and, at present, it belongs again to Russia. Of the old fort at Ismaïl, there is scarcely any trace left; its cathedral, however, is one of the finest churches to be seen on the Lower Danube.

The St. George's Island is formed by the branching off of the Danube into the Sulina and the George's-arm.

We are now rapidly nearing the end of our travelling; passing along marshy banks which are often inundated, we come to a place called Suline-Boghasi, where the middle arm of the Danube empties into the Black Sea; on its left (Roumanian) side, there is the town **Sulina** that is steadily increasing, since, under the supervision of the Danube-Commission, the quais and port of that place are being regulated, and there is constant baggering going on in the offing and the bed of the Danube. — The greater part of the polyglot number of inhabitants are Greeks. — To a professional man, the large structures erected by the Danube-Commission will be objects of great interest. — There is another port on the Bulgarian bank, which is named Jeni Fanal (signifying New-Beacon); it is, however, quite an insignificant place.

Die Völker der Dobrudscha.

Bevor wir gänzlich Abschied nehmen vom unteren Ister, wollen wir den Lesern noch einige interessante Gruppen aus der Bevölkerung der seit dem Berliner Tractat zu Rumänien gehörenden **Dobrudscha** vorführen. Es sind dies ein Rest wirklicher Türken, welche *post tot discrimina rerum* an der heimatlichen Scholle haften blieben, dann die

Ansiedler in der Dobrudscha,
Bulgaren und Skipetaren.

überall Handelsspeculationen treibenden Griechen, endlich Bulgaren, darunter ebenfalls einige Mohammedanische, welche da Pomaken genannt werden. Wir nehmen nun vom Leser Abschied und glauben ihm einen Einblick in die interessante Mannigfaltigkeit des Donaugebietes geboten zu haben. Ist es uns gelungen, dadurch unserem Lieblingsstrome neue Freunde gewonnen zu haben, so ist das der schönste Lohn für unser bescheidenes Streben.

Les peuples de la Dobroudcha.

Avant de prendre le dernier congé de l'Istre inférieur, nous voulons encore produire au lecteur quelques groupes intéressants de la population de la **Dobroudcha**, qui appartient, depuis le traité de Berlin, à la Roumanie. C'est un reste de vrais Turcs, qui *post tot discrimina rerum* restèrent attachés à la glèbe de la patrie, puis des Grecs, ce peuple, qui

Colons de la Dobroudcha,
Bulgare et femme Skipetare.

fait partout des spéculations commerciales, enfin des Bulgares, parmi lesquels aussi quelques Mahométans, appelés Pomaques.

Maintenant nous prenons congé du lecteur, et nous croyons lui avoir offert une vue sur la variété intéressante du territoire du Danube. Si nous avons réussi, d'avoir gagné avec notre album, de nouveaux amis à notre fleuve favori, nous prenons cela comme la plus belle récompense pour nos efforts modestes.

A Dobrudsza népei.

Mielőtt végleg elbúcsuznánk, az alsó Dunától a régiék Ister-étől, még egy pillantást vetünk azon népekre, melyek a **Dobrudsát** lakják, azon aldunai részt, mely a berlini szerződés óta Romániához tartozik.

Itt van első sorban a törökök fennmaradt kis része, mely »fogya bár de törve nem« ragaszkodik szülőföldjéhez, azután a mindenütt nyereszkedő görögök és végre bolgárok, ezek közt számos mohammed vallását követő is, melyek itt a pomák nevet viselik.

A szíves olvasótól ime elbúcsuzunk és azt hisszük, miszerint a dunai terület érdekes sokoldalúságáról fogalmat szerzünk neki. Ha ez által sikerült kedvenez folyamunknak új barátokat szerezni, ez szerény működésünk legjobb eredménye, iparkodásunk legmúltóbb sikere leend.

National characters from the Dobrudscha.

Before taking leave from the lower Ister, we shall introduce to the reader a few interesting types of the population dwelling in the **Dobrudscha**, which, since the treaty at Berlin, has been belonging to Roumania. — They are representing the remaining part of the former Turkish population, genuine Mahometans who clove fast to their homes and ancestral acres; — then, of the Greeks who are ever to be met with where any business can be done; — and lastly, of Bulgarians, the Turkish part of whom are called Pomaks.

And now we bid farewell to the reader, hoping to have pointed out to him many a delightful spot of charming attraction alongside the Danube; and we shall feel well recompensed for our labour, if our endeavour has succeeded in gaining some new friends to our favourite river.

nde.

БИБЛИОТЕКА
ГРАДА БЕОГРАДА

50,

